

Giới thiệu Điều Cốt Sư

Thể loại: Dị Năng - Đô thị - Huyền huyền

Nhóm dịch: Phượng Hoàng Lửa

Design: Diệp K1

Là một Điều Cốt sư nhưng nàng lại gọi cho mình là Luyện Cốt sư.

Nàng có thể biến xương cốt trở thành nhiều thứ như dụng cụ, công cụ, trang sức... thậm chí là vũ khí có cốt linh mạnh mẽ.

Nàng là một bộ xương có thể giả chết, dọa được quỷ, giết được yêu quái, tạo ra được người, làm chủ được cục diện.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Dịch: Hàn Gia Băng _ Nhóm dịch PHL

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ, chợt phát hiện bản thân biến thành một bộ xương khô, An Diệc cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Cô cử động thân thể mình một cách khó nhọc, run rẩy đứng lên, đưa mắt nhìn một lượt xung quanh. Đây là một khu rừng xa lạ, cây cối xa lạ, khung cảnh lạ lẫm, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy, rõ ràng mới trước đó một khắc đang còn ở thành phố, vậy mà tại sao chỉ trong nháy mắt không gian lại có thể hoàn toàn thay đổi như vậy?

An Diệc cúi đầu nhìn từng khớp xương trên cánh tay của mình, cô không thể nào tin nổi vì sao mình lại biến thành một bộ xương khô, và vì sao lại xuất hiện tại chỗ này?

Cô nhớ rõ... Đúng rồi, một vụ nổ mạnh ở trên đường. Khi cô bước lên chiếc xe buýt thì đằng sau vang lên một tiếng nổ thật to, kể đến cô chẳng còn biết gì nữa. Sau khi tỉnh lại cô thấy mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, biến thành một bộ xương khô. Trên người vẫn còn mặc y nguyên bộ quần áo cũ, áo khoác và quần jean, thân thể này chính xác là của cô.

Chẳng lẽ cô xuyên không? Nhưng vì lý do gì cô lại biến thành một bộ xương khô? Hơn nữa lại còn là một bộ xương khô cử động được, chuyện này thật quá kỳ lạ! Cô thực sự không biết bản thân bây giờ sợ hãi nhiều hơn hay khiếp sợ nhiều hơn. Nói tóm lại, mọi thứ thật rối rắm.

An Diệc thử cử động đôi chân, kết quả là vang lên mấy tiếng lạch cạch, quần jean và dây lưng cùng nhau rơi xuống mặt đất, chỉ còn sót lại chiếc quần lót được giữ lại nhờ khung xương hông.

Cô im lặng nhìn eo của chính mình, cô tưởng tượng trên đời chẳng còn người nào có vòng eo nhỏ hơn cô nữa. Eo ở đây chỉ là một khúc xương sống, khẳng định có thể nói “Một tay ôm gọn”.

An Diệc cố gắng để bản thân bình tĩnh trong ba giây, sau đó lột sạch quần áo trên người xuống bao gồm cả quần lót. Dù sao hiện tại bản thân cũng chỉ là một bộ xương khô. Cho dù có uốn éo tạo dáng cũng chả ma nào hứng thú.

Cô cảm thấy mình vẫn nên lạc quan, ít nhất thì cô vẫn còn sống, chỉ cần còn sống là còn cơ hội tìm được đường ra khỏi đây.

An Diệc gom hết quần áo của bản thân lại, đào một cái hố rồi chôn xuống, đặt dấu hiệu ở đó, chờ sau này vào thời điểm thích hợp sẽ quay lại lấy. Sau đó, cô run rẩy bước từng bước, bắt đầu tìm hiểu và thăm dò thế giới mới này.

Đầu tiên, có thể khẳng định nơi này không phải là trái đất.

Tuy rằng cô không am hiểu nhiều về thực vật, nhưng vẫn có thể thấy được sự khác biệt của thực vật nơi đây. Tất cả mọi thứ đều rất xa lạ. Đằng kia là một cây đại thụ cao ngất tận mây, ở kia là từng bụi cây ngang dọc đan xen lẫn nhau, còn những đám cỏ xanh có hình thù quái đản... An Diệc chẳng biết tên loài nào. Quan trọng hơn, lá của những loài thực vật này phát ra ánh sáng lấp lờ yếu ớt. Không giống với bất kỳ một thực vật nào ở địa cầu.

Ngẩng đầu lên trời, có thể nhìn thấy những tia sáng màu vàng nhạt xuyên qua từng khe lá rậm rạp chiếu rọi xuống mặt đất.

Tạm thời có thể xem đó như là ánh mặt trời. Hiện tại cô không có xúc giác, không có khứu giác, không có vị giác, không có tiếng nói, chỉ có thể nghe và nhìn, không thể phán đoán chính xác được. Hơn nữa, hiện tại thính giác và thị giác của cô cũng không hẳn là bình thường, chỉ có xương cốt mà thiếu ông thở, cơ bắp không được sắp xếp theo đúng trình tự, thiếu luôn hệ thần kinh. Chẳng hiểu nổi dựa vào cái gì để duy trì sự sống.

Cô ngồi bên hồ nhìn xuống soi gương. Hai hốc mắt của bộ xương khô hoàn toàn trống trơn chỉ có hai ngọn lửa màu xanh đen đang bùng cháy. Đường như toàn bộ năng lượng của cô đều xuất phát từ đây.

U minh hoàng tuyền? Chẳng lẽ đây là lửa linh hồn trong truyền thuyết? Cô có phải đã biến thành một con quái vật rồi chẳng? Nơi này có sinh vật nào giống cô chẳng?

Đang suy nghĩ, cô chợt cảm giác ở bụi cỏ bên cạnh có thứ gì đó đang cử động. An Diệc quay đầu nhìn lại thì thấy một con vật rất lớn trông giống lợn rừng từ từ đi ra, lướt qua người An Diệc rồi cúi đầu xuống hồ uống nước.

Nó cũng chẳng có hứng thú với An Diệc, chỉ là liếc mắt nhìn thoáng qua. Tuy rằng An Diệc cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua loài động vật này, nhưng vẫn có thể khẳng định, nó có thịt có máu, là một sinh vật còn sống bình thường, hoàn toàn khác với mình.

Đương nhiên, một con vật sống không thể nói lên được điều gì cả, cô cần thu thập thêm nhiều thông tin hơn.

Lợn rừng - tạm thời cứ gọi là “Lợn rừng”. Uống xong nước nó liền thẳng hướng rừng sâu chạy vào, An Diệc cũng vội vàng đuổi theo. Lợn rừng cũng không phát hiện việc có người theo sau mình, lúc dừng lại lúc đi, giống như đang đi dạo, lại giống như đang tìm kiếm thức ăn. Đi theo sau nó, An Diệc cũng phát hiện ra một số loài động vật, tất cả cô đều chưa từng nhìn thấy qua. Tuy nhiên có thể dựa vào hình dáng bên ngoài phân loại tương tự, thủy sinh lục sinh (động vật dưới nước, sống trong rừng), điều thú trùng ngư (chim chóc, thú, côn trùng, cá), cộng thêm khu rừng rậm rạp này tạo thành một hệ sinh vật hoàn chỉnh.

Tuy nhiên cho tới tận bây giờ, cô cũng chưa phát hiện ra dấu hiệu nào cho thấy có con người sinh sống tại đây, cũng không có phát hiện ra bất kỳ bộ xương khô nào giống mình, chỉ thấy ven đường có không ít xương động vật nằm rải rác khắp nơi.

Không biết trôi qua bao lâu, An Diệc cảm thấy sắc trời đã tối dần nên quyết định đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Tuy rằng hiện tại bản thân cô thấy không mệt, nhưng khẳng định buổi tối trong rừng rậm sẽ rất nguy hiểm. Cô không muốn mang bộ xương khô của mình đi mạo hiểm.

Có lẽ dã thú nơi đây sẽ hông có hứng thú với cô, bởi vì ngoài bộ xương khô ra cô cũng chẳng còn gì, có thể nói rằng đối với chúng, cô cũng chẳng khác gì cành lá khô. Cho nên cô cũng không vội tìm chỗ nghỉ ngơi, chỉ tìm đại một hang động, sau đó đi vào.

Vừa mới hạ mông ngồi xuống, bỗng một việc kinh khủng xảy ra. Thân thể của cô bỗng nhiên rời ra! Biến thành một đống xương cốt phân tán trong hang động.

Chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ ngay cả một bộ xương khô cô cũng không làm được?

An Diệc có chút hoảng loạn, đốm lửa xanh đen trong hốc mắt lập lờ, một dòng năng lượng kỳ ra tản ra khắp thân thể. Kế tiếp, đống xương cốt rụng rời nằm trên mặt đất như bị một ma lực nào đó điều khiển, từ từ hàn gắn lại, cuối cùng khôi phục hoàn chỉnh thành một bộ xương khô như cũ.

An Diệc tự đánh giá thân thể của mình. Ý nghĩ trong đầu cô xoay chuyển thật nhanh, xương cốt lại lần nữa rời ra, xếp thành một đống, kế đó lại lần lượt theo nhau hợp lại thành một thể thống nhất, An Diệc cũng lặp lại nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng có thể xác định bản thân có thể tự điều khiển khôi phục của mình, cho dù có phân rã ra cũng không sao. Cô thậm chí có thể biến cánh tay của mình thành vũ khí, cũng có thể lấy đầu của mình làm binh khí.

Cô như biến thành một sinh vật sống không theo lẽ thường của khoa học.

Lúc đầu khi cô phát hiện bản thân biến thành một bộ xương khô, An Diệc cũng không cảm thấy sợ hãi dù chỉ một chút. Bởi vì cô là một Điều Cốt sư, chuyên lấy xương cốt động vật làm đồ dụng cụ để điêu khắc. Xương cốt với cô cũng giống như cơm và áo, là đồ vật không thể thiếu trong sinh hoạt.

Nhưng cho dù như thế nào, cô cũng không dám tin bản thân có ngày lại biến thành một bộ xương khô, lại còn là một bộ xương khô có thể chạy nhảy, có thể tự tháo gỡ từng khớp xương. Chẳng lẽ tài nghệ điêu khắc xương cốt tuyệt đỉnh sẽ phải áp dụng trên thân thể của chính mình, biến nó thành một kiệt tác nghệ thuật hay sao?

An Diệc chán nản nằm ở ven động, nhìn không gian tối mờ, từ từ chìm vào suy nghĩ. Không biết ba mẹ cùng mấy đứa em gái sẽ ra sao, cô đột nhiên biến mất, họ nhất định sẽ rất lo lắng... Suy nghĩ rất nhiều rất lâu, An Diệc cũng vẫn như vậy không hề có cảm giác buồn ngủ. Ngoại trừ tứ chi cần vận động, lúc này cô vốn dĩ không có bất kỳ nhu cầu sinh lý nào khác.

Cô nghĩ, cho dù sau này có cơ hội trở về, nhưng với hình dáng như vậy chỉ sợ cũng không thể trở về. Biến thành như vậy, cô rất sợ hãi, khổ sở, không biết làm gì mới phải. Và kỳ lạ hơn chính là cô có cảm giác thân thể mình trống rỗng đến nỗi chẳng có thói quen nào để cô làm.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng có một luồng sáng xanh biếc xẹt qua đám cây cối bên trái.

An Diệc đứng lên, do dự một lúc, rốt cuộc vẫn quyết định bước qua đó xem thử..

Đầy tán lá qua một bên thì ánh sáng màu xanh chóp lóa trước mắt giống như hàng trăm con đom đóm đang tụ tập, lấp lánh nhấp nháy, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng chỉ vài giây sau đó, cô liền cảm thấy nó không còn xinh đẹp nữa.

Chỉ thấy đám ánh sáng xanh kia chợt bay đi nhưng một con gió mạnh, lướt qua người một con vật nhỏ đang leo lên thân cây, sau đó nuốt chửng nó. Vài giây sau đám ánh sáng xanhh biến mất, con vật kia biến thành một bộ xương khô kêu lách cách rơi xuống mặt đất rồi vỡ tan ra thành từng mảnh.

Quả thực An Diệc không thể nào tin nổi những gì mắt mình nhìn thấy. Rốt cuộc cái thứ ánh sáng xanh đó là gì? Sao có thể biến một con vật đang sống sờ sờ chỉ sau vài giây thành một bộ xương khô?

Cô nhìn kỹ xung quanh. Sau khi xác định luồng ánh sáng xanh đã biến mất thì mới cẩn thận bước đến gần bộ xương của con thú xấu số.

Sạch sẽ, không hề lưu lại dù chỉ một giọt máu, giống như, giống như cô vậy... An Diệc đột nhiên nghĩ tới chuyện, bộ dạng hiện giờ của mình có thể là do cái khối sáng xanh đó gây ra, chắc chắn là nó.

Xem ra, có thể khi cô đến nơi này vẫn còn là một con người hoàn chỉnh. Chỉ là hôn mê nên bị cái khối sáng xanh đó làm hại, biến thành bộ dạng như bây giờ.

Nhưng vì sao cô lại không chết? Chẳng lẽ bị khối sáng xanh ăn thịt biến thành bộ xương khô đều sẽ không chết?

An Diệc đưa mắt nhìn bộ xương con thú một lần nữa, phát hiện bộ xương của nó lấp lóe ánh sáng màu trắng, tràn đầy hơi thở của sự sống, khiến người cảm thấy rất thoải mái.

An Diệc nhìn không được liền lấy tay sờ soạng lên thân nó một chút. Trong nháy mắt, một cảm ứng kỳ diệu giữa hai bên được hình thành. Cô thu tay lại thì cảm ứng ngay lập tức biến mất.

Sao lại thế này? Khi chạm vào cô bỗng có cảm giác rất lạ.

An Diệc tiếp tục đưa tay tới bộ xương con thú, lần này cô có chuẩn bị tâm lý. Ngoại trừ cảm ứng kỳ diệu ở bàn tay, xương ngón tay cô còn hiện ra những tia sáng bay vòng vòng. Cùng lúc, đôi mắt cô dường như còn có thể nhìn thấu toàn bộ kết cấu của bộ xương. Không những thế, cô còn cảm thấy mình có thể thay đổi chất lượng của nó.

Đây... Đây thực sự là khả năng mà mọi Điều Cốt Sư đều mong muốn!

Tuy nhiên, An Diệc cũng cố kiềm chế khát vọng muốn tiến hành điều khắc ngay lập tức mà lựa chọn đứng ở một bên xem xét, chờ xem kết quả có giống với suy đoán của bản thân không, xem thử bộ xương cốt này có thể sống lại hay không.

Việc chờ đợi đúng là nhẹ nhàng, chẳng có việc gì làm nên phiền phức An Diệc đếm luôn số khớp khúc xương của con thú. 1, 2, 5... 7... tổng cộng 112 khúc. Nơi thích hợp để điều khắc cũng chỉ có xương đùi và đầu lâu. Thể hình nó không lớn, giai đoạn gia công khá phiền toái, lúc điều khắc cũng sẽ khá khó khăn.

Sau khi An Diệc cân nhắc các loại hình điều khắc và tự sáng tạo ra các mô hình kết cấu xong. Lúc này trời đã sáng, tuy nhiên bộ xương thú vẫn không có dấu hiệu sống lại. Không biết có phải ảo giác hay không, An Diệc cảm thấy ánh sáng phát ra trên mình con thú đã mờ nhạt đi rất nhiều.

Cô cảm nhận một chút. Đó phải ảo giác. Không chỉ ánh sáng dần mờ đi, mà ngay cả hơi thở sự sống cũng yếu dần.

Chẳng lẽ cô đoán sai? Con thú nhỏ bị đám ánh sáng xanh kia biến thành bộ xương sẽ không sống lại?

An Diệc chờ đến lúc mặt trời đã đứng bóng, cho đến lúc ánh sáng trên bộ xương biến mất hoàn toàn cũng chẳng có gì giống cô đã tính toán xảy ra. Lúc này đưa tay về phía bộ xương, cảm ứng kỳ diệu trước kia cũng không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dịch: Thụy Vi _ Nhóm dịch PHL

Biên: Accel

An Diệc cảm giác hơi thất vọng, cứ nghĩ sẽ được thấy toàn bộ quá trình bộ xương trắng hồi sinh, hóa ra chỉ là do mình suy nghĩ nhiều.

Cô nhặt một cái xương đùi lên, hóa ra cho dù không có cái cảm giác kỳ diệu kia thì chỉ cần tập trung tinh thần một chút cũng có thể tiến hành thẩm tách nó (ND: dùng nguyên lý thẩm tách loại bỏ chất thải, chất độc). An Diệc thử điều động năng lượng của mình, loại bỏ tạp chất, nén thể tích, tăng mật độ cho bộ xương... Vài phút sau, khúc xương to khoảng hai ngón tay bị nén thành nhỏ như cây bút, toàn thân trắng nõn, cầm trong tay hơi nặng, chất xương tinh mịn, cứng rắn như sắt.

An Diệc suy tư một lúc rồi lại tiếp tục tiến hành gia công cục xương này, một đầu làm tay cầm, một đầu khác làm thành lưỡi dao, rất nhanh một thanh dao đã thành hình.

Cô lúc này chỉ là theo thói quen của một điều cốt sư mà tiến hành gia công vật liệu, hoàn toàn không có ý thức được mình đã sở hữu một năng lực mạnh mẽ thế nào. Vật thể khi bị nén đến cực hạn, mật độ tăng lớn, năng lượng bên trong tăng lên, đạt đến điểm giới hạn thậm chí có thể sinh ra phản ứng nhiệt hạch. Có điều, nếu như nén quá mức, vật thể đó có thể sẽ nổ tung, cũng có khả năng bị phân giải ra thành hạt cơ bản.

An Diệc thử độ sắc bén của cây dao, kết quả vô cùng hài lòng, có thể thoải mái cắt gỗ và xương, cho dù cắt mài lên đá, mũi dao vẫn không chút tổn hại nào, so với lưỡi dao bình thường kia thì cứng cáp và sắc bén hơn.

An Diệc khoa tay vãi cái, sau đó đem dao khảm vào giữa hai xương trụ cẳng tay, vừa khít, tâm niệm vừa động, liền dính lại làm một với thân thể, không hề cần lo lắng nó sẽ rớt xuống. Tuy rằng cho tới thời điểm này cô không biết mình sở hữu loại sức mạnh gì, nhưng có lẽ là có mối liên quan tới linh hồn, vậy tạm thời cứ gọi là "linh hồn lực".

Ánh sáng trắng lúc trước nàng nhìn thấy trên hải cốt của con thú nhỏ đó có khả năng cũng là linh hồn lực, chẳng qua là linh hồn lực của nó sau khi chết chậm rãi mà tiêu tán, không có cách nào tồn tại quá lâu. Kỳ lạ ở chỗ đó là linh hồn của cô cho đến bây giờ vẫn chưa tiêu tán.

An Diệc tiếp tục thăm dò trong rừng, đồng thời cũng làm dấu trên đường đi để tránh việc mình bị mất phương hướng.

Vài ngày sau đó, cô cũng đã quen thuộc nơi này. Cô tìm kiếm ánh sáng xanh có thể cắn nuốt máu thịt kia, ven đường nhìn thấy các loại sinh vật kì lạ cùng hải cốt của chúng. Cô mỗi ngày đều nhặt một ít xương cốt trở về luyện tập, làm cho mình ngày càng thành thạo hơn về cách vận dụng linh hồn lực, phẩm chất và kết cấu của các loại xương khác nhau.

Cho đến ngày thứ ba, cô cuối cùng cũng phát hiện ra cái ánh sáng màu xanh ấy. Có điều chỉ là mấy giây ngắn ngủi, một con vật nhỏ có hình dáng như sóc bay trước mặt cô thoáng cái lại trở thành một bộ hải cốt, mà ánh sáng xanh kia chỉ trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Lần này, An Diệc không lãng phí thời gian nữa, đi rất nhanh đến, dùng sức mạnh của mình tiến hành luyện chế bộ hải cốt đó, đem linh hồn lực chưa tiêu tan kia bám vào bộ hải cốt. An Diệc không phải phá hỏng kết cấu của con vật nhỏ này, dùng sức mạnh thâm nhập dung hợp, khung xương vốn rời rạc như được một sợi tơ buộc lại với nhau, khớp xương chặt lại, hình thành một bộ xương hoàn chỉnh. Loại bỏ đi tạp chất, gia tăng mật độ, cơ thể dần dần trở nên kiên cố, đồng thời cũng lộ ra màu trắng ngà sáng bóng.

Ngay khi An Diệc cảm thấy không còn chút sức lực nào, đột nhiên hốc mắt trống rỗng của con vật nhỏ dấy lên hai ngọn lửa màu lam nhạt, sau đó nhảy dựng lên như vừa tỉnh ngủ, đuổi người một cái, phát ra một tiếng "răng rắc". Tiếp đó, nó đi về phía An Diệc, tỏ ra thân mật mà cọ xát vào xương đùi của cô, một loại cảm ứng kỳ diệu dâng lên trong linh hồn cô.

An Diệc nhìn về một cây đại thụ, tiểu tử kia cũng lập tức chạy tới, theo thân cây mà bò lên trên cây, sau đó cúi đầu nhìn cô, cái đuôi bằng xương ở phía sau cứ vẩy qua vẩy lại, cảm giác như đang tranh công.

Tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện khiến cho An Diệc cảm thấy vui vẻ không khỏi, điều này có nghĩa là cô sẽ không còn cô độc ở thế giới này nữa, cô cũng có người bạn đồng hành của mình.

Bộ tộc Khô Lâu, tên nghe có vẻ không tệ. Cô rút cuộc cũng tìm được mục tiêu sống của mình, cô nhất định sẽ mở rộng bộ tộc này và không ngừng phát triển nó.

Mang theo cái nhiệt huyết to lớn ấy, An Diệc bắt đầu men theo dấu vết của ánh sáng xanh, cô tìm đến những nơi có hải cốt có linh hồn lực. Song, nhiệt huyết của cô cũng rất nhanh mà dập tắt.

Bởi cô phát hiện không phải cứ bộ xương nào có linh hồn lực là đều có thể trở thành tộc Khô Lâu, muốn vậy thì phải thỏa mãn hai điều kiện: một là không được chết quá hai giờ, hai là kích thước của con vật ấy không thể quá lớn. Chết quá hai giờ thì linh hồn lực không thể hoàn chỉnh, chỉ có thể bám vào nơi nào đó ở trên bộ xương, luyện chế thành linh cốt. Nếu kích thước quá lớn, linh hồn lực của An Diệc không đủ để chuyển hóa chúng thành Khô Lâu.

Tuy rằng không thể làm bộ tộc nhanh chóng lớn mạnh, nhưng linh cốt được luyện chế từ linh hồn lực là một tài liệu điều khắc cực kì đặc biệt, sức sống ẩn chứa trong đó, trong nháy mắt có thể kích thích nhiệt huyết sáng tạo của An Diệc.

Từ xưa đến nay, những thứ được điều khắc từ xương đều là vật cát tường chiêu tài tiến phúc, trừ tà tránh hung, bảo vệ sự bình an, dựa vào hình thái, chủng loại mà tương ứng với ý nghĩa khác nhau. Điểm đặc thù của linh cốt chính là một chữ "sống", mỗi khi An Diệc khảm lên chúng, mỗi đao đều như ban cho nó một linh hồn mới vậy. Loại cảm giác huyền diệu này làm cho cô hoàn toàn đắm chìm vào chúng, hạ đao không một chút do dự, kết cấu cơ thể mà hồn nhiên thiên thành (ND: hoàn chỉnh như nó vốn vậy).

Cô sử dụng một con dã thú tựa hổ nhưng không phải hổ được mệnh danh là Sát Hổ cùng với linh cốt của nó, phân biệt điều khắc thành Sát Hổ cốt bội (ND: đồ trang sức bằng xương đeo bên hông), Sát Hổ cốt đao và Sát Hổ cốt giới (ND: nhẫn xương). Sau khi hoàn thành vài món điều khắc, cô cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, giống như vừa mới ngâm suối nước nóng, cả người đều thư thái.

Cô mơ hồ cảm thấy những món điều khắc này dường như đã có được một linh hồn mới, có thể sinh ra cảm ứng với cô nhưng vẫn không có khả năng tự duy giống như bộ tộc Khô Lâu hoàn chỉnh. Tuy nhiên, ở một khía cạnh nào đó, khả năng của chúng so với bộ tộc này còn mạnh hơn rất nhiều.

Nửa tháng sau, An Diệc vốn cho rằng bản thân mình đã xuyên đến một tinh cầu thời nguyên thủy, tìm thấy hải cốt của con người ở khu rừng bên cạnh.

Nhìn bộ hài cốt ấy, chắc là cũng bị cái ánh sáng xanh kia tấn công.

Trước mắt, An Diệc cho rằng ánh sáng lục là tồn tại nguy hiểm nhất trong khu rừng này, chúng không có cơ thể, không có thiên địch (kẻ thù trời sinh), nhanh như chớp, khó bắt được, có thể xuyên qua bất kỳ thứ gì, lấy máu thịt làm thức ăn, không có biện pháp để bắt chúng lại.

An Diệc gọi chúng là Lục Yêu.

Bởi vì có sự tồn tại của Lục Yêu, An Diệc cảm thấy việc trở thành bộ xương khô cũng là một chuyện may mắn. Nhìn hài cốt của người trên mặt đất, trên người còn mang theo vũ khí, nhưng căn bản là cơ hội để dùng nó cũng không có. Cho dù là có rút ra cũng chẳng thể đối phó được với Lục yêu.

An Diệc lật người hần lên, tìm được một chiếc đồng hồ điện tử, một khẩu súng ngắn co tạo hình siêu hiện đại, mấy tấm thẻ điện tử và một ít đồ ăn rải rác cùng trang bị dã ngoại.

An Diệc cầm lấy đồng hồ, mặt trên hiển thị ngày x375-06-11, 16:09, tọa độ: tsn23. Mặt bên của đồng hồ còn khắc: “t-t-s Hành tinh Stratos”. Ngoại trừ mấy con số thì các văn tự khác An Diệc không nhận ra, chỉ suy đoán là mặt trên hiển thị có khả năng là thời gian cùng vị trí địa lý. Mở đồng hồ ra, nó yêu cầu mặt mã hoặc dấu vân tay nhưng hiển nhiên cả hai yêu cầu này cô đều không thể cung cấp.

Nhưng bây giờ cô đã chắc chắn một điều, tình cầu này chẳng những không phải là thời nguyên thủy mà chỉ sợ khoa học kỹ thuật ở đây còn cao hơn ở Trái Đất rất nhiều.

An Diệc bắt đầu đề cao cảnh giác, dã thú ở trong rừng không thể uy hiếp cô nhưng con người ở đây lại khác. Cô đã từng là con người nhưng hiện tại không thể không đề phòng con người.

Càng đi ra ngoài khu rừng, dấu vết sinh hoạt của con người cũng ngày càng rõ rệt.

An Diệc để cho đồng bọn bộ xương khô để tuần tra ở khu vực lân cận, cô có thể cảm thấy được mọi thứ qua chúng.

Bỗng nhiên, có một con thú bằng xương truyền tin tức đến, cô thông qua nó mà thấy được một doanh trại quy mô nhỏ.

Tính toán sơ lược, trong doanh trại có khoảng bốn mươi đến năm mươi người, đa số đều mặc đồng phục quân đội, trang bị chỉnh tề, một số khác thì mặc thường phục, từ hai mươi đến bốn mươi tuổi.

An Diệc nghe bọn họ nói chuyện, có thể mơ hồ đoán được họ thuộc một đội thám dò. Điều kỳ lạ là cô không thể hiểu được chữ viết của họ nhưng lại có thể hiểu được những gì họ nói. Không lẽ linh hồn có chức năng phiên dịch đặc biệt?

Để biết thêm được nhiều tin tức, An Diệc vẫn luôn ở trong tối mà quan sát bọn họ. Hai ngày sau, cô cuối cùng cũng hiểu đại khái về tình trạng hiện tại. Đội ngũ này chính là đội thám dò, bọn họ đến từ hành tinh Thác Thập Tư mà cô lại đang ở một hành tinh có sự sống được người Thác Thập Tư phát hiện ra từ hai mươi năm trước. Ở đây vốn không có sự tồn tại của con người nhưng lại rất thích hợp cho con người sinh sống. Vì vậy mà người đứng đầu của Thác Thập Tư mới phái ra hàng trăm đội thám dò để khảo sát thực địa.

Tuy nhiên, bước đầu khảo sát không hề thuận lợi, hành tinh này chẳng những tồn tại các loại sinh vật lạ nguy hiểm, hơn nữa địa hình lại phức tạp, từ trường đặc thù. Rất nhiều dụng cụ dò xét không thể hoạt động được bình thường, làm cho công tác thám dò trở nên gian nan hơn, bắt buộc con người phải đích thân tới những nơi nguy hiểm, xâm nhập vào để khảo sát.

Hai mươi năm qua, người Thác Thập Tư chỉ lập ra ba tòa căn cứ thành thị ở hành tinh này, lấy căn cứ làm trung tâm, trong phạm vi bán kính 300 km tạm thời được cho là khu vực an toàn. Bên ngoài khu vực an toàn là khu vực cần thám dò, dựa vào hoàn cảnh địa lý mà được chia ra thành các khu từ 1 đến 203, số càng lớn, mức độ nguy hiểm càng cao. Mà An Diệc đang ở khu 115, thuộc khu vực thám dò nguy hiểm cao.

Đội thám dò ở khu 115 này đã chờ đợi hơn nửa tháng, góp nhặt không ít mẫu vật và thực vật. Bọn họ rất may mắn, luôn không gặp phiền toái quá lớn.

Chỉ là, loại may mắn này rất nhanh đã sắp kết thúc.

“Thiếu tướng Milos, ngài làm sao vậy?”. Âu Mạc thấy Milos vẻ mặt nghiêm trọng, nhin không được hỏi.

Milos nhìn vào một chỗ trong rừng, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi cảm giác có người đang theo dõi chúng ta”.

Âu Mạc nhìn quanh, nói: “Nếu có vật gì tới gần, dụng cụ theo dõi sẽ phát hiện ngay”.

Hệ thống máy quét nhiệt cảm giám sát, chỉ cần là vật sống, kể cả có tàng hình thì cũng bị phát hiện.

Milos không nói gì, chỉ lấy vũ khí ra, tiến thẳng về một phía khác, Âu Mạc cũng vội vàng đuổi theo.

Chẳng lẽ bị phát hiện? An Diệc đang ngồi xổm trong bụi cây nhìn thấy Milos cùng Âu Mạc tiến về phía bên này, ý nghĩ vừa động, xương cốt của cô lập tức rời ra, chất đóng trong một cái hố đất, sau đó dùng một tấm lá thật lớn phủ kín lên.

Đây là kỹ xảo đặc biệt của bộ tộc Khô Lâu: giả chết.

Tiếng bước chân ngày càng gần, thông qua khe hở của lá cây, An Diệc nhìn thấy một đôi giày quân đội màu đen, đôi giày đột nhiên dừng lại ở nơi cách

cô khoảng năm mét.

An Diệc quan sát họ thông qua con thú xương ở trên cây. Tên đàn ông cầm đầu là một người vô cùng cao lớn, cao khoảng hai mét, tướng mạo tuy không thể nói là tuấn mỹ nhưng lại có một sức hấp dẫn đặc biệt, cặp mắt thâm thúy sắc bén, con ngươi màu vàng, nhìn qua giống như một con mãnh thú nguy hiểm nào đó.

Bỗng nhiên, hần giờ tay hướng lên trên bắn một phát mà không có bất kì một dấu hiệu nào, mục tiêu là vị trí của con thú xương.

Chỉ nghe thấy một tiếng lách cách, con thú xương từ trên cây rơi xuống, rồi lộn mèo trên mặt đất, thoáng một cái đã xông vào sâu trong rừng cây.

Âu Mạc trợn mắt há hốc mồm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hỏi: “Thứ vừa rồi tôi nhìn thấy là cái gì? Một khung xương có thể chuyển động?”.

Milos nhìn theo hướng con thú xương biến mất như đang suy nghĩ gì đó.

“Thiếu tướng, anh cho rằng thứ kia là vật gì?”.

“Là vật gì? Tôi không biết, nhưng mà, nó có thể đỡ được Âm Quang RD của tôi”.

Âu Mạc: “...”

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Đúng lúc này, thiết bị trên tay Milos và Âu Mạc đồng thời vang lên còi báo động.

Doanh trại có chuyện! Hai người đồng thời xoay người chạy như bay trở về doanh trại. Trong doanh trại, thần sắc tất cả binh lính đều khẩn trương, ai cũng giờ cao vũ khí vừa dò xét bốn phía vừa bao quanh ở giữa một đám nghiên cứu viên, không biết nhìn thấy cái gì mà chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Hai người Milos bước nhanh tới nhìn một hải cốt con người đang nằm nghiêng ở bên cạnh chiếc rương trang bị, trên ngực áo còn có Minh bài chính là một nghiên cứu sinh tham gia khảo sát lần này.

“Có thấy camera ghi lại không?” Milos hỏi.

Một tên nghiên cứu viên trả lời: " Có chụp được, nhưng chỉ có thời gian ba giây."

Ba giây? Biểu tình Milos có chút ngưng trọng, hần đi vào lều vải kiểm tra màn hình camera. Ở trong hình có một ánh sáng màu xanh lá cây bay vụt tới, chỉ trong nháy mắt đã nuốt trọn thân thể của người nghiên cứu viên, hai giây sau đó, ánh sáng màu xanh lá cây lại biến mất và để lại một khối xương trắng không có máu thịt. Đồ trang bị không hề bị hư hại trong khi người lại biến thành xương trắng ngắn ngủi chỉ có 3 giây.

Xương trắng? Milos chợt nhớ tới chính hần đã đánh trúng một sinh vật chỉ có xương, cũng không biết nó và ánh sáng màu xanh lá cây kia có liên quan tới nhau không? Milos vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của chính hần, đột nhiên trong màn hình theo dõi chợt xuất hiện một tín hiệu kỳ quái, hình ảnh nó vốn đang rõ ràng lại trở thành mơ ảo.

Milos biến sắc, hần vội lao ra lều trại và truyền lệnh: “Tất cả nghiên cứu viên đều trở lại lều vải ẩn núp, toàn bộ binh lính chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!”

Nguyên nhân chủ yếu khi nhân loại thăm dò gặp nhiều khó khăn chính là vì tín hiệu thăm dò hành tinh này không hề ổn định, không chỉ vì từ trường dị thường mà vì rất nhiều sinh vật ở hành tinh này đều phát ra tín hiệu sóng âm gây rối. Lấy kinh nghiệm của Milos, một khi tín hiệu điện từ bị rối loạn hoặc bị cắt đứt thì chính là ở xung quanh sắp có sinh vật nguy hiểm thường qua lại.

Mệnh lệnh vừa mới truyền đạt thì xuất hiện ngay một thanh âm thét dài bén nhọn từ phía trên bầu trời, sau đó một sinh vật toàn thân không có lông, một con chim to với chiếc mỏ nhọn thật dài xông thẳng lên bầu trời, sau mấy giây yên tĩnh, từ trong rừng cây lại có mấy trăm con chim to giống hệt con chim lớn rồi rít bay lên bầu trời, chúng như những chiếc máy bay chiến đấu vừa chính tề có thứ tự vừa có thanh thế lớn.

Tất cả binh lính đều ngẩng đầu kinh ngạc nhìn một màn này. Đang lúc bọn họ xúc động, bỗng nhiên đàn chim vốn đang bay lên trên trời cao lại đột nhiên thay đổi phương hướng, chúng thu hồi cánh rồi như một mũi tên nhọn phóng xuống mặt đất theo góc chín mươi độ.

“Cảnh giới!” Milos hét lớn.

Các binh lính nhanh chóng theo lệnh giờ cao vũ khí điên cuồng bắn bầy chim trên bầu trời. Cả vùng chỉ nghe thấy tiếng đùng đùng của tiếng súng và mưa

máu bắn tung tóe.

Nhưng bầy chim không bị chút ảnh hưởng nào, chúng vẫn xuyên qua rừng mưa đạn súng, có một số con còn bắn lại binh lính, một số khác đập các lều vải. Tiếng hét thảm của các binh lính làm trận hình trong nháy mắt bị đánh loạn. Chim to mò nhọn cộng thêm sức trùng kích to lớn đủ để xuyên thấu thân thể của loài người, ngay cả là có trang bị phòng ngự hoàn hảo cũng không ngăn cản được sự công kích của bầy chim to. Dưới sự công kích của bầy chim to, vòng tròn lều vải đang tràn ngập nguy cơ, ước chừng chưa tới hai phút có thể bị đột phá phòng ngự.

Milos chợt rút ra hai cây đao bóng tối, ngay sau khi hai chân lầy đà thì như mũi tên nhảy lên thật cao giữa không trung ngăn chặn chim to. Thân thủ hấn linh hoạt, múa đao như mưa chặt đầu mấy con chim to khỏi xác.

Dưới sự hướng dẫn của Milos, các binh lính cũng rời rít gia nhập ngăn chặn nên dần dần đã lộn lại thế cục bất lợi.

Cách đó không xa, An cũng từ trong giả chết sống lại, cô thông qua một xương khô thú khác để quan sát tình huống của doanh trại, thật không nghĩ tới lại nhìn thấy tình hình chiến đấu thảm thiết như vậy. Cô là một người quanh năm sống trong hòa bình, cho tới nay chưa từng nhìn thấy tình cảnh máu tanh như vậy. Mặc dù cô biết ở trong rừng rậm có rất nhiều sinh vật lợi hại nhưng chúng có trình độ lợi hại tới mức nào thì quả thật cho tới bây giờ cô chưa từng biết rõ.

Người Stratos cho dù là tổ chất thân thể hay tài năng khoa học kỹ thuật đều mạnh mẽ hơn so với địa cầu nơi cô đã sống, nhưng dù như vậy, khi đối mặt với những sinh vật hung mãnh này thì họ vẫn phải bỏ ra cái giá thể thảm.

An cũng một lần nữa cảm thấy vui mừng vì bản thân cô là một bộ xương khô nếu không cô sợ rằng cô sẽ không thể sống sót qua một ngày.

Sau khi cả doanh trại chiến đấu đã kết thúc, Milos sai người kiểm tra giải quyết tốt mọi chuyện. Những nghiên cứu viên vốn còn đang núp ở trong các lều vải và đi ra, có mấy người khi nhìn thấy máu thịt đầy đất đã không nhìn được mà phải liên tục chạy tới nôn mửa bên cạnh, còn những người khác đã bắt đầu thu góp thi thể chim to.

"Lập tức thu thập trang bị, chúng ta phải cẩn thận trên đường trở về." Milos hạ lệnh cho mọi người.

Gặp phải biến cố loại này, tất cả mọi người đều không có dị nghị đối với việc khảo sát kết thúc trước thời hạn hai tháng.

An thấy mọi người đang chuẩn bị rời đi thì vừa cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng lại cảm thấy buồn bã, cô thật vất vả mới gặp được loài người nhưng lại không thể giao lưu, thật là khiến cho người ta buồn bực.

Đang lúc ấy thì cô đột nhiên phát hiện loáng thoáng ở cách đó không xa có một lục yêu ở trong bụi cây, nó lại xuất hiện rồi.

Căn cứ vào khoảng thời gian nàng quan sát, lục yêu là một sinh vật săn mồi đơn độc, nó sẽ không bao giờ xuất hiện liên tục hai lần. Nhưng bây giờ đang có chuyện gì diễn ra? Chẳng lẽ bởi vì mùi máu ở trong doanh trại đã thu hút nó tới?

Mất thấy lục yêu đang bay tới phía Milos, An cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, cô nhanh chóng lấy miếng cốt bội hồ rỗng ở giữa xương sọ của mình ném mạnh về phía lục yêu.

Lỗi tai Milos động một cái, phút chốc xoay người, cánh tay hấn duỗi ra chuẩn xác bắt được cốt bội do An ném tới.

An thấy vậy thì âm thầm ảo não, sao tên nam nhân kia lại bắt được rồi?

Milos ngay khi bắt được miếng cốt bội thì cũng nhìn thấy lục yêu cách hấn không quá năm thước. Hô hấp hấn chậm lại, hấn vừa mới chuẩn bị rút lui thì đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mình nóng lên, ngay sau đó hấn nhìn thấy một đạo ánh sáng hình thú thoát ra từ trong cốt bội, mặt đất rất nhanh vọt lên ánh chớp sáng ngay cạnh lục yêu.

Theo tiếng rống to vang, lục yêu như pháo bông tách ra, trong nháy mắt biến mất trên không trung. Ánh sáng hình thú uy phong xoay quanh thân Milos vài vòng rồi lại chui vào bên trong cốt bội.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn một màn này, nhất thời tất cả đều không biết nên phản ứng như thế nào.

Trong mắt Milos cũng lóe lên sự kinh ngạc, hấn cúi đầu quan sát vật phẩm trong tay mình. Hấn cảm nhận sự dịu dàng của cốt bội, phía trên còn thấy hai mắt trợn tròn của hồ rỗng như tùy thời có thể nhào ra khi có sự xâm lăng tự nhiên.

Không chỉ có như vậy, hấn gần như có thể cảm nhận sinh mệnh lực vô cùng thịnh vượng bên trong khối bội cốt này.

Milos ngẩng đầu lên, tầm mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về phương hướng bay tới của cốt bội, ngay sau đó hai chân nhanh chóng dùng lực nhảy vọt vào bên trong rừng cây.

"Phịch" một tiếng, bộ xương của An lập tức rơi vào trong hố, sau đó vội vàng dùng lá cây đắp lại.

Milos phi thân chạy qua, khi đi mang theo một trận gió lốc thổi tung lá cây bại lộ bộ xương của An.

Sách, thật là bước nhanh như gió.

An một bên vừa lưu ý động tĩnh của Milos, một bên vừa không chế bàn tay khô lâu của mình, nàng lặng lẽ rời đi nhờ sự che chở của những chiếc lá, từng điểm từng điểm đi dòi khỏi hố đất.

Lúc này, thân hình của Milos vốn đang chạy đi mấy chục thước thì đột nhiên dừng lại, hắn xoay người đi qua chỗ An. An lập tức dừng động tác của mình lại, cô cố gắng giữ nguyên bộ dạng bộ xương người chết.

Tầm mắt của Milos bị lá cây xung quanh ngăn trở nên cũng không nhìn thấy hố đất An trốn. Hắn nhìn khắp bốn phía xung quanh, căn cứ lực và phương hướng ném cốt bộ thì có thể đoán được vị trí chỗ ở của chủ nhân cốt bộ ở gần đây, nhưng hắn lại không cảm thấy được khí tức của người sống. Chẳng lẽ đã rời đi sao?

Hắn cúi đầu nhìn cốt bộ trong tay mình mà âm thầm suy đoán thân phận của đối phương. Từ sự điêu khắc của cốt bộ này có thể coi như chủ nhân cốt bộ không cùng đồng loại nhưng có thể trí tuệ không thấp hơn nhân loại nếu không thì không thể làm ra vật phẩm thủ công tinh tế như vậy được.

Nếu như hành tinh này có loại người có trí khôn thì đối với thăm dò của bọn họ sẽ là một bước đột phá quan trọng.

Milos vừa đi vừa suy nghĩ trở lại doanh trại.

An nhìn thấy hắn đi thẳng tới bên cạnh hố đất nơi mình đang trốn thì kiềm chế không được thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ đầu hắn chỉ đi chừng mười bước thì đột nhiên xoay người lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về bộ xương của cô...

Chết rồi, đã bị phát hiện! Một bộ xương trắng thì có gì để nhìn? Người mau đi nhanh đi!

Đáng tiếc chuyện không như mong muốn của cô, Milos chẳng những không rời đi mà ngược lại đi tới bên cô, ngồi xổm người xuống và đưa tay cảm... đầu lâu... của cô lên.

Vì vậy, An cũng không thể không cùng hắn hai mắt nhìn nhau.

Cô còn chưa kịp thương thức nam nhân “Xinh đẹp” thì đã phải vội vàng ả núp linh hồn trong ánh mắt, cô cố gắng khiến mình giống hệt các bộ xương trắng khác với hy vọng hắn chẳng qua chỉ là tùy tiện nhìn thôi chứ không có ý định đi sâu vào nghiên cứu bộ xương này của cô.

"Kỳ quái." Milos vừa liếc nhìn bộ xương của An vừa nhỏ giọng nói.

Có cái gì kỳ quái đâu! Ở trong rừng rậm có mảnh thú hoành hành xuất hiện một đồng bạch cốt chẳng phải là một điều quá mức bình thường sao?

"Giá cổ xương trắng sạch sẽ nguyên vẹn chắc cũng bị chết bởi tập kích của lục quang kia. Nhưng..." Milos nghi ngờ nói, "Vì sao trên người cô ấy lại không có quần áo?"

A a, thật sự rất xin lỗi, nàng chỉ thích chạy rong rêu.

"Chẳng lẽ bị người đưa tới đây?" Trên mặt Milos lộ vẻ suy tư. Lúc này, hắn đột nhiên liếc nhìn một đoạn cánh tay như có nằm một thứ giống như đao.

Hắn thử lấy ra nhưng lại không thành công. Vật này rõ ràng không dùng xương thú để chế tạo, chẳng qua không biết vì sao cổ hài cốt này lại có cái khảm nạm này.

Milos nhìn qua miếng cốt bộ đã cứu hắn một mạng kia, tất cả nghi ngờ của hắn thật sự giống như có sự liên quan tới bộ xương này, vì vậy, hắn cảm thấy cần phải đem về nghiên cứu một chút.

Milos nghĩ như vậy nên hắn cũng thu thập toàn bộ bộ xương của An, kể cả móng vuốt bị lấp ở trong lá cây, sau đó hắn dứt khoát bỏ túi mạng đi.

Lúc này, An đã khóc không ra nước mắt. Không biết bộ xương cũng sẽ có chủ sở hữu sao? Tùy tiện không hỏi ý kiến của chủ nhân à?

Tuy nghĩ vậy nhưng An cũng không dám lộn xộn, cô đành mặc cho Milos mang mình trở về doanh trại, sau đó bỏ vào trong một cái rương trở về căn cứ thành thị cùng bọn họ.

Mặc dù cô rất muốn lý giải cái thế giới này với thế giới loài người, nhưng cô tuyệt đối không muốn dùng phương thức này. Cô có thể đoán ra kết quả tương lai của bản thân cô, nếu không phải bị đem ra bày ở phòng nghiên cứu thì cũng sẽ bị chế thành xương vật nghiên cứu.

Nếu như không cẩn thận bị bọn họ phát hiện mình đang sống, hậu quả kia sẽ càng không thể tưởng tượng nổi.

Cô chỉ mong phòng ngự ở căn cứ loài người kia không quá nghiêm ngặt để cô có cơ hội chạy trốn...

Bạn đang đọc truyện *Điền Cốt Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Căn cứ thăm dò hành tinh số 3 của thành phố có diện tích hơn năm trăm kilomet vuông được tạo bởi nhân số chỉ có hơn bảy vạn, chủ yếu đều là nghiên cứu khoa học ở Hành tinh Stratos, kỹ thuật viên, quản lý, hậu cần, bác sĩ, chiến sĩ.

Trưởng khu căn cứ số 3 thành phố là một trong những thành viên quản lý cao cấp của Hành tinh Stratos – Valenauer, phụ trách võ trang phòng ngự là thiếu tướng Milos.

Lần khảo sát thăm dò này là lần thứ năm Milos đưa đội tham gia, hẳn có mục đích thăm dò số liệu của các sinh vật không biết để tìm hiểu rõ về chủng loại của chúng, tập tính và cấp bậc nguy hiểm của chúng, từ đó chế định các biện pháp ứng chiến.

Khi hắn trở lại căn cứ, đầu tiên hắn đến trung tâm hành chính tổng hợp báo cáo với Valenauer kết quả khảo sát lần này.

“Milos, đây là lần đầu tiên từ khi người mang đội tới nay xuất hiện tương vong.” Valenauer hơi trêu chọc nói.

“Đây chỉ là bắt đầu, tương lai càng ngày sẽ càng chết nhiều người nữa.” Milos hồi phục sự lãnh ngạnh.

“Ta biết thăm dò hành tinh nguy hiểm rất lớn, nhưng dù có nguy hiểm hơn nữa cũng chỉ là một nền văn minh nguyên thủy cấp thấp, lấy trình độ khoa học kỹ thuật và vũ khí của chúng ta, chinh phục nó chỉ là vấn đề thời gian.” Valenauer luôn luôn có lòng tin như vậy.

Milos cũng không đồng ý với quan điểm này của hắn, tuy thăm dò hành tinh này là một hành tinh nguyên thủy, nhưng dù có khoa học kỹ thuật và vũ khí ở trước mặt nó cũng chưa chắc có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng. Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy bộ xương khô có thể chống lại năng lượng của súng cùng những thú linh phía sau cốt điều kia, điều này chứng tỏ cần phải xem xét lại ý nghĩa về nền văn minh cấp thấp kia.

Nhưng Milos không nói thêm lời nào, tất cả sẽ chờ nghiên cứu.

Sau khi rời khỏi trung tâm hành chính tổng hợp, Milos đến trung tâm nghiên cứu khoa học 3t-01. Trước đây hắn từng đem trang thiết bị của một người xương đặt ở trung tâm nghiên cứu, hắn tin chắc chưa có ai động tới thứ đó. Nhân viên nghiên cứu thường xuyên bận rộn bởi thăm dò hành tinh khắp nơi đều là bí ẩn, không có đầu đề, một nhóm cốt sự hoàn toàn không gọi dậy hứng thú của bọn họ.

Milos đi vào phòng nghiên cứu, ở đây có hơn mười mấy người nghiên cứu viên đang bận rộn không ngừng, khi thấy hắn cũng chỉ gật đầu chào hỏi.

Milos không để ý, đi thẳng tới bên trong chiếc rương và mở nắp rương ra.

Ở trong rương đã hai ngày, bây giờ chợt thấy ánh sáng, trong mắt thiếu chút nữa toát ra hỏa linh, thật may là vẫn kịp thời khống chế được. Tiếp theo, cô cảm giác được đầu của mình được một bàn tay to lớn cầm lên, bàn tay đó là của Milos mang cô tới nơi này.

Milos quan sát đầu lâu trên tay, phát hiện hàm răng hoàn chỉnh không thiếu một cái cũng không có dính bất kỳ thứ gì. Hắn chế trụ cảm cốt của cô định nhổ xuống một cái răng hàm, ai ngờ hàm răng giống như sinh trưởng cùng với cảm không thể rút ra được.

Tại sao hắn muốn rút răng hàm của cô? Không biết giữ được một cái răng rất khó khăn sao? An tức giận, gắt gao bảo vệ hàm răng của mình, kiên quyết không để cho hắn nhổ.

Milos sau một hồi động tác thấy đầu lâu trên tay dường như có độ ẩm. Nhưng một lát sau lại giống như không có biến hóa gì.

Hắn từ bỏ nhổ răng, ngược lại lấy một đoạn xương đùi từ trong rương ra.

Xương đùi của cô! Không có xương đùi cô sao có thể đi đứng được! An trơ mắt nhìn hắn đem xương đùi của mình cho một nghiên cứu viên, nói với hắn tìm kiếm DNA xác định thân phận của “người chết”.

Đừng lãng phí thời gian như vậy, các người không thể tra được thân phận của tôi đâu. Nếu như các người nhất định phải lấy DNA vậy thì hãy nhổ răng đi! Lưu lại cho tôi cái xương đùi, tôi cho các người răng hàm của tôi.

Đồng một tiếng, một cái răng từ trên hàm răng rút xuống mặt bàn còn lăn vài vòng.

Milos trầm mặc nhìn chiếc răng ở trên bàn, trong tay vẫn đang cầm xương đùi: “...”

“Thiếu tướng, có cần lấy DNA nữa không?” nghiên cứu viên chần chờ hỏi.

“Ừ.” Milos thu hồi xương đùi, đem cái răng hàm kia cho nghiên cứu viên.

Công việc lấy DNA thật sự cần hao tổn rất nhiều tinh lực, dựa vào kỹ thuật của bọn họ, ngày hôm sau sẽ có kết quả.

Sau khi an bài thỏa đáng, Milos đem xương đùi lần nữa cất vào rương sau đó đem cả chiếc rương về trụ sở của mình.

Trụ sở của hắn có một gian phòng riêng có thể cất giấu đồ, bên trong còn có tư liệu của các loại sinh vật nguy hiểm do hắn thu nhặt và các trang bị vũ khí mới nhất.

Milos mở cái rương ra và lấy xương cốt bên trong ra ngoài, từng cái bày đặt nghiêm chỉnh trên bàn thành một bộ xương người hoàn chỉnh.

Hắn cẩn thận xem xét, muốn tìm kiếm một ít đầu mối hữu dụng. Rất nhanh hắn phát hiện ra bộ xương này có vài điểm bất đồng với người ở địa phương này, đầu tiên là màu sắc trắng nõn không tỳ vết cũng không có một cái khe.

Theo lý mà nói, một người dù cẩn thận như thế nào cũng khó tránh được việc đụng dập đầu, bộ xương không thể hoàn mỹ như thế này. Mặc dù có thể chưa từng bị tổn thương qua thì bộ xương bị phơi bên ngoài cũng sẽ phải có một loại sinh trùng rạn nứt chứ, trừ phi cô ta mới chết không lâu, nhưng lần trước khám nghiệm tử thi đã phát hiện người này đã chết.

Tiếp theo, xương sườn của cô ta còn thiếu hai căn và bộ xương tinh tế hơn người thường, từ ngoại hình có thể thấy đây là bộ xương của một nữ nhân. Thân cao khoảng 170 centimet, xương cốt cứng rắn bóng loáng như bạch ngọc.

Còn có, trên xương cánh tay của cô ta còn có cốt đao, đây cũng là một điểm đáng ngờ.

Ngón tay Milos nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay trên xương đùi rồi di chuyển lên phía trên sờ tới xương hông, xương sống và xương ngực, toàn thân An đều bị sờ qua một lần.

Cái này... đây rõ ràng là lưu manh đùa bỡn? Mặc dù bây giờ cô chỉ là một bộ xương khô, cảm xúc không có bén nhạy, nhưng dù sao cũng không phải là người chết.

Mau thu hồi móng vuốt lại đi, phải giống cử chỉ của một thân sĩ chứ? Đừng có tưởng rằng một bộ xương trắng thì không phải hồng nhan nhé!

Milos nghiền cứu một hồi nhưng không thu được nhiều kết quả, vì vậy hắn quyết định ngày mai tới lấy kết quả DNA rồi tính toán tiếp. Sau đó hắn xoay người vào gian mật thất qua một cái cửa kim loại, An rốt cuộc cũng còn một mình một không gian.

Hốc mắt bùng cháy hai hỏa linh màu u lam, sau khi cô quan sát mọi nơi một chút nhưng không phát hiện ra máy quay theo dõi mới tổ hợp lại thân thể.

Ngay khi cô mới từ trên bàn ngồi dậy, cánh cửa kim loại đột nhiên mở ra từ bên ngoài. Động tác An cứng đờ, không được tự nhiên giữ tư thế ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay còn đang bưng đầu mình chuẩn bị phóng xương trên cổ.

Milos đứng ở cửa không chớp mắt nhìn khô lâu đang lắp ráp lại thân mình ở trên bàn, mặt không thay đổi trầm mặc không nói.

Mật thất lâm vào tĩnh mịch quý dị.

Cô bây giờ chết có còn kịp không? An buồn bực không muốn nói.

“Thì ra là người.” Milos đột nhiên lên tiếng, “Là người đã núp ở rừng rình trộm địa doanh của chúng ta, cũng là người đã cứu ta một mạng.”

An cảm thấy người đàn ông này có thể đối mặt với một dị vật mà không có chút phản ứng có phải là quá bình tĩnh không? Chẳng lẽ Hành tinh Stratos không có truyền thuyết khủng bố về bộ xương khô quý quái sao? Người bình thường cũng sẽ không động vào bộ xương khô, có thì cũng sẽ hét chói tai, hoặc là trực tiếp móc vũ khí, không thì cũng ít nhất phải có một đôi mắt biểu hiện sự kinh sợ chứ?

Nhưng Milos trừ bỏ lúc đầu còn có chút kinh ngạc thì không còn bất kỳ sự dao động nào khác.

Hắn chậm rãi đến gần An, đứng cách cô khoảng ba thước thì dừng lại và không có bất kỳ hành động địch ý nào. Điều này khiến An cũng thoáng trấn định và đầu khỏe mạnh. Sau đó cô từ trên bàn nhảy xuống dưới, thẳng tắp đứng trước mặt Milos.

“Người là ai? Hoặc là nói đúng hơn, người là sinh vật gì?” Ánh mắt Milos dừng ở trên xương cổ cùng đầu của cô, thầm nghĩ rốt cuộc cô ấy làm thế nào để liên kết xương cốt vào nhau.

An không hiểu hệ thống ngôn ngữ này nên không thể trả lời hắn một cách tự nhiên vấn đề này.

Milos nghĩ một hồi, sau đó thay đổi vấn đề: “Người có hiểu ta nói gì không?”

An gật đầu.

“Chữ viết thì sao?”

An lắc đầu.

Milos trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Người là người bản địa ư?”

An lắc đầu.

“Người vốn dĩ như vậy sao?”

Cô đi tới thế giới này liền biến thành khô lâu cho nên chắc là như vậy đi.

An gật đầu.

“Hành tinh này còn có những sinh vật giống như người không?” Milos lại hỏi.

An gật đầu. Cô không biết người cô ông này muốn xử trí có như thế nào nên tạm trước đành ngoan ngoãn trả lời các vấn đề của hắn.

Lúc này, Milos từ trong túi tiền lấy ra một khối cốt bội để ở trong lòng bàn tay: “Đây là do người làm?”

Cô gật đầu, đưa tay định lấy cốt bội lại.

Kết quả ngón tay Milos nắm chặt thu lại cốt bội cất vào túi tiền, hiển nhiên là không muốn trả lại.

An nghĩ mình cần phải đánh giá lại người đàn ông này.

“Người yên tâm, chỉ cần người không có địch ý thì ta cũng sẽ không làm tổn thương người.” Milos tỏ rõ lập trường của mình, “Nhưng, ta hy vọng người sẽ hiệp trợ ta tiến hành thăm dò hành tinh này.”

Mặc dù cô không biết lai lịch của sinh vật trước mặt này, nhưng cô hiểu rằng bọn họ có một lực lượng đặc thù không thể nghi ngờ. Có cô giúp đỡ, công việc thăm dò sẽ đơn giản rất nhiều.

Đối với lời thỉnh cầu của Milos, An không lập tức gật đầu. Milos nhìn như trung cầu ý kiến, nhưng giọng nói lại mang theo sự cường ngạnh. Hôm nay hắn có quyền chủ động trong tay, cô quả thật đang ở thế yếu.

Milos còn nói: “Người không cần lo lắng bản thân sẽ bị phơi ra ngoài ánh sáng, ở căn cứ có một loại giáp chế phục, chỉ cần mặc ở trên người, ngay cả mắt cũng có thể che giấu, đồng thời ta cũng có thể tận lực bảo vệ an toàn cho người.”

Khi An nghe thấy hai chữ “bảo vệ” thì cảm thấy mình không còn lý do để cự tuyệt. Chỉ cần cô có thể an toàn rời đi căn cứ, chờ ra tới bên ngoài, cô có thể cân nhắc lại về vấn đề này.

Nhưng cô cảm thấy nên nghiêng về hợp tác với người đàn ông này. Nếu như được hắn trợ giúp và bảo vệ, cô không chỉ tiết kiệm được thời gian thăm dò hành tinh này, thậm chí còn có thể tự do sinh hoạt với nhân loại.

Hai người bước đầu đạt được nhận thức chung nên quan hệ tương đối hữu hảo.

Milos đưa cô tới phòng nghỉ của mình, sau đó đưa cho cô một bộ giáp chế phục.

An cầm trang phục chế phục tỉ mỉ nghiên cứu mà không biết nên sử dụng như thế nào.

Milos nhìn thấy như vậy, cũng tin tưởng một phần cô không phải là cư dân bản địa nơi này. Hắn đi tới chỉ cho An biết cách mặc áo giáp này.

An từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên cô hưởng thụ cảm giác được người ta hầu hạ mình mặc quần áo, sau khi khe hở cuối cùng được khép kín, một chiến sĩ cơ vóc người mảnh khảnh xuất hiện ở trước mắt. Nhìn bề ngoài hoàn toàn không nhìn ra bên trong là một bộ khung xương.

An vốn nghĩ loại chế phục này mặc lên người sẽ không được tự nhiên, không nghĩ rằng nó hết sức thoải mái, mát mẻ, không chút nào ảnh hưởng tới động tác, tầm mắt cũng trông trải.

“Mấy ngày nay người ở lại chỗ này không được chạy loạn, ta sẽ giúp người an bài một thân phận, đến lúc đó cũng sẽ dẫn người đi xung quanh xem một chút.” Milos hoàn toàn không cảm thấy yên tâm với sinh vật không biết tên này. Nhưng hắn rất kiên nhẫn nên có thể từ từ khám phá bí mật trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anthony

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

"Thiếu tướng đại nhân, đã có kết quả DNA ngày hôm qua."

"Ừ? Như thế nào?" Milos đi theo nghiên cứu viên tới trước một cái màn ảnh.

"Đại nhân, người chắc chắn đưa cho tôi là DNA của loài người chứ? Kết cấu của nó hoàn toàn bất đồng với người Statos chúng ta, gen của nó càng giống với gen của sinh vật viễn cổ, nhưng nó không hề nguyên thủy, ngược lại, nó cũng cất giấu tin tức di truyền không thấp hơn chúng ta." Nghiên cứu viên chỉ lên biểu thị đồ trên màn ảnh, hai mắt sáng lên, nói: "Đại nhân có phải hay không lại phát hiện ra giống loài mới? Nếu như không ngại, có thể hay không giao cho tôi để nghiên cứu?"

Milos cũng không để ý tới lời hắn nói, chẳng qua là ra lệnh: "Đem tài liệu đưa cho ta."

Nghiên cứu viên vừa đưa phần cuối của tài liệu cho Milos, vừa chưa từ bỏ ý định hỏi: "Đại nhân thật sự không cân nhắc đem sinh vật này giao cho tôi nghiên cứu sao? Kỹ thuật chuyên môn của tôi rất thành thạo cũng có chút danh tiếng."

"Chờ tôi nghiên cứu qua rồi nói sau." Milos sau khi lấy được số liệu DNA cũng không lưu lại nữa, hắn xoay người rời khỏi phòng nghiên cứu.

Nghiên cứu viên nhìn theo bóng lưng của hắn, nhỏ giọng nói thầm: "Anh một người Thiếu tướng, không có việc gì sao lại nghiên cứu cái dị sinh vật kia làm gì..."

Milos lập tức trở lại chỗ ở, nơi đó còn một sinh vật đơn độc không biết là gì đang đợi hắn.

Milos cũng không lo lắng cô chạy trốn, bởi vì không có thân phận đặc quyền thì ngay cả cửa phòng cô cũng không ra được, huống chi nơi này khắp nơi đều được quản chế, toàn bộ đồng phục áo giáp còn được trang bị máy theo dõi và máy xác định vị trí, trừ phi cô có thể ẩn thân, nếu không căn bản không thể lặng yên không một tiếng động rời khỏi căn cứ.

Cửa kim loại mở ra, Milos nhìn một cái đã thấy người xương đó mặc đồng phục toàn giáp đang xem lịch sử phát triển của hành tinh Statos.

Nghe thấy tiếng cửa mở, An cũng chỉ tùy ý quét mắt nhìn hắn một chút, sau đó lại đem sự chú ý chuyển tới trên màn ảnh.

Ánh mắt Milos chợt lóe, cũng không có nói gì nhiều, bước đi tới bên người cô, đưa cho cô một cái cổ tay có bề ngoài giống di vật cuối cùng của một người.

"Đây là di vật cuối cùng của một người lính của tôi trước kia từng mang, hắn mấy năm trước đã hy sinh, bởi vì vẫn không tìm được người nhà của hắn, cho nên tôi vẫn cất giữ giấy khai tử của hắn, không có xóa bỏ tên hắn trên hồ sơ, tạm thời cô sẽ dùng thân phận của hắn." Milos giải thích, "Hắn kêu Anthony, nam giới, năm nay 24 tuổi, là một lính dã chiến. Tôi đã giải mã di vật cuối cùng của hắn, cô dùng..."

Lời nói tới đây đột nhiên dừng lại, hắn vốn muốn nói là "Cô dùng vân tay để thiết lập quyền hạn mới", nhưng rất nhanh hắn nhớ ra cô căn bản không có chỉ tay, vì vậy đổi lời, nói: "Tôi đem số liệu DNA của cô truyền lại cho cô, ngoài ra cô cũng tái thiết một mặt nạ mới để mở khóa."

Vật trong tay An truyền tới tiếng tí tí báo hiệu số liệu truyền đã hoàn thành. Milos từng bước một dạy cô tới những bước hoàn thành, cuối cùng nói: "Tôi dự tính cho cô quyền hạn cấp C, những nơi công cộng bên trong căn cứ cô đều có thể tự do ra vào."

Cái gọi là "Bên trong nơi công cộng" là chỉ trung tâm nghiên cứu và phòng ăn chuyên dụng của quân khu, phòng giải trí, phòng tập thể hình, thư viện. Nhưng, nếu như muốn tiến vào khu vực bí mật hoặc là rời đi căn cứ thì phải có đặc quyền cấp B trở lên.

An đeo lên đồng hồ có bề ngoài giống chiếc vòng tay vốn thuộc về Anthony, cô lập tức cảm nhận được một cỗ năng lực quét lên thân thể mình, mấy chục giây sau, âm thanh xác nhận của bảng biểu trong cổ tay xuất hiện.

Từ đầu đến cuối chỉ giới hạn trong bản thân cá nhân sử dụng, nếu như người khác không phải chủ nhân đeo lên chiếc đồng hồ sẽ gặp sự cảnh cáo nghiêm trọng và sau mười giây, tin tức của đối phương sẽ được báo động về trung tâm.

An cũng phát hiện ra bản thân cô cũng đã nghĩ chuyện quá đơn giản rồi, ở dưới sự phòng ngự nghiêm mật này, chỉ bằng bản thân cô căn bản sẽ không trốn thoát được. Mặc dù cô chỉ có mấy khô lâu thú hỗ trợ, nhưng mục tiêu là bản thân cô quá lớn, không giống với khô lâu thú linh hoạt có thể dễ dàng tránh thoát phòng thủ.

"Còn có cái gì không hiểu không?" Milos hỏi.

Mặc dù có nhưng cô cũng không muốn nói, cô chính là cao lãnh như vậy đấy. An quay đầu lại, đem tầm mắt lần nữa chuyển tới màn hình.

Milos cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng giữa sự trao đổi giữa bọn họ, hắn đang định nói gì đó thì lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở từ cửa truyền tới có người tới chơi. Ngay sau đó là tiếng nói của một người thanh niên: "Thiếu tướng Milos, sĩ quan Âu Mạc có việc báo cáo."

"Chuyện gì?" Milos hỏi.

"Đã đến giờ cơm trưa, Ngài dùng cơm ở trong phòng hay là đi phòng ăn?"

Milos suy nghĩ một chút, trả lời: "Cậu trước tiến vào đây."

"Tách", cửa kim loại mở ra, thân ảnh trắng tấp của Âu Mạc xuất hiện ở cửa.

Hắn bước vào trong phòng, đầu tiên là thấy Milos đứng ở trước màn ảnh số liệu, ngay sau đó hắn liền chú ý tới một tên ăn mặc toàn thân giáp chiến đang ngồi xếp bằng ngồi.

Đồng phục “hắn” không có cấp bậc nên không thể nào phân biệt được thân phận. Nhưng ở trong căn cứ số 3, Thiếu tướng Milos là trưởng quan cấp bậc cao nhất, sao tên binh lính này dám tùy ý như vậy ở trước mặt hắn? Sĩ quan đứng ở một bên, “hắn” lại thoải mái ngồi ở đó? Có cho cái gối đầu, nói không chừng sẽ trực tiếp nằm xuống.

Âu Mạc có ấn tượng đầu tiên đối với An có thể nói chính là kém tới cực điểm.

"Âu Mạc, đây là thượng sĩ Anthony." Milos giới thiệu, "Từ nay về sau, hắn cũng sẽ trở thành thân binh của tôi."

"Cái gì? Hắn?" Âu Mạc không dám tin tròn mắt nhìn An.

An cũng chậm rãi từ dưới đất đứng lên, một dạng như vậy nhìn Âu Mạc.

"Hắn không thích nói chuyện, tính cách nội liễm, cậu chiều cổ nhiều hơn một chút." Milos phân phó như vậy.

"Đã rõ." Âm thanh Âu Mạc có lực vang lên, sau đó cũng đưa tay ra với An, "Tôi là sĩ quan cấp hai - Âu Mạc, cùng cậu đều là thân vệ của Thiếu tướng đại nhân, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn, cùng nhau tận tâm tận lực phục vụ vì đại nhân."

An cũng đưa tay cầm tay hắn một chút.

Âu Mạc nhú mày một cái, người này không chỉ có kỷ luật tàn bạo, hơn nữa còn không có lễ phép. "Hắn" chẳng qua là một tên Trung sĩ, so với mình còn thấp hơn hai ba cấp, không chào quân lễ cũng được đi, lại còn một bộ dáng hờ hững không để ý tới người, đối với thiếu tướng Milos cũng không có lộ ra sự cung kính. "Hắn" rốt cuộc làm sao có thể được Thiếu tướng Milos chọn trúng trở thành thân binh?

"Anthony mới tới thăm dò tình không lâu, cái gì cũng không hiểu, mấy ngày nay tôi sẽ đích thân mang hắn đi làm quen với hoàn cảnh."

Tự mình mang "Hắn" đi làm quen hoàn cảnh? Người này rốt cuộc có lai lịch gì? Lại khiến Milos hạ mình đến loại trình độ này! Âu Mạc tuyệt đối không thừa nhận hắn ghen tỵ.

"Âu Mạc, cậu đi an bài một chút, sau này hắn sẽ ở phòng 102 ngay sát vách cậu."

"Rõ." Sau khi Âu Mạc hành lễ cũng nói với An, "Cậu đi cùng tôi."

Milos giờ tay nói: "Cậu đi trước an bài, tôi chờ một lúc sẽ mang hắn đi qua."

Đây là tiết tấu thất sủng sao? Âu Mạc buồn bực rời đi phòng của sếp, ngay cả chuyện dặn dò hắn dùng cơm cũng quên.

Chờ Âu Mạc đi rồi, Milos cũng dặn dò An: "Cô binh thường tận lực ít tiếp xúc với người ngoài, nhưng Âu Mạc là thân binh của tôi, rất nhiều chuyện không cách nào tránh hắn, cho nên cô phải mau chóng thích ứng với hoàn cảnh, đừng lộ ra sơ hở."

"Ngoài ra, giữa chúng ta tồn tại vấn đề trong liên lạc, tôi hy vọng bắt đầu từ bây giờ cô học tập chữ viết của chúng tôi." Milos ý bảo cô mở ra thiết bị, sau đó giúp cô mở ra phần mềm ngôn ngữ học, rồi giải thích, "Đây là phần mềm (Software) học tập ngữ âm học, thích hợp cho nhi đồng từ ba tuổi đến mười ba tuổi, tôi tin tưởng với trình độ trí lực của cô, rất nhanh có thể học được."

An cũng tiếp nhận đề nghị của Milos, song hiệu suất học tập cao bao nhiêu thì cô cũng không đảm bảo được. Cô cảm thấy tạm thời bảo trì chương ngại trao đổi của bản thân mới có lợi, rất nhiều vấn đề cô không muốn trả lời hoặc không cách nào trả lời vấn đề, nên nếu có thể mượn lý do này tránh thì tránh. Chờ cô đã hoàn toàn nắm giữ được chữ viết của Stratos thì tình huống lúc đó không còn giống nhau. Trong khoảng thời này, cô sẽ hoàn toàn dung nạp với thể giới này.

Việc duy nhất cô cần phải làm, chính là nhìn nhiều hơn, nghe nhiều hơn.

Âu Mạc từ khi rời khỏi phòng Milos, việc làm đầu tiên chính là tra hỏi tin tức của Anthony.

Tất cả thông tin của mọi người ở trong căn cứ đều được ghi chép lại bên trong kho số liệu, sĩ quan cấp trên có thể tra tìm.

Anthony, nam, sinh ngày 9 tháng 3 năm x351, năm x368 nhập ngũ, năm x370 thăng 2 cấp thành Hạ sĩ, được phân vào bộ đội dã chiến thuộc Thượng tá Milos, tham gia tác chiến dã ngoại tổng cộng là ba lần, phục kích mô hình nhỏ hơn mười lần, rồi sau đó nhận lệnh hoàn thành một nhiệm vụ bí mật, nhiệm vụ cuối cùng 3 năm, nhiệm vụ được giữ bí mật thông tin, thời gian thực hiện nhiệm vụ là ba năm, tích lũy quân công, thăng cấp làm thượng sĩ. Ngày 3 tháng 7 năm x375, được phái đến căn cứ thăm dò tình số 3, trở thành thân binh Thiếu tướng Milos.

Ngày 3 tháng 7 năm x375, cũng chính là ngày hôm trước. Ngày hôm trước quả thật có một nhóm tân binh đến, đoán chừng Anthony chính là một người trong số đó. Khó trách hắn được Thiếu tướng Milos chọn làm thân binh, bởi vì hắn là bộ hạ cũ của đại nhân trước kia.

Âu Mạc nghĩ như thế nên cuối cùng trong lòng cũng thoáng cân bằng. So với 5 năm trước Anthony chính là bộ hạ của Thiếu tướng Milos, mình đi theo đại nhân mới hai năm mà thôi.

Vì an bài thân phận của An, Milos quả thực mất không ít tâm, theo lẽ thường, cơ bản sẽ không kiểm tra ra vấn đề gì. Nhiệm vụ bí mật lần đó mặc dù hoàn thành nhưng Anthony lại hy sinh trong nhiệm vụ đó, mà Milos lại là người duy nhất biết hắn hy sinh. Hắn vốn định sau khi tìm được người nhà của

hắn thì sẽ cho hắn vinh dự hạ táng, đáng tiếc vẫn không thể tìm được người nhà của hắn. Sau đó, hắn lại bị phải tới thăm dò tình, chuyện này đành bị tạm thời gác lại. Bởi vì tính bí mật của nhiệm vụ, ngoài trừ những lãnh đạo cao cấp, những người khác cũng không biết rõ nội dung cụ thể, cái này chính là điều kiện thuận lợi cho Milos sửa đổi thông tin.

Milos đưa An vào trong phòng ngủ của cô, cũng dặn dò cô cẩn thận rồi mới đi ra ngoài ăn cơm.

Chờ hắn cơm nước xong trở lại cũng đi nhìn An, lúc này đã thấy An cả người trần truồng đứng ở trước gương, toàn bộ đồng phục áo giáp của nàng bị vứt tùy ý trên mặt đất.

Milos hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Hy vọng sau này cô sẽ không tùy tiện cởi đồng phục ra."

An cũng liếc hắn một cái, cô còn không lên án người nào đó lưu manh tự ý không mời mà vào đâu. Phòng ngủ của cô chẳng lẽ không có bố trí phòng vệ sao? Có thể tùy tiện để người khác tự do ra vào sao?

Milos giống như là biết cô đang suy nghĩ gì, mặt hắn không thay đổi giải thích: "Sĩ quan cao cấp có quyền tiến vào gian phòng của binh lính."

Nói cách khác, muốn ở trong phòng đánh phi cơ cũng phải cầu nguyện sĩ quan không đột nhiên xông tới sát phong cảnh.

Quên đi, An cũng quyết định không so đo với hắn. Cô chỉ chỗ rằng thiếu hụt ở trên giường kia, sâu xa nhìn Milos, có nên trả lại răng cho cô hay không? Thiếu đi một cái răng, gương mặt cô sẽ không còn thích hợp nữa.

Milos nói: "Răng đã biến thành tài liệu tài liệu nghiên cứu rồi." Ý là không lấy về được.

An tức giận xoay người, đi vào bồn tắm, tạo thành mấy tiếng động lớn, một đồng xương cốt được tán ra ngâm ở trong nước ấm, toát ra bong bóng.

Milos đi tới, tiện tay chụp tới mò ra một miếng xương hông.

Rầm một tiếng, một cái đầu lâu từ trong nước nhô ra, trong mắt lóe lên hai ngọn lửa u lam hùng hục.

Còn có hay không để yên cho người khác tắm rửa hả?

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gà giữa bầy hạc

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Sau khi có thân phận, An cũng không gấp đi thăm dò căn cứ. Dù sao cô bây giờ cũng không phải là nhân loại bình thường, phải cẩn thận khắp nơi tránh để nhiều người chú ý.

Lúc Milos không có ở đây, cô sẽ ở trong thư phòng tập viết chữ, nghiên cứu bản đồ, thu thập các loại tin tức liên quan tới hành tinh này cũng như Staus. Chờ Milos rảnh rồi sẽ đưa cô đi thăm khắp nơi.

Vì vậy, mấy ngày gần đây sẽ thường xuyên nhìn thấy Thiếu tướng đại nhân mang theo một người thấp gầy toàn thân mặc áo giáp đi lang thang ở căn cứ, chỉ cần không có công vụ, bên người Thiếu tướng đại nhân tất nhiên sẽ có bóng người này, vị thân binh mới này so với Âu Mạc hình như càng được Thiếu tướng đại nhân coi trọng.

Thấy tình hình này, trong lòng Âu Mạc dần dần sinh ra ý thức nguy cơ, hắn âm thầm coi Anthony là kẻ thù của mình. Mấy ngày quan sát, người này không chỉ có dáng dấp yếu ớt, làm người khác tức giận ruột, hơn nữa hoàn toàn không biết việc thân là một thân binh của Thượng tướng Milos thì cần phải làm những gì. Trừ việc giống như cái bóng đi sau lưng của Thượng tướng ra, lúc thường hắn cũng làm gì khác.

“Hắn” có rất nhiều điều cô quái, tỷ như mỗi ngày đều mặc toàn thân áo giáp, ngay cả ngón tay cũng không lộ ra một chút, “hắn” cho tới bây giờ đều không ăn cơm ở phòng ăn, cũng không thấy “hắn” đi nơi nào khác. Cho nên, “hắn” rốt cuộc giải quyết vấn đề cơm nước như thế nào?

Ngoài ra, vóc người “hắn” thuộc mức độ trung bình, từng nhịp bước, các phương diện dáng người, lễ nghi cũng không thấy chút phong phạm quân nhân. Âu Mạc cảm thấy “hắn” ngay cả tư cách binh lính cũng không được.

“Thượng tướng Milos, Anthony thật sự đã nhập ngũ năm sáu năm rồi sao?” Âu Mạc nhin không được hỏi.

Milos vừa lật tư liệu vừa trả lời: “Hắn đã từng tham gia một nhiệm vụ bí mật, nhiệm vụ kia không thể bại lộ thân phận quân nhân, mấy năm đó, hắn một mực trà trộn trong dân thường nên đã hoàn toàn từ bỏ thói quen ngày xưa, thẳng đến giờ vẫn chưa tìm được thói quen quân nhân.”

“Thì ra là như vậy!” Âu Mạc lộ vẻ bình tĩnh, trong lòng thì đoán nhiệm vụ giữ bí mật là ở nơi nào, cho nên, sở dĩ mỗi ngày Anthony mặc áo giáp có lẽ là vì không muốn bị người nhận ra.

Dù là vậy, Thiếu tướng đại nhân đối với “hắn” cũng quá khoan dung rồi. Không tham gia huấn luyện thường ngày, không làm việc, không tuân thủ kỷ luật, không có quan niệm về thời gian. Nếu là những binh lính khác trong quân khu chắc chắn không cần đến ba ngày đã bị đuổi khỏi quân ngũ.

Âu Mạc quyết định sẽ nghiêm ngặt dùng quy tắc đối với “hắn”, toàn lực để cho “hắn” xứng chức với thân vệ binh của Thiếu tướng Milos.

“Thượng sĩ Anthony, đã tới giờ huấn luyện!” Năm giờ sáng, giọng nói của Âu Mạc từ ngoài cửa truyền tới.

An đang học văn tự Staous thì vô cớ bị gián đoạn nên rất không vui.

Cô đứng dậy mở cửa rồi yên lặng nhìn vị khách không mời mà đến đang đứng ở cửa kia.

“Thượng sĩ Anthony, mặc dù chúng ta đều là thân binh của Thượng tướng Milos nhưng cũng không thể tùy ý thiếu chuyên cần. Bắt đầu từ hôm nay, sáu giờ sáng mỗi ngày, cậu với tôi cùng nhau tham gia huấn luyện thường ngày.” Âu Mạc nhìn cô mặc chỉnh tề cũng có chút bất ngờ nào cả vì hắn vốn nghĩ người này vẫn còn đang ngủ.

An đi ra khỏi phòng theo Âu Mạc tới sân huấn luyện. Cô không hề muốn mình quá mức khác biệt, mỗi ngày huấn luyện thường ngày hai giờ cũng không phải là việc khó gì. Mặc dù trên người cô nhìn như gầy yếu xương, nhưng trên thực tế cô rất rắn chắc, cho dù bị súng bắn cũng không có việc gì.

Cái gọi là huấn luyện thường ngày chủ yếu là mang theo vật nặng chạy, leo cầu thang, tập cử tạ, tập sức kéo, tập bắn các loại. Trong căn cứ có phòng trọng lực nên có thể tự điều chỉnh mức độ huấn luyện tương ứng.

“Hi, Âu Mạc.” Một sĩ quan nhìn thấy Âu Mạc thì lập tức cười lớn tiếng chào hỏi, ngay sau đó nhìn thấy An ở phía sau lưng hắn thì lập tức lộ vẻ kinh ngạc trên mặt, “Anthony cũng tới sao?” Toàn bộ căn cứ cũng chỉ có một người Anthony này ăn mặc kín mít toàn thân áo giáp, hơn nữa, “hắn” có vóc người như “gà giữa bầy hạc”, coi như không cần nhìn mặt hắn cũng có thể nhận ra “hắn”.

Mọi người vây lại, hỏi thăm lẫn nhau.

“Anthony này, lúc huấn luyện không thể mặc trang phục phòng vệ, cậu có thể cởi chế phục trên người cậu ra.” Một sĩ quan nói với An.

An nghe vậy cũng không nhúc nhích giống như không hề nghe thấy.

Sĩ quan cau mày, giọng nói có vẻ nghiêm nghị: “Thượng sĩ, tôi ra lệnh cho cậu cởi xuống đồng phục của cậu.”

An vẫn không có động tác gì.

Âu Mạc lên tiếng, nói: “Anh Lỗ, cứ để cho ‘hắn’ mặc đồng phục đi, ‘hắn’ đã được Thiếu tướng đại nhân cho phép rồi!”

Sĩ quan tròn mắt nhìn An, lạnh lùng nói: “Đã vậy thì, cậu mang nặng gấp ba lần so với những binh lính khác.”

An vẫn im lặng không lên tiếng.

“Thượng sĩ, trả lời!”

An vẫn tự nhiên không đáp lời, cô cúi đầu nhìn thời gian một chút, đã qua sáu giờ ba phút. Vì vậy gờ tay lên, ý bảo đối phương hắn lên bắt đầu huấn luyện.

Sắc mặt tên sĩ quan kia âm trầm nhìn chằm chằm An mấy giây, sau đó mới xếp hàng và mang mọi người tiến vào sân huấn luyện.

Sân huấn luyện có một đường chạy vòng tròn, mỗi vòng được thiết lập một số liệu trọng lực khác nhau. An được bố trí ở đường đua số 1, mang nặng gấp 4 lần người khác.

“Không phải là nói ba lần sao?” Âu Mạc không đồng ý nhìn về phía sĩ quan kia.

“Cho ‘hắn’ một bài học”. Sĩ quan hừ một tiếng, nói: “Đề cho ‘hắn’ biết quân đội cũng không phải là nơi để hắn chơi đùa.”

Âu Mạc lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa, hắn cũng bắt đầu chạy theo đội ngũ, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía An để tùy thời chuẩn bị cứu viện. Không chỉ có hắn, lực chú ý của mọi người đều nhìn về phía An, bởi vì “hắn” là người xui xẻo duy nhất hưởng thụ trọng lực gấp bốn lần. Mặc dù trên người có hộ giáp nhưng cũng không thể giảm bớt bao nhiêu gánh nặng. Áo giáp có lực phòng ngự tốt nhưng lại là kiểu thiết kế hóng mát nên năng lực phản kháng rất thấp. Mặc áo giáp sẽ làm phải chịu đựng gấp đôi trọng lực bình thường.

Tất cả mọi người đều suy đoán trong đầu người đàn ông gầy yếu này có thể giữ vững được bao lâu.

Trên thực tế, trọng lực bốn lần so với An mà nói căn bản không coi vào đâu. Cô chẳng qua chỉ là một bộ xương, chỉ cần xương quá cứng, trọng lực gấp mười lần hay hai mươi lần đều không tổn thương được cô, đây cũng là ưu thế đáng vui mừng của cô khi biến thành một bộ xương.

An không nhanh không chậm chạy, tim không đập, lồng không tức giận, phổi không thở gấp, máu không lưu thông, trừ bước chạy có chút khó khăn bên ngoài, động tác thậm chí còn tự nhiên hơn người khác.

Tự nhiên? Ở trọng lực bốn lần sao?

Tất cả mọi người đều cảm thấy ánh mắt mình có vấn đề. Bọn họ từng người chạy thử hồng học, mồ hôi chảy ướt lưng, mà cái người bọc kín trong đồng phục sao có thể ung dung chạy như vậy?

Có người không tin chuyện kỳ lạ, chạy vào đường chạy số một của An, kết quả không quá hai phút suýt nữa phải nằm xuống nên phải vội vàng trở về đường đua của mình. Chắc, đây hoàn toàn không phải là người bình thường có thể làm được!

Mấy chục phút sau, những người khác đều đã mệt mỏi, nhịp bước nặng nề mà an vẫn luôn giữ tốc độ chạy chậm từ đầu đến cuối. Thẳng sống lưng, dáng người nhẹ nhàng, nhịp bước vững vàng, một bóng người gầy nhỏ dần trở thành cái nhìn khiến người khác phải chú ý ở trong sân huấn luyện. Vốn là người khinh miệt “hắn”, giờ phút này đã hoàn toàn lộ vẻ kính nể, ngay cả vị sĩ quan bất mãn với “hắn” lúc ban đầu cũng không thể không thừa nhận được, nếu chỉ bàn về thể năng thì người này hoàn toàn có tư cách để kiêu ngạo.

Sau khi kết thúc chạy bộ, mọi người đang đứng tại chỗ khôi phục thể lực nhưng tầm mắt vẫn luôn rơi trên người An.

Tên sĩ quan kia cố ý kiểm tra cực hạn của “hắn”, sau lúc huấn luyện phá lệ “chiếu cố” tới “hắn”. Nhưng mà sau mỗi lần hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cho đến cuối cùng, vẫn không thể mò tới cực hạn của “hắn”.

Âu Mạc cho đến lúc này cũng đã hiểu vì sao Thiếu tướng Milos lại đặc cách chọn “hắn” làm thân binh của mình, người này không phải là đóng kịch mà thực sự rất cường hãn. Thể năng kinh khủng như vậy cùng với vóc người của “hắn” hoàn toàn cách xa, quá mức tưởng tượng.

Sau khi hoàn thành huấn luyện, tên sĩ quan kia nói với Âu Mạc: “Người anh em, sau này chớ kêu người này tới huấn luyện thường ngày nữa, hay để cho những binh lính khác lưu lại con đường sống đi, tinh thần họ đều sắp bị đã kích cạn sạch rồi.”

Âu Mạc: "..."

Từ đó sau, Âu Mạc cũng không tới “kêu rời giường” nữa, An hoàn toàn có buổi sáng sớm yên tĩnh giống như đặc cách thuộc về mình. Một lần huấn luyện thông thường dễ thấy được sự nhỏ bé của cô.

“Nghe nói người đi tham gia huấn luyện thường ngày?” Sau khi Milos trở lại liền hỏi.

An cũng gật đầu.

“Còn đem trấn áp những binh lính khác?”

Chuyện nhỏ, không cần quá bội phục cô.

Milos ngồi bên cạnh cô, bình tĩnh nói: “Những sinh vật các người thật sự là mạnh mẽ ngoài dự liệu của tôi, để cho tôi không thể không phòng bị. Thẳng thắn mà nói, tôi bây giờ không biết nên lựa chọn hợp tác với người là chính xác hay không?”

Dĩ nhiên là chính xác! Tuyệt đối cặp bài trùng! An cũng thành khẩn nhìn hắn.

Milos tự nhiên không thể hiểu được sự thành khẩn trong ngọn lửa ẩn nấp trong thông mắt kia, chẳng qua hắn có cảm giác cô không có địch ý.

“Tôi nói như vậy cũng không phải là hủy bỏ hợp tác lúc trước, chỉ là hy vọng chúng ta sẽ hiểu rõ nhau hơn.” Hai tay Milos vắt chéo nhau, nghiêm nghị nhìn An, nói: “Tôi cũng có thể bảo vệ người, như vậy, người có thể cung cấp gì cho tôi chứ?”

Milos dừng một chút, lại nói: “An, tôi chuẩn bị một tháng sau tổ chức lần thăm dò lần thứ năm. Đối phó với mãnh thú, tôi có đủ lòng tin nhưng đối với sinh vật đặc thù, chỉ sợ cần cô trợ giúp, ví dụ như cái loại có thể biến người thành xương trắng trong nháy mắt.”

Hắn cầm miếng cốt bội từ trong túi ra, hỏi: “An, cô có thể giúp tôi chế tạo vật này hay không?”

An không biết nên trả lời như thế nào. Điều cốt là sở trường của nàng, nhưng điều khắc ra tác phẩm có thể hóa linh như loại này thì cần dung tới linh cốt mới chết chưa lâu làm vật liệu, hơn nữa còn phải là hài cốt bị lực yêu cắn nuốt. Vật liệu có hạn thì không thể chế tạo được. Trước mắt cô chỉ có ba thứ, cốt bội trên tay Milos, ngoài ra còn có hai cốt đao được đặt trên người hai xác chết.

Hơn nữa, cô cũng không hoàn toàn nắm giữ cách dung của những cốt điều này, ít nhất cô không tự mình nghiệm chứng qua. Dĩ nhiên, chuyện này cô không nói ra sự thật, chỉ có thể để cho Milos cảm thấy hợp tác với cô có giá trị thì hắn mới có thể bảo vệ cho cô.

Milos cần cốt điều, nàng cũng cần giống như hắn. Hay là chờ bọn họ cùng tiến hành thăm dò rồi lại tiếp tục làm đi.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Một tháng sau, Milos một lần nữa tuyển chọn đội viên, hộ tống mười nghiên cứu viên có danh tiếng tham dự thăm dò. Khu vực được lựa chọn lần này là khu 107, đây chính là khu có độ nguy hiểm cao. Trừ bỏ Âu Mạc và An là thân vệ binh đi theo thì tất cả đội viên còn lại đều được điều động từ những đội ngũ khác.

Vì đề binh lính mau chóng thích ứng với hoàn cảnh tác chiến của khu có độ nguy hiểm cao này, mỗi lần Milos mang theo đội ngũ khảo sát đều lựa chọn đội viên khác nhau, chỉ cần là người có biểu hiện xuất sắc nhất đều được gia nhập danh sách tinh anh. Cho nên, tham gia nhiệm vụ của khu nguy hiểm cao, trên thực tế chính là một loại khảo nghiệm lựa chọn tinh anh.

Đội ngũ ba mươi sáu người đều trang bị đầy đủ liền mở ra tàu con thoi tới khu 107. Ở trong rừng cây, tàu con thoi đã ngoại còn an toàn hơn tàu bay rất nhiều. Tàu bay có nguyên lý lấy động lực làm trung tâm, là phương tiện sử dụng phổ biến ở hành tinh Staus, nhưng ở hành tinh thăm dò, bởi vì từ trường bất ổn nên tàu bay chỉ có thể sử dụng trong khu an toàn, một khi đi ra đã ngoại đều có sự nguy hiểm do mất khống chế.

Bởi vì tàu con thoi sử dụng quang năng để vận hành nên chạy trên lục địa không bị ảnh hưởng, chỉ là tín hiệu thường xuyên bị hỗn loạn hoặc bị gián đoạn nên liên lạc cũng không tiện.

Trước khi xuất phát, An cũng đã tìm kiếm tư liệu của khu 107, trong đó không có nhiều đồ vật có giá trị, chỉ biết sơ lược vị trí địa lý và diện tích của khu vực, cụ thể sinh vật hay nguy hiểm không biết tên nào tồn tại thì cần phải sau khi tiến vào thực địa mới có thể phán đoán chính xác.

An cũng biết rõ sau khi vào đại điểm khảo sát 107 lần này chính là để truyền lại tin tức cho nhóm xương thú của cô để chúng nó đi vào khu vực được chỉ định. Cứ như vậy, An có thể thông qua chúng nó để quan sát đầy đủ hoàn cảnh của khu 107.

Từ căn cứ địa số 3 đến khu 107, với tốc độ chạy cao nhất của xe cũng mất thời gian hai ngày. Trên mặt đất, lấy tốc độ của tàu con thoi hơn nữa cùng với bảo động thăm dò lần trước cũng đủ để thoát được đại bộ phận mãnh thú đánh bất ngờ và truy kích. Sự lo lắng chính là tín hiệu xuất hiện hỗn loạn gây lệch đường đi, cuối cùng là lạc đường.

Tàu con thoi chạy vào khu vực có độ nguy hiểm cao, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác chuẩn bị toàn lực ra trận. Chỉ có An là nhẹ nhàng nhất, cô nghiêng người dựa lưng trên ghế không hề nhúc nhích, trông giống như đang ngủ.

Dưới tình huống như vậy còn có thể ngủ đến không tìm không phổi như vậy, Âu Mạc ngồi bên cạnh cô cũng tỏ vẻ cực kỳ khó chịu.

Hắn lặng lẽ đẩy cô một cái, ý nhắc nhở cô mục đích sắp tới nơi. An thoáng cái ngồi thẳng người liền nghe thấy người điều khiển báo cáo: “Thiếu tướng đại nhân, chúng ta đã đến phạm vi khu 107”

“Ừ.” Milos lên tiếng, đồng thời mở bản đồ điện tử dò xét, nhanh chóng đánh dấu mấy địa điểm hạ trại, phân tích ưu khuyết điểm của nó.

Lúc này, một bàn tay lướt qua bả vai Milos, chỉ một trong những hướng đó.

Milos không cần quay đầu lại cũng biết sau lưng mình là ai, trong toàn bộ đội ngũ bộ đội cũng chỉ có bộ xương kia dám khoác vai hắn.

“Nơi này? Người xác định?” Milos hỏi.

An cũng gật đầu.

Milos không có hỏi nhiều, trực tiếp đem tọa độ của địa điểm truyền cho người điều khiển.

Âu Mạc thấy thế, trong lòng kỳ quái, An chẳng lẽ đã từng tới hành tinh thăm dò này? Bằng không vì sao thiếu tướng đại nhân không hề do dự mà tiếp thu ý kiến của “hắn”?

Còn có, gia hỏa này thật sự không chút quy củ, bả vai thiếu tướng đại nhân là nơi có thể khoác sao? Mau buông tay đi, ngu ngốc! Không thấy biểu tình của những người khác sao?

An hình như cũng đã cảm giác được oán niệm từ người nào truyền đến nên chậm rì rì thu hồi móng vuốt của mình.

Âu Mạc nhỏ giọng nói: “Anthony, mặc kệ quan hệ của cậu với thiếu tướng Milos đại nhân có tốt bao nhiêu, nhưng ở nơi công cộng, cậu vẫn nên chú ý sự khác biệt giữa cấp trên và cấp dưới.”

Xin lỗi nhé, cô là một người dân chưa từng tham gia quân ngũ, vẫn chỉ là một “người cầm” đáng thương, xin hãy tha thứ cho cô không hiểu quy củ. An cũng thành khẩn mà nhìn hắn một cái.

Âu Mạc không thể nhìn ra biểu tình đằng sau mặt nạ bảo hộ của cô —— đương nhiên, cho dù cời mặt nạ bảo hộ cũng nhìn không được —— nên không

nhận được câu trả lời, chỉ đành hậm hực câm miệng. Trong khoảng thời gian sống chung này, hắn cũng đã đủ nhận thức chuyện tích lời như tích vàng của người này, ngay cả thượng tướng Milos hỏi chuyện, cô cũng chỉ gật đầu hoặc là lắc đầu để trả lời. Có đôi khi hắn thật sự hoài nghi gia hỏa này là một người câm, nhưng một người câm sao có khả năng trở thành quân nhân.

“Thượng tướng Milos, tàu con thoi đã đến địa điểm chỉ định, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.” Phòng điều khiển truyền đến tiếng báo cáo.

Milos xác định phạm vi dò xét không có nguy hiểm, liền hạ lệnh nói: “Toàn bộ nhân viên chuẩn bị, xuống xe cắm trại.”

“Rõ”

Mọi người nhận được mệnh lệnh, theo thứ tự xuống xe, sửa sang lại trang bị, nhanh chóng hạ trại.

Cuối cùng An cũng xuống xe, tâm tình vui vẻ khi nhìn về khung cảnh núi rừng diện tích rộng lớn.

Tuy rằng lúc trước cô một mình sinh hoạt ở dã ngoại có chút cô đơn nhưng so với căn cứ nhân loại, cô thấy nơi này càng khiến mình an tâm hơn.

Ở chỗ sâu trong rừng cây, có ba bóng dáng màu trắng chột lóe rồi rất nhanh biến mất không thấy tung tích.

An cười cười, đó chính là đồng bạn ba bộ xương thú khô trước kia cô sở hữu. Một con chuột bay, một con hồ ly màu tím, một con khỉ, sau khi luyện hóa bộ xương khô, chúng nó nhỏ hơn ba bốn lần so với hình thể trước đó, khung xương chắc chắn, thân hình linh hoạt. Tuy rằng tạm thời không nhìn ra năng lực cường đại gì nhưng chúng nó có thể tự do đi lại trong dã ngoại, không e ngại bất luận mãnh thú nào, đặc biệt là lục yêu.

An đặt tên để phân biệt cho chúng nó vì “Vượng vượng”, “Đồ Đồ”, “Tư Thụy” là phiên âm từ one, two sang tiếng trung đơn giản để dễ nhớ. Nhớ lại năm đó, cô học tiếng Anh chính là học như vậy, học cũng thông thạo.

“Thượng sĩ Anthony!” Thanh âm tức giận của Âu Mạc truyền tới ở phía sau, “Cậu đứng ở nơi đó làm gì? Còn không qua đây hỗ trợ!” Toàn bộ doanh trại cũng chỉ có cậu là người nhân rồi, không cảm thấy hổ thẹn sao?

An chạy lộc cộc tới, Âu Mạc còn nghĩ cô đã giác ngộ, ai biết rằng cô lại lướt qua bên người hắn để trực tiếp chạy tới bên người Milos đang quan sát địa hình.

Âu Mạc tức giận đến học máu, nhưng rồi lại không thể tìm thiếu tướng Milos đòi người. Nếu làm như vậy, tám chín phần mười sẽ bị bác bỏ.

Thiếu tướng đại nhân thật sự quá mức chịu đựng với Anthony rồi! Hắn chỉ là thân binh, cái loại đả ngộ khác biệt này thật làm tan nát cõi lòng.

“An, phụ cận này có sinh vật tương đối nguy hiểm không? Lấy vũ trang của chúng ta, có thể đối phó không?” Milos nhìn về phía An.

An cũng không biết nên trả lời như thế nào, căn cứ mấy ngày nay cô quan sát, sinh vật nguy hiểm nhất của nơi này chính là sói đen (Đây là An đặt tên cho chúng), chúng là động vật quần cư, thường thường kết bè kết đội để đi kiếm ăn nên tính nguy hiểm cực cao. Lấy sức chiến đấu của bọn người Milos, có lẽ có thể đánh được công kích của bầy sói, nhưng chỉ sợ khó bảo đảm không bị tổn thất.

Mặt khác còn có một loại trùng độc vô cùng kịch độc, rất nhiều động vật sau ba mươi giây khi bị chúng cắn thương sẽ bị chết. Khi nghiên cứu viên thu thập tiêu bản phải vô cùng cẩn thận.

Còn những nguy hiểm khác, An còn cần thời gian để quan sát.

Cô nghĩ vậy liền mở thiết bị cá nhân của mình, ở trên màn hình ảo vẽ hình ảnh vài loại sinh vật nguy hiểm. Là một nhà điêu khắc xương tài giỏi phải có nền tảng hội họa giỏi, thông thạo nét vẽ bức tranh.

Bảy tám phút sau, bản thảo vẽ vài loại trùng thú xuất hiện trên màn hình, hình ảnh sinh động vừa nhìn hiểu ngay.

Con người màu vàng của Milos khẽ sáng lên, hắn vốn cho rằng An sẽ không trả lời vấn đề của hắn, ai biết được cô sẽ trực tiếp vẽ ra chứ.

“Cảm ơn!” Hắn nghiêm túc nói cảm ơn, sau đó cuối cùng cũng truyền hình ảnh cô mới vẽ tới mình. Đáng tiếc rằng không thể viết thêm chữ viết phụ đề, bằng không hắn có thể lập ra kế hoạch.

“An, cô thấy tri thức của Stausus thế nào?” Milos đột nhiên hỏi.

An buông tay, tỏ vẻ không có tiến triển mấy. Trên thực tế, cô đã phân biệt phần lớn ngôn ngữ hàng ngày.

“Hy vọng cô sẽ mau chóng hiểu rõ.” An đối với hành tinh thăm dò rất quen thuộc, có thể giúp bọn họ tránh gặp những nguy hiểm, cũng tăng cao tỷ lệ sống sót cho bọn họ.

Chập tối, binh lính và nhân viên nghiên cứu sau khi chinh đốn xong, từng người lấy ra đồ vật tùy thân để bắt đầu ăn cơm tối.

“Đại nhân, tôi cảm thấy thượng sĩ Anthony giống như không hòa đồng, lúc ăn cơm cũng không ăn cùng nhau.” Âu Mạc bất mãn nói.

Milos ngẩng đầu, nhìn An đang ngồi một mình cách mọi người hai ba mươi mét, lưng dựa vào một cây đại thụ, màu đỏ hoàng hôn chiếu lên người cô tạo

nên cái bóng thật dài, thoát nhìn thật cô đơn.

Cô ... không phải bắt hòa không ăn cơm với mọi người mà là không cần ăn cơm.

Milos không thể giải thích ý nghĩa tồn tại của sinh vật này, mọi thứ tốt đẹp trên đời này bọn họ đều không được hưởng thụ, trừ bỏ tự do hoạt động bên ngoài thì bọn họ không khác gì người chết.

Milos không tự giác mà nhăn mày lại, thật kỳ lạ khi trong lòng cảm thấy không thoải mái. Hắn đứng lên, chậm rãi đi đến bên người An.

“Hoàng hôn thật đẹp!” Milos ngồi xuống bên người cô, ánh mắt lướt nhìn một bộ xương động vật không biết từ lúc nào đã ở trong tay cô, “Đây là?”

An không trả lời, cô cẩn thận xuyên qua kết cấu bộ xương để phác họa đồ án điều hắc thích hợp cho nó ở trong đầu.

Đây chỉ là một bộ xương thú bình thường nhưng An đã thật lâu không có chạm qua cốt điều, tay ngứa đến không chịu được nữa.

Cô hoàn toàn làm lơ sự tồn tại của Milos, lộ ra hai chiếc nhai xương trên tay và bắt đầu luyện chế bộ xương.

Milos vốn định ngăn cản nhưng rất nhanh đã bị động tác của cô hấp dẫn. Khớp xương rõ ràng là ngón tay nhưng lại phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, bộ xương thú thô ráp kia dưới ánh sáng nhu hòa đó dần dần trở nên tinh mịn, bóng loáng và chắc chắn.

Ánh sáng nhu hòa biến mất, An lấy dao trên tay mình để bắt đầu khắc tạo hình cho bộ xương.

Khi dao kia khắc lên, Milos không thể không ngờ lúc trước hắn làm mọi cách để lấy nó xuống không được mà giờ lại bị An lấy ra nhẹ nhàng. Trên bộ xương thú kia dần hạ xuống những đường nét, dần dần thành hình trước mắt Milos, mỗi một đao đều không mấy may chút sai lầm, kỹ thuật tinh xảo, tinh thần chuyên chú, có thể thấy tiêu biểu nhất.

Đúng lúc này, Milos phát hiện có người tới gần, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy người đến là Âu Mạc.

Hắn lập tức dùng ánh mắt ngăn lại ý bảo hắn đợi lát nữa lại đây.

Biểu tình Âu Mạc cứng đờ một chút, nhìn bóng dáng của An, suy sụp mà rời đi.

Khi điều khắc, An vô cùng tập trung. Milos ở bên người cô lại có thể cảm giác một loại yên lặng kỳ diệu.

Hắn đột nhiên cảm thấy bộ giáp trên người cô thật chóng mặt, bộ xương trắng tinh dường như có một loại vẻ đẹp thần bí, linh hoạt, mạnh mẽ khiến người khác không thể dời đi. Cô không nên bị bao bọc bên trong đồng phục, tự do tự tại mới thật sự thuộc về cô.

Milos cho rằng cô tồn tại là một sự bi ai, nhưng trên thực tế khả năng cô chỉ đơn thuần đuổi theo. Đây là nền khoa học kỹ thuật phát triển cao độ của người Staus, phẩm chất trân quý đã mất đi từ mấy trăm năm trước. Nhưng dù nguyên nhân có là vậy, có thể tượng tượng sở trường điêu khắc xương cốt của cô rất mạnh, đó là đến từ linh hồn chất phác nhất, là sức mạnh nguyên thủy nhất.

An hoàn thành thu hồi đao, xuất hiện trên tay cô là một viên Phật châu chạm rồng. Trên hạt châu có khắc bốn chữ Phạn văn, quanh thân có bạch quang chuyển động lộ ra hơi thở dịu dàng.

An cũng thăm giắt mình, vật liệu điêu khắc chỉ là loại bình thường, nhưng thành phẩm lại chứa đựng linh lực nào đó, đây là bởi vì cô dung nhập lực lượng của bản thân trong khi điêu khắc hay là bởi vì tác dụng của chữ nhà Phật?

Trong truyền thuyết chữ viết có linh thiêng, có lẽ trong lúc vô ý nàng đã ngấm mở ra kỹ năng ...

Đôi lời của mèo: Có thể thấy Milos đã có cảm giác với An, cũng có thể thấy bản chất của anh là luyện thi:3

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nắm hảo chân

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

“Có thể tặng cho ta không?” Milos nhìn An. Hắn hỏi rất tự nhiên không hề có chút nghi ngại.

An đứng lên, không chút do dự cất Phật châu vào trong túi tiền của mình.

Milos cũng không thèm để ý, thần sắc tự nhiên, nói: “Về sau còn muốn điêu khắc thì tới lều trại của ta miễn cho người phát hiện.”

An gật đầu, một mình đem xương tay của mình cắt vào trong quần áo.

Buổi tối, trong doanh trại rất yên tĩnh, trừ bỏ vài binh lính gác đêm tuần tra ở hụ cận bên ngoài thì những người khác đều ngủ.

An không cần ngủ, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng, cô ngồi một mình ở trong khu đất trồng nghiên cứu viên Phật châu kia. Cô nhớ rõ khi Milos bắt được cốt bội là khi cô điêu khắc xương hổ hóa thành linh thể lúc Lục yêu phát động công kích. Có phải là vì Cốt điều có năng lượng là vì giống như sở hữu linh lực? Loại năng lực này cần kích phát như thế nào?

Cô có thể cảm ứng với Phật châu nhưng không thể thử nghiệm kích phát ra lực lượng của nó. Kỳ quái, vì sao Milos có thể sử dụng mà thân là người chế tác cô lại không dùng được?

An thưởng thức Phật châu, nghĩ đủ kiểu cũng không ra. Đột nhiên, tâm niệm cô vừa động liền nghĩ tới một lời giải thích. Cốt bội và Phật châu khác nhau chủ yếu là vì vật liệu và đồ họa. Cốt bội chính là làm từ Linh cốt mà Phật châu chỉ là từ xương thú bình thường, chỉ là trong lúc điêu khắc dung nhập linh lực của cô, cốt bội được điêu khắc trên mảnh thú, Phật châu lại được điêu khắc là chữ viết. Vật liệu khác nhau, thuộc tính linh lực cũng khác nhau; đồ họa khác nhau mà ngay cả ý nghĩa và cách dùng cũng khác nhau.

Nếu nói cốt bội hồ rỗng có thuộc tính công kích và chiến đấu, như vậy, Phạn văn Phật châu sẽ có thuộc tính hộ thân và phòng ngự.

An cảm thấy suy đoán của mình rất đáng tin cậy, nhưng, cô vẫn cần phải tìm cơ hội để thử nghiệm một chút mới tốt.

Ngày hôm sau, Âu Mạc đứng giờ rồi giường, đi ra doanh trại đã thấy gia hỏa mặc đồng phục toàn giáp đang ngồi bên ngoài lều trại của thiếu tướng Milos, trên người vẫn còn sương sớm, thoạt nhìn một đêm không ngủ.

Âu Mạc muốn chạy qua đánh một cái chào hỏi, lại thấy chủ lều đột nhiên mở ra, Milos đi từ trong ra ngoài, cúi đầu nhìn Anthony. Người sau chậm rì rì mà đứng lên rồi đưa cho Milos một vật.

“Cho ta?” Milos nhướn mày.

An gật đầu.

“Cô ngồi một đêm bên ngoài lều trại của ta chính là nghĩ nên hay không nên đem thứ này tặng cho ta sao?” Milos không dối trá mà từ chối, hần thực dứt khoát nhận Phật châu nàng đưa.

Đương nhiên không phải! Cô không có nhầm chán mà ngồi cả tối nghĩ cái này đâu? An không lời mà liếc mắt nhìn hần một cái.

Trong mắt Milos hiện lên ý cười, cúi đầu đánh giá viên cốt châu này, vào tay ầm ập, con buồn ngủ dường như biến thành hư không.

Đây lại là một vật phẩm có hiệu quả đặc thù! Cùng cốt bội linh động không giống nhau, viên cốt châu này có hơi thở bình thản làm tâm thần người có cảm giác yên ổn, tinh thần no đủ.

An cũng không biết, trực quan và cảm nhận hiệu quả Cốt điều của cô sở dĩ không giống với Milos là vì cô chỉ là một bộ xương khô, không có các giác quan giống nhân loại bình thường.

Milos nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của An nhìn đầu hần, thận trọng mà nói một câu: “Cảm ơn!”

Không vội nói lời cảm ơn, hãy biểu hiện bằng trái tim anh! Này, viên Phật châu này là như thế nào? Có thể tạo vòng phòng ngự gì đó hay không?

Milos hiển nhiên không tiếp thu điện tín từ tấm lòng ham mê nghiên cứu từ linh hồn cô, cam đoan nói: “Yên tâm, ta sẽ không lấy không đồ vật của cô, về sau cô có yêu cầu gì, ta đều cố gắng hết khả năng của mình mà thỏa mãn cô.”

Điều đó còn cần phải nói sao? Cô sẽ không làm lao động miễn phí. Xem a Milos sẽ không chủ động nói rõ hiệu quả Phật châu, hần chắc là cho rằng mình đã sớm biết. Thật là sự hiểu lầm tốt đẹp nhưng cô sẽ không làm rõ đâu, còn phải giả vờ mình rất biết rõ.

Ai, làm một bộ xương khô lạnh lùng cao quý cũng thật không dễ dàng...

“Thiếu tướng Milos, cơm sáng đã chuẩn bị xong.” Thanh âm nề nếp của Âu Mạc từ bên cạnh truyền tới.

Milos gật đầu: “Đưa vào đây đi, ta và thượng sĩ Anthony sẽ cùng ăn với nhau.”

Vậy hần thì sao? Hần cũng là thân binh của thiếu tướng đại nhân mà! Vì sao chỉ có Anthony được cùng ăn? Mắt Âu Mạc trông mong mà nhìn Milos, đáng tiếc người nọ hoàn toàn làm lơ ánh mắt nóng bỏng của hần mà trực tiếp đi vào lều trại.

Ánh mắt bất thiện của Âu Mạc dò về phía An.

Nhìn cái gì? Cô cũng thực vô tội mà? An xoay người, chui vào lều trại Milos.

Âu Mạc chỉ có thể chảy nước mắt ở trong lòng.

Sau bữa sáng, Milos phân công nhiệm vụ, bốn người một tổ bao gồm hai binh lính và hai nghiên cứu viên tiến hành thăm dò quanh doanh trại trong phạm vi ba trăm mét. Gặp nguy hiểm lập tức cảnh báo, không được tham công liều lĩnh.

Nghiên cứu viên chủ yếu có nhiệm vụ thu thập đất đai bản địa, thực vật, nguồn nước và tiêu bản các loại khoáng vật, khảo sát chỉ số không khí, ánh sáng và biến đổi độ ẩm, vân vân... Binh lính thì phụ trách cảnh giới và bảo vệ.

Milos đứng ở giữa điều hành, tùy thời chuẩn bị đối phó với bất ngờ ngoài ý muốn xuất hiện.

An cũng không nhàn rỗi, cô chỉ huy ba con lâu thú thâm nhập rừng rậm, quan sát tất cả mọi sự vật đang diễn ra. Trọng điểm là xem có xuất hiện Lục yêu tập kích động vật hay không, tận lực sưu tập linh cốt, đây chính là mục tiêu chính chủ yếu của cô bây giờ.

Khảo sát buổi sáng rất thuận lợi, thành viên tham gia đều ăn toàn trở về doanh trại ăn cơm trưa. Trên mặt mỗi nghiên cứu viên đều mang theo nụ cười hưng phấn, hiển nhiên thu hoạch không nhỏ.

“Nơi này quả thực chính là một bảo tàng tự nhiên, nơi nơi đều là sự kinh ngạc vui mừng.

“Không sai, ta thật sự không thể chờ nổi kết quả nghiên cứu.”

“Sau lần này trở về, nói không chừng chúng ta sẽ có thể gia tăng một loại rau quả mới.” Một nghiên cứu viên đột nhiên đắc ý mà cười nói.

“Rau quả gì cơ?” Những người khác lập tức nhìn về phía hắn.

Khoa học kỹ thuật phát triển khiến tài nguyên hành tinh Staus khan hiếm, đồ ăn đều do máy móc chế biến, hương vị đều là tổng hợp, vị tạm được, cho nên người Staus đều cực kỳ nhiệt tình với cây lương thực tự nhiên, trong căn cứ thậm chí còn xuất hiện cả một đám chuyên nghiên cứu chế biến mỹ thực như một đoàn đội theo đuổi trào lưu.

Bây giờ nghe nói tìm được loại rau quả mới, mọi người tràn ngập hứng thú tự nhiên giống như đánh tiết gà.

Tên nghiên cứu viên kia hiển nhiên muốn chia sẻ với đồng bạn phát hiện của hắn, mở hòm giữ đồ ở bên ngoài ra để triển lãm đồ vật bên trong.

Trong hòm giữ đồ có đặt một gốc cây thực vật cao nửa mét, cành khô hơi to, phiến lá thật nhỏ, có năm sáu quả nhỏ như mắt mèo óng ánh trong suốt, nhìn rất ngon miệng khiến người ta không nhịn được mà muốn ném thử một chút.

Đương nhiên chỉ là nghĩ mà thôi chứ chẳng có ai dám ăn thử.

“Thơm quá!” Một nghiên cứu viên tán thưởng một tiếng.

Những người khác cũng sôi nổi gật đầu.

Ai ngờ tên kia phát hiện cây thực vật của nghiên cứu viên nọ lại có biểu hiện kỳ quái, nghi ngờ hỏi “Hương gì? Chỗ nào có hương thơm?”

“Còn không phải là nó tỏa ra sao?” Một người chỉ vào thực vật ở trong rương.

“Nó không có mùi hương.” Tên nghiên cứu viên kia càng thêm nghi ngờ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại cẩn thận ngửi ngửi, khẳng định, nói: “Tuyệt đối có hương thơm.”

“Chẳng lẽ mũi tôi có vấn đề?” Hắn sao không ngửi thấy gì được, chỉ ngửi thấy mùi cơm còn chưa tan đi.

“Ha ha, khẳng định là vậy. Nadine, cậu nên đi tìm bác sĩ Alan kiểm tra.” Mọi người trêu đùa.

Nadine sờ sờ mũi của mình, không hề cãi lại.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu hứng thú dạt dào mà thảo luận về đặc điểm của thực vật này.

Tất cả hầu như đều thực bình tĩnh, buổi chiều tiếp tục tiến hành khảo sát theo kế hoạch.

Một giờ sau, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Một binh lính truyền tin tức khẩn cấp: “Sếp, tiến sĩ Kiêu Ôn đột nhiên ngất xỉu!”

“Lập tức mang tiến sĩ trở về doanh trại.” Milos sau khi hạ mệnh lệnh lại phái người thông báo bác sĩ Alan chuẩn bị cứu người.

Vừa mới an bài xong, hắn lại nhận được báo cáo của binh sĩ khác: “Sếp, ngài Brohm ngất xỉu!”

Milos nhú mày, dự cảm xảy ra chút chuyện không thích hợp.

Hắn nghĩ ngợi, hạ lệnh toàn bộ thành viên khảo sát bên ngoài trở về doanh trại.

Mọi người sôi nổi trở về, kết quả lại phát hiện năm người nghiên cứu viên đều đang bị hôn mê, hơn nữa đều không hề có dấu hiệu hôn mê.

Milos lại lần nữa xác nhận: “Các người trên đường thật sự không có gặp bất kỳ chuyện gì khả nghi?”

Tất cả binh lính đều tỏ vẻ không có.

“Bác sĩ Alan, thế nào?” Milos nhìn về phía nữ bác sĩ đang kiểm tra người bị hôn mê.

Alan lắc đầu, lông mày thẳng đứng, nói: “Toàn thân họ đều nóng lên, đồng tử mở to, dưới da xuất hiện máu bầm giống như là dấu hiệu trúng độc.”

“Trúng độc?” Milos biểu tình lạnh đậm nói, “Nếu thật là trúng độc, vậy độc này khẳng định ở trong doanh trại. Bằng không không có khả năng có nhiều người đồng thời trúng độc. Có thể tra ra là độc gì không?”

“Cái này cần chờ sau khi xét nghiệm mới biết được..... A?”

“Làm sao vậy?”

Alan khom lưng để sát vào một người hôn mê, do dự, nói: “Hơi thở bọn họ có một mùi hương kỳ lạ.”

“Đúng không?” Milos cũng thò lại gần ngửi ngửi, “Ta không có ngửi được mùi gì cả.”

Trên mặt Alan lộ sắc mặt nghi ngờ.

Milos xoay người kêu vài binh lính tới ngửi, bọn họ đều nói ngửi được mùi hương kỳ lạ.

Thần sắc Milos ngưng trọng, hẳn không cho rằng khứu giác của mình có vấn đề bởi vì trong không khí nếu có mùi lạ khác hẳn đều có thể ngửi rõ ràng, nhưng các binh lính không có khả năng liên hợp lừa hắn. Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao người khác đều ngửi được mùi vị mà hắn lại không ngửi được?

Đúng lúc này, một binh lính đột nhiên ngã đầu ngã xuống, tiếp theo lại có hai người, ba người. Tất cả đều lâm vào hôn mê một cách quỷ dị giống hết những nghiên cứu viên trước.

“Mùi hương! Loại hương này khẳng định có vấn đề.” Alan nhanh chóng mang mặt nạ phòng độc, đồng thời còn đem mặt nạ phòng độc đưa cho những người khác chưa ngắt xiu.

Nhưng mà, mùi hương này lan truyền với tốc độ nhanh ngoài dự kiến của mọi người, chỉ cần là người đã từng ngửi qua, tất cả đều lần lượt ngắt xiu bao gồm cả bác sĩ Alan.

Toàn bộ doanh trại có 36 người, chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, chỉ còn lại 7 người bình yên vô sự. Bảy người này bao gồm Milos, An, một nghiên cứu viên và bốn binh lính.

Chuyện phát sinh quá nhanh, Milos còn chưa kịp tìm ra nguyên nhân, đội viên cũng đã nằm xuống hơn nửa. Lúc này mới là ngày đầu tiên bắt đầu đã xảy ra loại biến cố này, thật là không kịp chuẩn bị.

Hắn đem toàn bộ những người ngắt xiu tập trung vào một doanh trại, tạm thời nghiêm cấm những người khác đi vào. Thực hiển nhiên, loại mùi hương này lan truyền qua hô hấp, có tính lây nhiễm cao, chỉ cần không cẩn thận ngửi được sẽ bị hôn mê trong hai giờ. Kỳ quái là, vì sao chỉ có riêng hắn không ngửi thấy mùi hương này? Nó rốt cuộc từ đâu mà đến?

Milos mang theo An đi vào lều trại cách ly, hai người bọn họ là những “người sống sót” duy nhất tiếp xúc với đám người hôn mê. Một người không ngửi được mùi hương, một người khác... cũng không ngửi được.

Milos phát hiện trên người hôn mê đều xuất hiện lốm đốm máu đọng, Kiều Ôn té xỉu đầu tiên là nhiều nhất.

“An, cô biết chuyện gì đây không?” Milos hỏi.

Cô đương nhiên không biết. Nhưng, cô có khả năng nhìn thấy những mắt người thường không nhìn thấy.

Trong mũi người hôn mê không ngừng hiện ra điểm sáng màu xanh lá giống như bụi lơ lửng trong không khí. Bọn họ giống như một vi sinh vật đặc thù nào đây cũng có sinh mệnh, cũng có ý thức, hơn nữa còn tuần hoàn truyền tin tức thông qua linh hồn tới An, phiên dịch thành ngôn ngữ của loài người chính là: ta là Năm hảo chân, ta là năm hảo chân, ta là năm hảo chân...

An tức khắc cảm thấy thế giới quan thuần khiết của bình lần nữa gặp phải khảo nghiệm thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Điền Cốt Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cứu người

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Hoa Thiên Cốt

An có thể hiểu ngôn ngữ của một ít động vật nhưng với vi sinh vật cũng thật sự có loại năng lực thông hiểu này sao?

An cũng phát hiện loại nấm khuẩn này tồn tại trong không khí thời gian rất ngắn, từ khi sinh ra đến khi biến mất ước chừng không tới nửa phút. Thân thể loài người trở thành vùng đất dụng dục của chúng, thông qua hô hấp mà chúng đi tới vào thể giới này, rồi sau đó bắt đầu tìm kiếm “nhà” thích hợp cho chúng sống nhờ. Nếu không tìm được thì chúng sẽ hoàn toàn biến mất.

Song, ban đầu chúng được hình thành như thế nào? Nói chung cũng phải có nguồn gốc.

An đi đến bên người vài người hôn mê, xốc quần áo họ lên, nhìn những vết máu đọng trên làn da của họ, hình dáng rất giống đóa hoa nở rộ.

“Đây không phải là vết máu đọng bình thường.” Milos nói, “Vết máu đọng bình thường sẽ không có và không tồn tại hình dạng đặc thù.”

An cũng tỏ vẻ đồng ý.

“Cô cũng không có manh mối sao?” Milos nhìn về phía cô.

An không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng qua là nhìn chăm chăm vào cổ tay trái của hắn.

Milos nhìn theo tầm mắt của cô, khi nhìn thấy viên cốt châu đeo trên cổ tay mình. Hắn nâng tay lên, ngay sau đó ngừng động tác một chút, đột nhiên nói: “Thì ra là như thế, sở dĩ ta không bị mùi hương ảnh hưởng là bởi vì viên cốt châu này.”

Hắn nhìn về phía An, trong con ngươi màu vàng chiếu rọi ánh sáng khác thường, dường như muốn nghiên cứu toàn bộ cô.

An bị hắn nhìn đến tập mãi cũng thành thói quen, khoảng thời gian này, hắn không có việc gì đều thích dùng ánh mắt phân tích cô. Cho dù phân tích một chút hiệu quả đều không có thì hắn vẫn cứ làm không biết mệt.

An cũng phát hiện một tầng ánh sáng mờ ảo bao phủ quanh thân Milos, nếu không phải vì ánh sáng trong lều hơi tối, sợ rằng cô cũng không chú ý tới. Như vậy xem ra, Phạn văn Phật châu hắn là có tác dụng trừ bệnh các loại vi khuẩn. Sau khi có Phật châu, An tuyệt đối hoài nghi Milos hiện tại hít thở không khí trong lành hơn so với người khác.

“Loại cốt châu này có thể cứu bọn họ không?” Milos dò hỏi.

An lắc đầu. Loại nấm khuẩn này đã ký sinh trong cơ thể bọn họ, chắc là Phật châu không cường đại tới mức có thể sử dụng làm thuốc giải trực tiếp.

Ta là nấm hảo chân, ta là nấm hảo chân, ta là nấm hảo chân ..... Thanh âm lặp đi lặp lại xung quanh An rất có tác dụng tẩy não.

Nấm Hảo chân... Có chỗ nào tốt chứ? Các ngươi thật ra là vi khuẩn chân khuẩn thì có!

Ta là nấm hảo chân... Ta là nấm hảo chân ..... Ta..... Ta là virus..... Ta là vi khuẩn chân khuẩn..... Ta là virus chân khuẩn...

Xây ra... chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy? Suy nghĩ của cô vừa mới bị bọn chúng tiếp thu sao? Hơn nữa còn tự động đem nấm hảo chân chuyển hóa thành vi khuẩn chân khuẩn. Năng lực học tập này cũng quá mạnh mẽ đi!

Ta là vi khuẩn chân khuẩn... Ta là vi khuẩn chân khuẩn... Về mặt An đầy hắc tuyến: Không, các ngươi vẫn nên trở về làm nấm hảo chân đi!

Không, ta... chúng ta là vi khuẩn chân khuẩn... Chúng ta là vi khuẩn hảo chân khuẩn...

Được rồi, các ngươi là vi khuẩn hảo chân khuẩn... An cảm thấy có vô số con vẹt con gà kêu loạn đòi ăn bên tai cô. Là một sinh vật nguy hiểm với nhân loại, các ngươi ngốc mạnh như vậy thì tốt sao?

Milos không biết An đang ở trong hỗn loạn, hắn do dự một lát rồi xoay người rời khỏi lều trại. An cũng đi theo, cô không nghĩ rằng những thứ chân khuẩn kia cũng đi theo phía sau. Bởi vì bọn chúng tồn tại trong không khí không lâu, lúc trước biến mất, phía sau lại mọc lên, vẫn luôn kéo dài ba mét ngoài lều trại, một bước không tiến không lùi.

An quay đầu nhìn một chút, cô tiếp thu suy nghĩ cầu sinh của những sinh vật này. Chúng nó khát vọng sinh tồn, khát vọng tiến hóa, khát vọng có trí tuệ...

“Thượng tướng Milos, lại có người ngắt xiù!” Một người đàn ông khăn trương hoảng sợ chạy tới báo cáo Milos.

Lại có người ngắt xiù? Về mặt Milos nghiêm túc, cuối cùng thì bốn binh lính kia cũng không may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều bị lấy nhiễm, trong đó cũng

có thân bình của hấn là Âu Mạc. Toàn bộ doanh trại, giờ chỉ còn có ba người thanh tỉnh, Milos, an và nghiên cứu viên Nadine.

Rõ ràng hấn đã cách ly người hơn mê, tại sao vẫn còn lây nhiễm? Milos nghi ngờ khó hiểu.

“Thiếu tướng Milos, có phải rất nhanh chúng ta sẽ giống bọn hay không? Thanh âm hoảng sợ của Nadine truyền vào trong tai Milos.

Milos ngừng một chút, sau đó bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Nadine.

Nadine bị hấn nhìn chăm chăm đến nỗi sống lưng run lên, khản trương hỏi: “Sao vậy?”

“Ngươi có ngửi thấy mùi hương gì không?” Milos hỏi.

Nadine lắc đầu.

“Những nghiên cứu viên kia có từng nói bọn họ đã ngửi được mùi hương gì không?” Suy nghĩ Milos dần rõ ràng. Hấn có cốt châu hộ thân, mà An thì không phải nhân loại, bọn họ không bị ảnh hưởng thì có thể hiểu được, nhưng Nadine vì sao lại không ngửi được mùi hương? Phát bệnh đầu tiên đều là nghiên cứu viên, Nadine là người tiếp xúc sớm nhất với bọn họ mà đến giờ vẫn bình yên vô sự.

Trong lòng Nadine hơi động, vội vàng trả lời: “Có! Là vào bữa trưa hôm nay.”

“Cẩn thận nói rõ mọi chuyện một lần cho ta!”

Vì vậy, Nadine kể lại chuyện từ quá trình đem thực vật kia cho mọi người xem đến khi bọn họ nhắc tới mùi hương.

“Mang ta nhìn cây thực vật kia một chút.” Milos rất nhanh ý thức được nguyên nhân lây bệnh là từ thực vật kia.

Nadine lấy hòm giữ đồ ra, để cho Milos kiểm tra.

Milos nhìn một hồi, nói với Nadine: “Trong khoảng thời gian ngắn ngươi có thể phân tích đặc điểm của loại thực vật này không?”

Nadine bối rối, nói: “Chỉ sợ là không được, chúng ta mang theo thiết bị cơ sở nên không thể tiến hành xét nghiệm tầng sâu.”

“Trong quá trình ngươi đào loại thực vật này có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không?”

Nadine suy nghĩ một chút, cúi xuống bao tay của mình. Milos nhìn thấy một vết đốm đỏ trên mu bàn tay hấn, không chờ hấn hỏi, âm thanh thắc mắc đã phát ra: “À? Không biết Vết bớt đỏ này xuất hiện khi nào nữa?”

Milos kỳ quái nói: “Ngươi không biết sự tồn tại của vết bớt đỏ này sao? Vậy ngươi cởi bao tay làm gì?”

Sắc mặt Nadine trắng bệch, nói: “Trước lúc đào được, tôi có lột ra một Chu quả, muốn nhìn chất thịt của nó một chút, kết quả chất lỏng không cẩn thận rơi vào bên trong bao tay, nhưng trên da lúc đó cũng không xuất hiện hiện tượng kỳ lạ gì, cho nên tôi cho rằng loại trái cây đó có thể ăn được.”

Hấn kinh ngạc nhìn thực vật trong gương, run giọng nói: “Chẳng lẽ chuyện xảy ra ngày hôm nay đều là do tôi?”

“Đừng nóng vội kết luận.” Thanh âm Milos trầm ổn mang theo sự trấn an, nói: “Nếu như loại thực vật này chính là nguyên nhân, vậy tại sao chất lỏng rơi vào tay ngươi mà ngươi lại không xảy ra chuyện gì, mà những người khác chẳng qua chỉ liếc mắt nhìn ngược lại xảy ra chuyện?”

Rất đơn giản, nguyên nhân chân chính lây nhiễm không phải là loại thực vật này mà là dịch nước Chu quả ký trở thành ký sinh cơ thể mẹ Nadine.

An cũng nhìn chăm chăm miệng và mũi của Nadine không ngừng thở ra nắm Hảo chân, lần này không có tiếp thu tin tức của đám chân khản này, rất hiển nhiên, chân khuôn từ cơ thể mẹ sinh ra cũng không có ý thức chân chính. Chỉ trải qua lần thứ hai sống nhờ, chúng nó mới có thể tiến hóa. Từ tình huống vừa rồi suy đoán, chờ chúng nó sau khi ký sinh một trăm linh mười lần sẽ tiến hóa thành sinh vật cao cấp hơn.

Thừa dịp lúc Milos còn đang nói chuyện, An cầm cây thực vật kia lên, chính là nó dựng dục ra sinh vật kì lạ này sao?

“Thượng sĩ Anthony, mau buông xuống, cẩn thận!” Nadine liếc thấy động tác của An, vội vàng nhắc nhở.

An cũng không có ý định buông ra, ngược lại còn bóp nát một Chu quả, chất lỏng đỏ tươi lập tức chảy xuống ngón tay cô.

“Thượng sĩ!” Nadine đề cao âm điệu kêu lên một tiếng, sau đó nhanh chóng cầm thuốc khử trùng định giúp cô lau sạch chất lỏng ở trên tay.

“Không vội, cứ để hấn chơi.” Milos lên tiếng ngăn cản.

Để hấn chơi? Đây là thứ có thể tùy tiện chơi sao? Trên mặt Nadine hết xanh lại trắng đan xen.

Milos cũng nhìn chăm chăm An, hấn nghĩ toàn bộ Staus cũng không có người nào hiểu rõ về tình cầu này hơn cô, cho nên hấn sẽ để ý nhất cử nhất động của cô, cũng rất coi trọng tin tức cô cung cấp.

An thì nhìn chăm chăm vào chất lỏng trên ngón tay mình, cô kinh ngạc phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ. Nadine thờ ra chính là chân khuẩn, giống như bị thứ gì hấp dẫn toàn bộ đều vọt tới chất lỏng. Một chút dung nhập trong đó. Theo sự dung hợp của chúng nó, chất lỏng vốn đang chảy dần dần đọng lại, cuối cùng biến thành trạng thái vật chất, lấy tay bóp một cái liền vỡ thành bột phấn.

Chẳng lẽ chất lỏng này chính là kẻ đựng dục hảo chân khuẩn sao, cũng là kẻ cuối cùng của bọn họ sao?

An nhìn về phía Milos, người sau nhảy bèn hỏi: “Cô muốn làm cái gì?”

An giờ thực vật trên tay, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài lều.

Milos không nói lời nào đi theo sau.

Một lần nữa đi vào lều trại tập trung người hôn mê, nhóm chân khuẩn lập tức đánh tới, đem An vây kín mít.

Chúng ta là vi khuẩn nắm hảo chân, chúng ta là vi khuẩn nắm hảo chân ... An lại tiếp tục tiếp nhận tin tức này, nhưng mơ hồ nghe được điểm khác biệt, như là câu chào hỏi.

Ừ, chúng ta là vi khuẩn nắm hảo chân. An cũng đáp lại một câu, sau đó cô tiếp nhận các loại cảm xúc hưng phấn, tò mò, vui sướng dao động.

An cũng cảm thấy tri thức chúng nó nhận biết có thể do cô ảnh hưởng mới khiến chúng trong thời gian có thể tiến hóa.

Đây có vẻ giống như đang giáo dục đứa trẻ ... Tâm tình của An có chút phức tạp, đột nhiên có chút không đành lòng hủy diệt chúng nó. Chúng nó chỉ có thể sống sót ba mươi giây, bây giờ ngay cả ba mươi giây cũng bị cô cướp đoạt, chỉ vì sự tiến hóa của chúng sẽ gây hại cho sinh mạng con người.

An đi tới bên một người hôn mê, dứt cho hần dịch nước trái cây màu đỏ.

Milos chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn, cũng không có ngăn cản. Nadine bị hần để lại bên ngoài lều, nếu như hần ở chỗ này nhất định sẽ ngăn cản An. Dầu sao thực vật này còn chưa trải qua thực nghiệm, không biết hậu quả sau khi ăn vào sẽ xuất hiện cái gì.

An cũng thật lớn mật, trực tiếp lấy người sống làm thực nghiệm. Nếu để Milos biết rằng cô thật ra căn bản cũng không nắm chắc việc cứu người thì không biết sẽ có phản ứng gì.

Một người một cốt đứng chờ bên mép giường, một lát sau, vết máu đọng trên người hôn mê giống như suy yếu, dần dần tản ra, rồi cuối cùng biến mất không dấu tích. Đồng thời, trong miệng trong mũi người hôn mê kia cũng không thờ ra chân khuẩn nữa, mà những chân khuẩn khác cũng không lựa hần ký sinh.

Trong mắt Milos hiện sự vui mừng, ánh mắt rụt rè nhìn về phía An. Lúc này hần lại thiếu cô một lần, về sau đoán chừng phải liều mạng báo đáp.

Tuy rằng giống loài khác biệt, nhưng Milos cảm thấy càng nhìn cô càng thấy thuận mắt.

Số lượng Chu quả không nhiều lắm, cũng chỉ đủ để cứu năm người. Milos lập tức kêu Nadine đi vào trong rừng rậm thu thập thêm nhiều Chu quả.

Chờ bọn họ đi xa, một mình An yên tĩnh đợi trong doanh trại, đột nhiên nghĩ rằng đây là cơ hội tốt để cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: F

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Hoa Thiên Cốt

Milos đi theo Nadine tới nơi sinh trưởng của loại thực vật kia, nhưng bọn họ tự mình lật tìm trong vòng 1000 mét cũng không thấy bụi thứ hai.

Milos suy xét một chút, quyết định trước tiên trở về doanh trại. Doanh trại trước mắt không có người phòng thủ, bọn họ không thể rời đi quá lâu, chờ mấy binh lính được chữa khỏi tình lại thì lại lên kế hoạch hành động lần nữa.

Sau khi trở về doanh trại, Milos phát hiện không thấy An trước tiên. Trong khoảng thời gian này, An vẫn luôn có biểu hiện thật sự thuận theo khiến Milos dần dần buông phòng bị mà đem cô trở thành người bạn và trợ lực của mình, không nghĩ tới cuối cùng cô vẫn lựa chọn rời đi.

Cuối cùng, hắn mở thiết bị cá nhân, thử liên hệ với tín hiệu trên bộ đồng phục. Hắn khẳng định An sẽ không ném bộ đồng đi bởi vì cô muốn tiếp xúc với xã hội loài người thì không thể thiếu ngực trang.

Nhìn chữ “tiếp xúc thất bại” hiển thị trên màn hình, Milos không hề cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là trong lòng không khỏi có chút mất mát.

“Thiếu tướng Milos!” Cách đó không xa truyền tới thanh âm kinh ngạc vui mừng của Nadine, “Mau tới đây nhìn xem!”

Milos thu liễm tâm thần*, sải bước đi tới, theo hướng ngón tay Nadine chỉ thì thấy bên ngoài doanh trại có vài cộng thực vật, chính là loại Chu quả bọn họ muốn tìm.

(*:trạng thái tinh thần)

Sắc mặt Milos uể oải, khóe môi khê mờ. Tên kia, coi như là đi thi cũng không vứt bỏ người khác. Hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt sáng long lanh: Không sao cả, một ngày nào đó bọn họ sẽ còn gặp lại!

Sau khi rời khỏi doanh trại, An một người thân nhiên đi xuyên qua rừng. Một bên tìm kiếm vật liệu cốt điều, một bên tìm hiểu hoàn cảnh.

Bộ xương thú Vượng Vượng và Tư Thụy chạy tới chạy lui xung quanh cô, bộ dáng giống như rất vui vẻ. Đồ Đồ thì bị cô phất đi đưa Chu quả cho Milos. Cái loại Chu quả này đều là những cây sinh trưởng lẻ loi, số lượng thưa thớt, nếu không có khô lâu thú hỗ trợ, sợ rằng hai ba ngày cũng chưa chắc tìm được một bụi.

Nàng đưa cho Milos vài cộng, coi như “phí chia tay” cũng tốt, không thiếu không nợ, từ đây trời cao nước lớn (nguyên văn là: thiên cao thủy trường) mỗi người một phương.

Nhưng, cô hình như đã bỏ quên mất một chuyện quan trọng? An nghiêm túc suy nghĩ một chút, thật sự không nghĩ ra nên đành từ bỏ nghĩ ngợi.

Cô lúc này cũng không biết vì mình xem nhẹ chuyện kia mà đã tạo cho loài người nhiều phiền toái lớn.

Quá trình nắm hãm chân thai nghén là vì có cơ thể mẹ, lại thông qua hô hấp của mẫu thể mà lây truyền cho những người khác, người bị lây nhiễm chỉ cần dùng dịch Chu quả là có thể chữa khỏi. Nhưng mẫu thể thì không giống như vậy, tự thân bọn họ không bị ảnh hưởng bởi chân khuẩn, nhưng sẽ vĩnh viễn trở thành nguồn gốc lây truyền vĩnh viễn, hơn nữa cũng không thể chữa khỏi. Ngược lại, nhóm người được chữa khỏi từ đây sẽ miễn dịch với nắm hãm chân ký sinh, hơn nữa mẫu thể chỉ có thể lây truyền nắm hãm chân sơ cấp, chỉ có trải qua lây truyền lần thứ hai, nắm hãm chân mới bắt đầu tiến hóa.

Milos dẫn theo tiểu đội 36 người, trừ bỏ phạt châu hộ thể do An đưa cho, 33 người khác đều đã trở thành miễn dịch thể, mà mẫu thể lây truyền là Nadine đã bị bọn họ bỏ qua.

“Thiếu tướng Milos, thượng sĩ Anthony đâu rồi?” Âu Mạc tỉnh lại từ hôn mê không nhìn thấy An, mạng này của hắn cũng coi như là được cô cứu lại, cho dù thế nào hắn cũng phải cảm ơn một chút.

“Bị ta phất đi thi hành nhiệm vụ đặc biệt!” Mắt Milos không nâng mà trả lời.

Lại bị phất đi thi hành nhiệm vụ đặc biệt sao? Nơi này có địa hình rừng cây phức tạp, cô một người rời đi doanh trại còn có thể sống trở lại sao?

Âu Mạc ném cho trưởng quan của mình một ánh mắt giống như oán giận người đàn ông phụ lòng. Trước đó, thiếu tướng đại nhân còn đối với Anthony tốt như vậy, còn tưởng rằng có bao nhiêu yêu quý, kết quả hóa ra là mặt ngọt chết ruồi.

Âu Mạc chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của sếp mình, mặc dù trong lòng thâm nhủ nhưng cũng không hỏi nhiều thêm nữa.

Trải qua lần bắt ngờ này, tất cả mọi người đều trở nên thật cẩn thận, khi ra ngoài đều trang bị đầy đủ. Trong doanh trại, tùy tiện cũng thấy người mặc áo giáp toàn thân. Milos hoảng hốt trong chốc lát, hắn giống như nhìn thấy mấy chục An đứng trước mặt hắn.

Âu Mạc còn xúc động: “Tôi rất cuộc biết thượng sĩ Anthony vì sao luôn mặc áo giáp toàn thân rồi.”

Milos: “.....”

Khảo sát lúc sau đều hết sức thuận lợi, không gặp phải hắc lang mà An miêu tả đặc biệt hay sinh vật độc trùng nguy hiểm nên nhiệm vụ hoàn thành trước thời hạn là một tháng, thu hoạch rất phong phú. Vì vậy Milos dẫn theo tiểu đội trở lại căn cứ.

An ngồi trên cây, mắt nhìn tàu con thoi chở đám người Milos từ từ đi xa, trong lòng thầm nói: “Thuận buồm xuôi gió”.

Cô lúc này đã cởi bỏ áo giáp toàn thân, cả người là xương trắng, ánh mắt sâu xa, rõ ràng là giống loài đại biểu tử vong nhưng lại mang theo sự yên lặng, bình yên.

Đột nhiên, cô xoay người leo xuống cây, đi theo Vượng Vượng chạy sâu vào chỗ rừng rậm.

Không bao lâu, Vượng Vượng dừng lại bên một đồng xương cốt, An cũng theo đó dừng bước.

Cô cũng không lãng phí thời gian, ngồi xổm người xuống bắt đầu tiến hành luyện hóa con vật mới bị sinh vật lục yêu tập kích. Lấy năng lực trước mắt của

cô, có thể chuyển hóa hình thể động vật hơi nhỏ thành tộc khô lâu, nhưng mảnh thú to lớn chỉ có thể luyện hóa từng bộ phận, lấy ra mấy khối vật liệu linh cốt.

Trong hốc mắt trống rỗng bỗng sáng lên hai ngọn lửa màu xanh lam nhạt, một con vật giống như con thằn lằn từ trên mặt đất đứng lên. Nó nâng đầu nhìn bốn phía một chút, sau đó vèo một cái nhảy vào trong hồ nước bên cạnh.

Qua linh hồn của nó, An có thể dùng ánh mắt của nó đem cảnh sắc bên dưới nước thu hết vào mắt mình. Trong hồ nước xanh biếc, có vô số cá nhỏ màu sắc khác nhau đang tự do bơi lội trong đám bèo tươi tốt. San hô tầng tầng lớp lớp, ngang dọc đan xen, thật giống như bàn cờ vậy, an tĩnh mà rải rác trong hồ nước. Các loại sinh vật có hình dạng quái dị bơi trong nước luôn luôn khuấy mặt nước yên tĩnh thành những gợn sóng nhỏ.

“F” – An đã luyện hóa sinh vật khô lâu lần thứ tư, vốn chỉ là động vật sống dưới nước, giờ thành động vật sống lưỡng thể trên cạn và dưới nước.

F rõ ràng không có sự tự giác của khô lâu, nó nhanh nhẹn xông tới một con cá, cắn một cái rồi nuốt vào bụng, sau đó con cá lại từ chỗ khe hở trên xương của nó mà chui ra.

F hoảng mang liếc mắt nhìn con cá kia một cái, không cam lòng nuốt một lần nữa, kết quả đương nhiên vẫn vậy, con cá nhỏ vui vẻ mà bơi tới bơi lui qua khung xương của nó. F nóng nảy chuyển vòng vòng, thấy cái gì nuốt cái đấy, nuốt được cái gì thì nuốt.

Bất không được thức ăn, nó sẽ chết đói!

Sẽ không, sau này ngươi cũng không cần lo lắng sẽ bị chết đói. An cười ha hả hai tiếng, nghiêm túc mà trấn an nó.

F nửa tin nửa ngờ, bơi lội ở trong nước không có mục đích, nó phát hiện mình thật sự không thèm ăn chút nào. F u buồn, nó không thể ăn thức ăn thì nhân sinh * còn có niềm vui thú nào chứ!

*: đời thú (ở đây có thể hiểu là đời khô lâu thú)

An cũng không còn lời để nói, ngươi một con khô lâu sống trong nước có cần phải đa sầu đa cảm như vậy không?

F đang suy nghĩ trên đời không còn cái gì vui nữa thì đột nhiên thấy ánh sáng hiện lên trong bèo. Nó vội vàng bơi qua, đem đầu thăm dò trong bèo, nhìn mấy chục viên đá lớn bé chiếu lấp lánh, hình dạng đá quý không đồng nhất, tinh thể trong suốt, rất là đẹp.

Linh hồn như chiếu rọi đá quý trong ánh mắt, trở nên dị thường long lánh.

Nó đột nhiên cảm thấy đời mình lại có thứ để theo đuổi.

An cũng thu hồi ý thức của mình, cô lo lắng nếu mình còn tiếp tục cảm ứng nữa cũng sẽ ngu ngốc giống như F. Cẩn thận ngẫm lại, F so với ba con lâu khú khác hình như có suy nghĩ và ý thức riêng của mình. Đây có phải có nghĩa là năng lực của cô đã tăng lên, có thể luyện hóa ra sinh vật khô lâu cao cấp hơn hay không?

An tạm thời chưa cân nhắc ra, chờ tộc khô lâu lớn mạnh sẽ càng có nhiều chuyện rõ ràng hơn.

Cuộc sống của khô lâu chẳng phân biệt ngày đêm, mỗi ngày An đi lại trong rừng núi, men theo tung tích của Lục yêu để sưu tầm linh cốt luyện hóa khô lâu.

Đáng tiếc khô lâu vừa mới bị lục yêu chuyển hóa cũng không phải dễ tìm, nhưng linh cốt thì ngược lại cô đã sưu tầm không ít.

An cũng y theo hình thái vốn có của những sinh vật này để điêu khắc linh cốt, trong lúc điêu khắc cũng thỏa mãn được niềm vui sướng, cũng chỉ có lúc này, cô mới cảm thấy mình đang tồn tại.

Sau khi biến thành khô lâu, rất nhiều cảm giác đều biến mất bao gồm nỗi nhớ người thân cũng dần dần mờ hồ.

Cô không nghĩ quên thuở xưa, nhưng ký ức của khô lâu hình như đang từ từ được thay thế bởi quá khứ của cô.

Hôm nay, An làm một quyết định. Cô muốn dùng chữ viết và hình vẽ ghi nhớ lại toàn bộ những thứ chưa quên, cũng đem chúng chế tạo thành cốt điều.

Đây là một công trình to lớn, nhưng cô vẫn có đủ thời gian để hoàn thành nó. Trong đó quan trọng nhất vẫn là – chữ viết, đây là cơ sở thiết lập tất cả kiến thức, tiếp theo là hình vẽ, đây là hình thức biểu đạt khác ngôn ngữ của con người đối với nhận biết các sự vật.

Tri thức nhân loại phổ cập được phân chia làm bảy loại, một là thường thức, hai là kinh nghiệm, ba là thần thoại truyền thuyết, bốn là khoa học, năm là triết học, sáu là nghệ thuật, bảy là tôn giáo. An dĩ nhiên không thể biết nhiều như vậy, nhưng cô có thể phân loại tất cả chữ viết dựa vào phương thức này, tương ứng với ý nghĩa. Ví dụ như “bay”, cô đem nó xếp vào loại “kinh nghiệm” là vì đã học qua nguyên lý bay của loài chim.

Dĩ nhiên, nếu như cô không hiểu tri thức nào đó, như vậy chữ viết cũng không thể có bất kỳ ý nghĩa gì. Tất cả đều hình thành tích lũy hai mươi mấy năm của cô, đây cũng là phương pháp gia tăng trí nhớ tốt nhất.

Sau khi có mục tiêu, hình thức điêu khắc của An cũng càng ngày càng trở nên phong phú, trừ điêu khắc sinh vật trên hành tinh này, linh cốt khác đều bị cô dùng chữ viết và hình vẽ quen thuộc của cô điêu khắc nên.

Chữ viết đều bắt đầu từ đơn giản nhất, mà hình vẽ đều được chọn từ mười hai con giáp.

Cô đã điều khắc rất nhiều lần mười hai con giáp, hơn nữa hình cũng không lặp đi lặp lại quá nhiều. Theo lý mà nói, hẳn là thuận buồm xuôi gió, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của cô. Cô xếp mười hai con giáp vào loại thường thức, trong đó chuột, trâu, hổ, thỏ, rắn, ngựa, dê, khỉ, gà, chó, lợn điều khắc đều rất thuận lợi, duy chỉ có rồng là thất bại. Vì vậy nàng đem rồng liệt vào thần thoại, trao ý nghĩa cao hơn cho nó nhưng vẫn bị thất bại. Có lẽ không thể nói là thất bại mà là vì linh lực không đủ, căn bản không thể hoàn thành điều khắc.

Sau đó, cô liệt rồng vào nghệ thuật, lần này ngược lại là hoàn thành nhưng không có lực lượng đặc biệt gì, nó chỉ là một tác phẩm vô cùng xinh đẹp mà thôi.

Thông qua mấy lần thí nghiệm, An cũng dần dần hiểu ra một ít phương pháp. Sự vật tồn tại trên thực tế, chỉ cần cô biết thì cơ bản có thể điều khắc. Nếu là vật trong truyền thuyết vậy chỉ có thể điều khắc thành tác phẩm nghệ thuật, cho dù dùng linh cốt làm vật liệu thì nó cũng không có bất kỳ lực lượng đặc biệt gì.

Song, An cũng mơ hồ cảm thấy, một khi những truyền thuyết này thành công mà có ý nghĩa “Truyền thuyết” thì nó sẽ có lực lượng cường đại không cách nào tưởng tượng được...

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sa miêu

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Căn cứ thăm dò hành tinh số 3 lúc này đang lâm vào nguy cơ và khủng hoảng thật lớn. Từ khi Nadine bắt đầu tiến vào căn cứ, mỗi một người tiếp xúc với hân đều không hề ngoại lệ, toàn bộ người đều bị lây nhiễm. Trung tâm nghiên cứu 3t-01, chỉ ngắn ngủi mấy giờ đã có lần lượt gần 60 nghiên cứu viên hôn mê. May mắn chính là Nadine chỉ hoạt động chủ yếu trong trung tâm nghiên cứu khoa học, sau khi trở lại căn cứ, hân và những thành viên khác đều mặc đồng phục toàn giáp, đem phạm vi lây nhiễm xuống thấp nhất.

Milos trước tiên đem trung tâm nghiên cứu 3t-01 cách ly, cũng mệnh lệnh tất cả mọi người nhanh chóng mặc áo giáp toàn thân, khăn trương tiến vào tình trạng giới nghiêm. Phần lớn mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, cảm xúc bất an lây lan toàn bộ.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Thị trưởng Valenauer nghiêm túc nhìn chăm chăm Milos, chất vấn.

“Trong lúc chúng tôi khảo sát, phát hiện một thực vật đặc biệt, có thể thông qua hương thơm để lây truyền vi khuẩn, tất cả người bệnh bị lây sẽ rơi vào hôn mê.

Lúc ấy, chúng tôi không nhận ra sự nguy hiểm của nó, cho nên tất cả tiểu đội đều bị lây nhiễm.” Giọng nói Milos bình tĩnh giải thích.

Sắc mặt Valenauer biến sắc, theo bản năng ngừng thở, kinh ngạc khó hiểu mà trừng mắt nhìn Milos.

“Ngài không cần lo lắng, thị trưởng Valenauer, nếu như tôi là người lây nhiễm, ngài là người tiếp xúc với tôi nhiều nhất thì đã sớm ngất xỉu rồi.”

Khốn kiếp, dọa người vui lắm sao? Có dám một lần nói hết lời hay không? Sắc mặt Valenauer bất thiện, hỏi: “Cậu không phải vừa mới nói cả tiểu đội của cậu đều bị lây nhiễm sao?”

“Chúng tôi đã tìm được phương pháp trị liệu. Chỉ cần ăn trái cây của loại thực vật này thì có thể khôi phục bình thường.”

“Hả?” Ánh mắt Valenauer sáng lên, “Nói như vậy, tình huống cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng đúng không?”

Milos yên lặng không đáp.

“Chờ một chút!” Valenauer ý thức được điều không đúng, hỏi: “Nếu như các người đã không sao, vậy tại sao người căn cứ vẫn bị lây nhiễm?”

“Chuyện này, tôi đang điều tra.” Milos nhìn Valenauer, trên mặt không lộ chút cảm xúc.

“Vậy cậu tốt nhất nhanh một chút.” Valenauer buồn bã, nói: “Cục diện trước mắt còn đang được khống chế, nhưng mấy ngày nữa chỉ sợ khó nói.”

Milos rời khỏi tổng khu, lập tức đi tới phòng thí nghiệm của Alan. Trong lòng hân thật ra đã có vài phần suy đoán, nhưng vẫn cần chuyên gia chứng thật.

“Bác sĩ Alan, có kết quả gì không?” Milos bước nhanh tới Alan.

Alan chào theo kiểu nghi thức quân đội, trả lời: “Căn cứ thí nghiệm của tôi, hẳn là có một loại hạt thể* và khuẩn hạch* cấu thành DNA*. Lúc trước không tìm được vật ký sinh nên chúng chỉ là một loại thực vật vô hại, sau khi trái cây chín sẽ biến thành hạt giống nảy mầm mọc rễ trong đất bùn. Song nếu chúng tìm được vật dẫn để ký sinh thành công sẽ biến thành một loại nấm hoạt tính*, rồi sau đó không ngừng lan truyền.

“Nói đơn giản?”

“Nói đơn giản chính là không để nó tiếp xúc thì nó vô hại. Một khi tiếp xúc thì sẽ bị nó lây nhiễm. Người đầu tiên bị lây nhiễm trở thành mẫu thể chân khuẩn, sau đó không ngừng sinh sôi trở thành nguyên nhân truyền nhiễm.”

Sắc mặt Milos ngưng trọng, như có điều suy nghĩ.

Alan nhìn hẩn một cái, chân chò nói: “Thiếu tướng Milos, trong những người tham gia khảo sát lần này, khẳng định có một người là mẫu thể...”

“Ta biết!” Milos gật đầu, không tiếp tục đề tài này, quay lại hỏi: “Có thể nghiên cứu ra giải được không?”

Alan xoa xoa trán, cười khổ, nói: “Trừ phi tôi có một mảnh vườn thực nghiệm, nếu không cho dù có mấy năm cũng chưa chắc có thể nghiên cứu chế tạo được.”

Xem ra biện pháp trực tiếp nhất trước mắt là tận lực thu thập thật nhiều loại thực vật này.

Milos tham khảo kiến nghị của Alan, gọi tên loại thực vật này là “Nấm ngũ đông”, cũng đưa tư liệu liên quan phát cho nghiên cứu viên cao cấp cấp bậc sĩ quan cấp úy trở lên, đồng thời hạ chỉ thị bảo mật để phòng ngừa lan tràn hoang mang.

Sau đó, hẩn tập hợp toàn bộ đội viên tham gia khảo sát lần này để chuẩn bị thâm nhập rừng rậm. Các dấu hiệu đều cho thấy, bên trong cơ thể bọn họ đã sinh ra khuẩn kháng thể nên không cần lo lắng bị lây nhiễm nữa, vì vậy bọn họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này. Mặt khác, Milos còn có một mục đích khác, đó chính là tìm An về. Lần này, hẩn nhất định nghĩ biện pháp để thành lập quan hệ hợp tác với cô, nơi đây nguy cơ bốn phía, không có sự trợ giúp của cô, nhân loại sau này tiến hành thăm dò hành tinh này ắt phải trả cái giá lớn cũng như sự hy sinh.

Sau khi Milos báo cáo Valenauer liền mang đội rời đi căn cứ. Valenauer chỉ cho hẩn bảy ngày, trung tâm nghiên cứu khoa học 3t-01 tổng cộng có hơn ba trăm người bao gồm cả vệ binh ở bên trong, cho dù công tác cách ly khá tốt thì cũng khó bảo đảm tình hình không chuyển biến xấu. Huống chi còn cần phái người chiếu cố những người hôn mê kia, duy trì sức sống, chờ cứu viện.

Lúc này, mọi người còn không biết loại nấm khuẩn này không chỉ có thể lây nhiễm mà nó còn có khả năng tiến hóa, chờ sau khi nó hoàn thành ba lần ký sinh thì thời gian sống của nó sẽ càng kéo dài, từ ba mươi giây kéo dài đến ba mươi phút. Điều này có nghĩa là chỉ cần có một khe hở, chúng nó sẽ có đủ thời gian bay ra khỏi khu cách ly, nhanh chóng lây lan ở bên ngoài.

Kỳ hạn bảy ngày Valenauer định ra rõ ràng quá mức lạc quan...

“Rầm” một tiếng, hai bộ khô lâu từ trong nước nhô ra, sau đó chậm rãi tiến vào bờ.

An cũng cùng F bò lên bờ, cùng lúc động tác vẩy khô nước trên người, sau đó mỗi người ngồi một bên yên tĩnh phơi nắng.

Một ngày trước, cô phát hiện ở đáy hồ có một hang núi, vị trí bí ẩn, không gian rất lớn, vì thế cô quyết định biến hang động này thành một trong căn cứ địa của mình, dùng cất cốt điều và những vật phẩm quan trọng.

Ở trong rừng rậm, vấn đề an toàn của cô cơ bản không cần lo lắng, tùy thân mang theo vài món cốt điều ngựa chuyện là đủ rồi. Trừ phi trong lòng cô luân quần nghĩ nhảy xuống vách núi vạn trường tự hủy hoại mình hoặc là đem mình chia thành vô số đoạn, tán lác khắp nơi trên thế giới.

Khoảng thời gian này, cô thu thập rất phong phú, một bên sưu tầm xương cốt điều khác luyện hóa, một bên học tập tri thức Straous, một bên tích cực xây dựng quan hệ láng giềng với các loại sinh vật.

Lúc bắt đầu không hề thuận lợi, bọn chúng không có bất kỳ hứng thú gì với tộc khô lâu, cũng lười giao tiếp với cô. Mỗi lần An lấy lòng chúng nó đều gặp cảnh vô tình lạnh nhạt. An cảm thấy chúng mới thật sự là cao quý lãnh đạm chân chính, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn mà bề ngoài chúng sinh của chúng thật sự là cảm thấy thiếu đánh bao nhiêu thì có bấy nhiêu thiếu đánh.

An cũng không nhụt chí. Bọn họ coi như thăm dò sinh vật hành tinh này, số lượng nhiều, phân bố rộng, từ trên thân thể chúng, cô có thể đạt được các loại tin tức phong phú, càng hiểu biết chân thật về thế giới này hơn. Cho nên, thành lập tình hữu nghị với chúng là điều cần thiết.

Nếu dùng tình cảm ôn nhu không thể thực hiện được thì cô chỉ có thể dùng vũ lực.

Bắt đầu từ động vật có tính nguy hiểm nhỏ, An dùng thể mạnh như chẻ tre mà giành quyền chủ quyền chiến tranh, hai ngày liền thống trị một lãnh thổ...
Tre già măng mọc *

Nhìn xem, trên mặt đất là một nhóm tiểu tử xếp hàng đang dùng ánh mắt kính sợ nhìn cô kia, có chút rớt lông, có chút bị thương ở chân, còn có chút phá tướng, bộ dạng thật đáng thương. An cũng nhất thời cảm thấy mình thật là lòng dạ độc ác, cô ban đầu làm sao hạ thủ được nhỉ?

Nhưng, tâm đồng tình của cô cũng giảm co hơn mười giây, sau khi thành công thiết lập giao lưu với chúng nó, những thứ khác đều là sự tất yếu cuốn theo chiều gió bay đi.

Bất nạt kẻ nhỏ yếu cái gì, đơn giản chính là thô bạo mà thôi...

An cũng tạm thời không tính toán trên chốc những mảnh thú lợi hại, trước hết cần vận dụng những cốt điều quen thuộc đã.

“Quaker, rốt cuộc có phải phương hướng này không?” Một giọng nói phụ nữ đột nhiên vang lên sau bụi cây.

Thân điều cốt của An đang ngồi dưới tàng cây, vừa nghe tiếng vang vội vàng đứng lên, nhanh chóng trốn vào chỗ kín.

Không lâu lắm, ba bóng người đi tới nơi An vừa mới ngồi. Hai nam một nữ, nhìn trang phục thì đều không phải là quân nhân mà giống như người thám hiểm tự do.

Trong căn cứ thành phố, có một bộ phận người là lính đánh thuê đến từ Straous, bọn họ thông qua các loại con đường để xin đi hành tinh thăm dò, sau đó tiếp nhận nhiệm vụ thăm dò để đổi lấy điểm cống hiến.

Liên minh Straous có một cơ chế khen thưởng, hoàn thành thăm dò nhiệm vụ là có thể đạt được điểm cống hiến. Tương lai xây dựng thành phố ở hành tinh thăm dò thì có thể dùng điểm cống hiến để đổi lấy các loại khen thưởng. Ví dụ như: đất đai, danh hàm, đặc quyền kinh tế, quyền lực.

Có thể nói rằng, càng là người tiến vào hành tinh thăm dò trước thì càng lấy được lợi ích cao hơn, dĩ nhiên, phải bảo đảm bản thân mình còn sống sót.

Mỗi năm có rất nhiều lính đánh thuê tự do xin đi hành tinh thăm dò, nhưng chân chính thông qua khảo hạch cũng không nhiều, lính đánh thuê tự do hiện giờ ở hành tinh thăm dò cộng lại không quá hai mươi ngàn người.

An lúc trước ở căn cứ số 3 đã gặp mấy người, chẳng qua là không quen biết. Quân đội chính quy luôn khinh thường lính đánh thuê tự do, lính đánh thuê tự do đối với quân đội chính quy cũng không có sắc mặt tốt. Tóm lại, chính là hai bên đều chán ghét nhau.

Vài người này cũng coi như là những kẻ tài cao lá gan lớn nên mới chỉ có 3 người dám đi sâu vào khu vực nguy hiểm.

“Ít nhất chúng ta cũng không phải đảo quanh một chỗ.” Quaker nhún vai với Phi Lisi.

Gerry lại nhìn thiết bị cá nhân của mình, trầm giọng nói: “Vẫn là không có tín hiệu. Chúng ta phải mau sớm tìm được một nơi có thể có tín hiệu, nếu không sẽ không có biện pháp xác định được vị trí.”

Phi Lisi không nhịn được nói: “Vấn đề là chúng ta đã đi mất mấy giờ đồng hồ rồi.”

“Kiên trì một chút nữa đi.” Gerry đảo mắt nhìn một vòng, nói: “Trước khi trời tối, coi như không tìm được tín hiệu cũng phải tìm được nơi an toàn để cắm trại.”

Phi Lisi cảm giận mà đem hòn đá nhỏ dưới chân đá bay, viên đá đó vừa văng bay tới vị trí An đang đứng, An cũng nhanh tay lẹ mắt mà một tay bắt lấy nó.

“Có vấn đề!” Gerry lập tức cảnh giác, toàn thân phòng bị nhìn chỗ ẩn thân của An.

Làm sao lại có vấn đề chứ? Cô rõ ràng rất yên tĩnh thành thật mà.

“Làm sao vậy?” Phi Lisi nhỏ giọng hỏi.

“Cục đá bay ra ngoài sau đó không có truyền tới bất kỳ tiếng vang gì.”

Thì ra là do yên tĩnh sao? An nhìn móng vuốt mình đang cầm cục đá, buồn bực mà nghĩ: Chẳng lẽ cô nên để mặc cho cục đá này nện vào người mình sao?

Quaker và Phi Lisi cùng giờ vũ khí lên, cùng Gerry dè dặt tiến lại gần chỗ An.

“Ha ha, thì ra là một tiểu sa miêu.” Toàn thân Phi Lisi buông lỏng, cười nói: “Thật là, sợ bóng sợ gió một hồi.”

Quaker bất mãn mà trừng mắt nhìn tiểu sa miêu một cái, mắng nói: “Thật là một con mèo mặt ngu, ngay cả chạy trốn cũng không biết, còn ngây ngốc đứng ở chỗ này để chờ chúng ta bắt sao?”

Phi Lisi bắt lỗi tai thật dài của nó, nhắc lên và đóng đưa, nói: “Đêm nay miếng có đồ ngon rồi, thịt sa miêu ăn rất ngon.”

Các người không phải thật sự muốn ăn chứ? Cẩn thận tiêu hóa không được! Tiểu sa miêu tuy rằng rất ngu rất ngây thơ nhưng ba mẹ nó thì rất hung hãn đấy!

Giải thích:

Theo baidu và Wikipedia:

Hạt thể – Nấm (fruiting body, sporocarp, fructification): là cấu trúc đa bào có cấu trúc tạo ra bào tử gọi là bào tử thể. Quá trình sinh trưởng bởi sự phát triển của chất sơ thực vật và sản sinh bào tử vô tính.

Khuẩn hạch (còn gọi là hạch nấm): Khi nấm (vi khuẩn) sinh trưởng đến giai đoạn nhất định, cơ thể sẽ không ngừng phân hóa và tạo thành các tế bào có màu tối, bên trong được tổ chức bởi các sợi xoắn hơn màu trắng. Các tế bào của hạch nấm có chứa các tế bào vách dày, trong chứa nhiều chất dự trữ nên chịu được những điều kiện bất lợi bên ngoài, khi gặp điều kiện thuận lợi sẽ nảy mầm và phát triển.

DNA (Nguyên văn: 复合体, hợp lại thể)

Hoạt tính: Một đặc điểm của kháng thể. Kháng thể là do các phân tử miễn dịch immunoglobulin do các tế bào bạch cầu (lympho B) cũng như các tương bào Plasma biệt hóa từ lympho B tiết ra tạo thành hệ miễn dịch nhận biết và vô hiệu hóa các tác nhân lạ. Hoạt tính là đặc điểm làm tăng tỉ lệ sống của kháng thể.

Tre già măng mọc: Nguyên văn: 老弱病残 = Lão nhược bệnh tàn = Người già yếu bệnh hoạn, câu thành ngữ chỉ sự yếu thế của đoàn thể, tổ chức (Theobaidu)

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cảm giác tồn tại

Dịch: Đường Trúc Ca - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Kidlove

Tiếng Sa miêu kêu rất nhỏ tựa như lông chim, mềm nhẹ, nhưng chúng lại có khả năng phát ra một loại sóng âm truyền đi khoảng cách rất xa mà con người không thể nghe được, nếu như cùng với cơ thể người xuất hiện cộng hưởng thì có thể tạo thành một tổn thương rất lớn cho đối phương.

Đương nhiên, Tiểu Sa trên tay Phi Lisi không có loại lực sát thương đó, nhưng sóng âm sẽ bị những Sa miêu khác tiếp thu được rất nhanh, mà ba gã lính đánh thuê tự do không hề phát hiện, đương nhiên bọn họ cũng không hiểu hết được đặc tính của Sa miêu.

An chờ bọn hăn rời đi, sau mới chậm rãi tự mình đi theo, không xa, không gần theo sát họ.

Đi chỉ gần mười phút, ba người phía trước đi ngày càng chậm chạp, thỉnh thoảng lấy tay xoa đầu, mặt lộ vẻ thống khổ.

“Không thích hợp.” Gerry bung trán, nói một cách khó nhọc “Tôi cảm thấy đầu váng, mắt hoa, không cách nào tập trung được.”

“mđ, khó chịu chết!” Thái dương Quaker toát gân xanh, gầm nhẹ “Tại sao vậy? Chúng ta bị công kích sao?”

Phi Lisi ôm đầu ngồi chồm hồm dưới đất, cảm thấy bức bối, hét một tiếng chói tai: "Cứu mạng, ta sắp không chịu nổi."

Bây Sa miêu công kích tới còn nhanh hơn so với dự tính của An. Loại sinh vật này hết sức bao che khuyết điểm, hết lần này đến lần khác nhìn thấy tình hình không tốt với con mình. Bọn chúng cứ nghĩ con nhỏ có thể tùy tiện bị ném đi, nhưng không thể để người khác động đây, ai muốn cử động thì chính là muốn chết. Bọn họ cứ tùy hứng, bá đạo và cố tình gây sự như thế.

Thật bất hạnh cho ba gã lính đánh thuê tự do bị chúng theo dõi.

Bây Sa miêu phát ra một thứ sóng âm, hóa thành một loại chấn động truyền trong không khí tạo thành một vòng lại một vòng đánh thẳng vào ba gã lính đánh thuê tự do.

“A!” Phi Lisi không chịu nổi đầu tiên, tung người chạy ào vào rừng cây, muốn dùng việc chạy để loại bỏ sự hành hạ này.

"Phi Lisi, đừng có chạy lung tung." Gerry và Quaker vội vã đuổi theo, muốn ngăn cản cô.

Nhưng Phi Lisi rõ ràng đã mất lý trí, hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi sau lưng, chỉ lo xông về phía trước.

Đột nhiên, cô bị huyệt chân, lăn trên sườn dốc xuống.

"Phi Lisi!" Quaker không bắt được cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngã xuống. Cũng may, sườn dốc cũng không quá dốc, Phi Lisi dựa vào bản năng, kịp thời tránh né, ổn định thân thể.

Lúc này, Gerry cũng không để ý tới Phi Lisi, bởi trước mặt họ không tới 50 mét, có mười mấy tên binh sĩ đồng loạt giờ vũ khí về phía bọn họ. Bọn họ mặc thông nhất giáp phục toàn thân, vừa nhìn cũng biết là đến từ quân đội.

Gerry và Quaker giờ tay lên, ý bảo bọn họ không có địch ý.

Không lâu sau, một người đàn ông thân hình cao lớn từ hàng ngũ đằng sau đi tới, hai mắt sắc bén, nhìn ba người bọn họ mấy lần, sau đó giờ tay lên, bọn lính lập tức hạ vũ khí xuống.

Gerry liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của người đàn ông kia, Thiếu tướng Milos, tướng quân trẻ tuổi nhất Straous, tướng lĩnh được thần tượng trong lòng vô số người trẻ tuổi. Bọn họ không nghĩ tới lại gặp vị Thiếu tướng đại nhân này, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời lại có chút khẩn trương.

Gerry và Quaker trượt xuống sườn dốc, nâng Phi Lisi dậy, cùng nhau đi đến chỗ Milos.

Dáng người Milos thẳng tắp, mang khí thế uy nghi, đặc biệt là khí thế của người quân nhân. Đôi con ngươi màu vàng như một lưỡi đao sắc bén, làm người ta không dám nhìn thẳng. Càng đến gần, cái loại cảm giác này áp bách càng mãnh liệt, hình như ngay cả hô hấp giống như bị ngưng trệ.

“Lính đánh thuê tự do?” Milos nhìn bọn họ, “Các ngươi sao lại xuất hiện ở khu nguy hiểm?”

“Chúng ta mất tín hiệu của máy định vị, lạc đường.” Đối phương nhìn chăm chú, Gerry toàn thân không tự chủ mà căng thẳng.

“Từ khu nguy hiểm thấp lạc đường đến khu nguy hiểm cao?” Milos bình thản, trong giọng nói lộ ra vài phần lãnh ý.

Ba người im lặng không nói.

Milos lại hỏi: “Các ngươi còn có những người bạn khác không?”

“Không có.”

Milos lạnh lùng chăm chăm nhìn bọn họ: “Ba người có dũng khí xông vào khu nguy hiểm cao, các ngươi là thấy sống quá dài sao?”

Quaker có chút không phục, đang muốn phản bác thì Milos đã ngắt lời, nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Các ngươi đang chạy đi đâu?”

Ba người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ khốn hoặc, cái cảm giác đau đớn ban nãy đã giảm bớt, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này, máy dò xét trên cánh tay Milos đột nhiên chấn động. Hắn cầm lên nhìn một chút, phía trên chứng tỏ xung quanh xuất hiện tần số sóng âm vượt quá giới hạn nhận biết của con người.

Ánh mắt hắn hơi sụp, dư quang thoáng nhìn tiểu Sa miêu bị cột sau lưng Phi Lisi, đột nhiên rút trường đao ra, sau khi ngân quang lóe lên, sợi dây cũng đứt, tiểu Sa miêu rơi trên mặt đất bạch một tiếng, có sức mà di chuyển.

Toàn bộ quá trình không đến hai giây, đám người Gerry căn bản không kịp phản ứng. Sắc mặt bọn họ khó coi, ngạc nhiên khó hiểu nhìn Milos.

Milos dùng chân dẫm dất tiểu Sa miêu cũng chưa từng bỏ dây một lúc, sau đó nói ba người bọn họ rằng: “Các ngươi không biết Sa miêu có thể phát ra sóng âm kích thích thần kinh của con người sao?”

Mặt ba người hơi biến sắc, rốt cuộc biết nguyên nhân nhức đầu ban nãy.

Milos cúi đầu nhìn chăm chăm, một bước dịch tiểu Sa miêu trên mặt đất sang một chút, nghĩ thầm nếu nó là binh lính, thì sớm đã bị bắt ra ngoài bắn chết từ tám trăm năm trước rồi, hành động chậm như vậy, chẳng lẽ còn để cho người ta tiến nó một đoạn đường?

Nghĩ như vậy, Milos liền gọi một người lính tới, để cho hắn đem vị đại gia này đi, đưa đi thật xa.

Tiểu Sa miêu bị mang ra sau, tần số sóng âm máy dò xét từ từ trở lại bình thường

Milos mở thiết bị liên lạc cá nhân của mình, đem một phần bản đồ điện tử đưa cho ba gã lính đánh thuê tự do, nói rằng: “Theo lộ tuyến là có thể quay về căn cứ. Các ngươi mau rời khỏi khu nguy hiểm cao, ở đây không phải là nơi các ngươi kiếm điểm công hiến.”

“Thiếu tướng Milos, mạo muội hỏi một chút, các ngươi vì sao mà tới khu nguy hiểm cao lần này?” Gerry phát hiện giữa đội ngũ này không có nghiên cứu viên, bọn họ hiển nhiên không phải là vì khảo sát.

“Không thể trả lời.” Milos để lại bốn chữ, xoay người đi.

Căn cứ hành tinh thăm dò có những thế lực khác nhau, vì liên quan tới chuyện “nắm giữ đồng”, tạm thời vẫn còn trong giai đoạn bí mật, ít nhất phải chờ nghiên cứu được giải được thì mới có thể công bố ra ngoài.

Cách đó không xa, An một mực lưu ý động tĩnh của Milos bên này, cô đối với mục đích đến của bọn họ lần này cũng thật tò mò. Nếu như không phải là vì khảo sát, như vậy, chẳng lẽ là tới bắt cô?

An cảm thấy mình vẫn còn rất có giá trị bất giữ, đem cô nghiên cứu thấu triệt, loài người nhất định có thể tiến bộ trước mấy nghìn năm. An chẳng biết xấu hổ mà tự tán thưởng cho mình.

Trọng điểm kế tiếp là theo dõi động tĩnh của đám người Milos. Trước đây đều là Milos quan sát cô, hiện tại đổi lại cô "Rình coi" hân, đột nhiên có loại phong thủy chuyển giao khoái - cảm.

Sau khi đuổi ba tên lính đánh thuê tự do kia, Milos lập tức chia đội ngũ làm mấy tiểu tổ, lấy tàu con thoi làm trung tâm, phóng xạ tìm tòi khắp bốn phía.

An rất nhanh phát hiện bọn họ cũng không phải tới bắt cô, mà là vì tìm kiếm loại chu quả dung dục năm chân hân.

Cô suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ lúc trước sơ hở xem nhẹ một người. Đó chính là cơ biến thành năm khuôn mẹ, Nadine. Chỉ cần ở đó có hân, năm khuôn liền tiếp tục phát tán, nói vậy hiện tại căn cứ số 3 đã có không ít người bị lấy.

An nghĩ chuyện này, cô hân là có một phần trách nhiệm, dù sao cô lúc đó là người duy nhất biết Nadine là cơ thể mẹ. Thế nhưng cô lại quên nhắc nhở Milos, dẫn đến năm khuôn khuếch tán lần thứ hai.

Tuy rằng cô bây giờ là một sinh vật lạ, nhưng tâm cô vẫn thuộc về loài người! An cảm móng vuốt của mình, trong hốc mắt dấy lên ngọn lửa kiên định.

Tiểu đội của Milos mỗi lần tìm kiếm phạm vi không vượt qua 1000 mét, tìm xong liền báo cáo lại với tàu con thoi, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo. Các binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, không cần một giờ đã có thể hoàn thành một lần tìm kiếm, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Kết thúc đợt tìm kiếm hôm nay, Milos vốn tưởng bọn họ sẽ không thu được gì, nhưng vào trước đêm cuối cùng, một tiểu đội mang về tin vui, bọn họ tìm được năm gốc cây chữ năm ngu đông.

Milos ghi nhận cho mỗi người một công tại chỗ.

Một tên binh lính ngượng ngùng nói: "Thiếu tướng Milos, ngài không cần ghi công cho chúng tôi."

"Vì sao?" Milos hỏi.

Binh sĩ trả lời: "Chúng tôi gặp Anthony, những... năm ngu đông này là hân mang chúng tôi đi tìm."

"Anthony?" Con người Milos co rụt lại, "Các người gặp được hân?"

Mấy tên lính gật đầu cùng lúc, giọng điệu kính nể nói: "Anthony thực sự rất lợi hại, hình như có thể tự nhiên đi lại trong khu rừng."

Âu Mạc nhìn Milos, chợt nói: "Ban đầu đại nhân phân phó nhiệm vụ cho Anthony chính là cái này? Không hổ là Thiếu tướng quân đại nhân, quả là mưu tính sâu xa."

Milos không nói gì, đây thật không phải là đang giấu hân cợt sao?

Lúc này, lại có một tiểu đội mang về năm cây năm ngu đông.

"Gặp được Anthony?" Milos sâu kín hỏi.

"Đúng vậy." Binh sĩ thần thái sáng láng mà khen, "Anthony quả nhiên là đại nhân phải tới. Nếu không có "hân" dẫn đường, chúng ta nhất định sẽ không thu hoạch được gì."

Milos trong mắt lóe lên một tia lửa. Hay cho một Anthony, dám tạo cảm giác tồn tại mà lượn lờ dưới mi mắt hân lại không dám xuất hiện trước mặt hân!

"Đại nhân, tại sao không cho Anthony về đơn vị, "Hân" ở bên ngoài hoạt động có quá nguy hiểm hay không?"

"Không cần lo lắng." Milos nói, "Khu rừng này cũng giống như cô ta vậy."

Tại sao cảm giác giọng nói của Thiếu tướng đại nhân lại nghe có chút nghiêng răng nghiêng lợi? Bọn lính đánh giá thật cẩn thận Milos.

Milos mặt không biểu cảm xếp thành hàng mà kiểm kê nhân số, phân phó nhiệm vụ gác đêm xong liền trực tiếp chui vào tàu con thoi, mở máy dò xét, tìm kiếm tín hiệu của giáp phục trên người An. Đáng tiếc, tín hiệu lúc có lúc không, không cách nào nắm chắc vị trí chính xác của đối phương.

Ngón tay Milos nhẹ nhàng gõ một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng mờ mịt không rõ: An, nếu đã lộ diện, vậy đừng trốn nữa. Ta lần này tuyệt đối sẽ không lại để cho cô dễ dàng chạy trốn.

Xa xa, An không hề ý thức được nguy cơ, vui sướng nhảy vào trong hồ, túm lấy cái đuôi của F, tùy ý để nó kéo mình như bảo khổ trở về hang động.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hợp tác

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Một buổi tối, An đang điều khắc ba món cốt điều, lại học tập thêm hai giờ chữ viết Straous. Cô không cần ngủ, nhưng vì không tìm được việc để làm nên ý thức của cô thường lâm vào hôn độn, đồng thời ký ức cũng nhanh chóng xói mòn, đây thật sự là chuyện rất đáng sợ. Cô có thể không quan tâm mình bị biến thành cái dạng gì nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận việc quên mình từng là cái gì.

Vài ánh sáng tiến vào trong động, An hoạt động chân tay một chút, sau đó ken ket ken ket nhảy vào trong nước để rửa sạch toàn thân mình, sau đó mặc áo giáp toàn thân, đeo trên lưng một cái ba lô rách nát, bắt đầu một ngày mạo hiểm mới.

Bọn Milos tìm kiếm Nấm ngủ chân nhưng số lượng rất ít, cho dù An có sự giúp đỡ của khô lâu thú và tiểu động vật trợ giúp thì cũng không tìm được bao nhiêu. Nếu muốn không chế sự lây lan của nấm khuẩn, bọn họ phải nghĩ ra biện pháp nghiên cứu chế tạo giải được mới được.

Lúc An xuất phát, tiểu đội Mios cũng bắt đầu hành động, cũng giống như ngày hôm qua, tiểu đội được chia thành mấy tổ nhỏ phụ trách một khu vực.

An thông qua khô lâu thú quan sát một hồi, không phát hiện ra thân ảnh Milos mới yên lòng lẫn vào thành một người trong tổ nhỏ và dẫn họ đi thu thập nấm ngủ đông. Nếu như có thể, cô thật ra không muốn bại lộ thân phận “Anthony” của mình, tất cả mọi người đều mặc áo giáp toàn thân, vốn là sự che giấu tốt, nhưng vì vóc dáng của cô quá bất mắt, trong toàn bộ đội ngũ cũng không tìm ra binh lính thứ hai có dáng “gầy” như cô.

Cô đã từng bị nhiều người hoài nghi giới tính, cho tới khi họ thay phiên nhau vỗ ngực cô thì rốt cuộc mới từ bỏ suy đoán này, còn đề nghị cô đi kiểm tra một chút xem có phải bị ung thư không. Khốn kiếp, một đám hỗn đản! Lưu manh đùa bỡn xong còn chê đay hủ người khác là thối!

“Hi, Anthony!” Một binh lính phát hiện ra An lập tức chào hỏi.

“Hôm nay tới phiên chúng ta sao?” Một binh lính khác chạy tới, hứng thú bưng bưng, nói: “Lần này định dẫn chúng tôi đi thu thập nấm khuẩn ở đâu vậy?”

Có thể dè dặt một chút được hay không? Như vậy chẳng phải là tác rất tốt sao? An cũng không nghĩ tới đám người này da mặt dày như vậy.

Cô xoay người đi, những người khác cũng lập tức tung ta tung tãng đuổi theo phía sau.

Nấm ngủ đông không có hoàn cảnh sinh trưởng cố định, ở nơi nào nó cũng có thể sống, nhưng cổ tình số lượng rất ít giống như hạt giống phải trải qua một cuộc cạnh tranh kịch liệt trước khi nảy mầm, cuối cùng chỉ có kẻ thắng mới có cơ hội chui lên từ dưới đất.

Ừ? Sao lại cảm thấy quá trình kỳ lạ này có điểm quen thuộc nhỉ?

An dừng lại cạnh bên một đầm lầy, tầm mắt dừng lại trên bụi thực vật kia.

“Phát hiện một gốc cây!” Một binh lính hưng phấn kêu lên, đồng thời nhanh bước chân qua, chuẩn bị vượt qua đầm lầy để hái.

An đưa tay ngăn hấn lại, nhắc chân đá một cục đá xuống đầm lầy.

Đá chìm vào trong đầm lầy, một lát sau, trong đầm lầy đột nhiên nổi lên rất nhiều bong bóng.

Các binh lính nhanh chóng lấy ra vũ khí, cảnh giác mà nhìn chăm chăm vào đầm lầy. Đầm lầy nhìn không sâu, không nghĩ tới lại có nguy cơ ngầm.

Mười mấy giây qua đi, đầm lầy dần dần khôi phục bình thường, cũng không có bất kỳ vật kỳ quái gì lao lên, nhưng tất cả mọi người đều khẳng định dưới đó có một loại sinh vật không biết tên nào đó.

“Anthony, đó là cái gì?” Một binh lính nhỏ giọng hỏi.

An nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết. Dưới đáy đầm lầy quá vẩn đục, căn bản không thấy rõ.

Nấm ngủ đông lớn lên trong một khối bùn giữa Đầm lầy, khoảng cách ngắn nhất cũng phải ba mươi mấy mét. Xung quanh không có điểm cao, cũng không thể mượn lực của cây cối. Cho dù binh lính có khả năng nhảy tốt hay mượn trang bị giúp nhảy thì khoảng cách nhảy cực hạn trên đất bằng phẳng cũng sẽ không vượt quá hai mươi mét. Đương nhiên, nếu như có trang bị nhảy dù thì ngược lại có thể ung dung vượt qua 30 mét. Nhưng, nhiệm vụ lần này của bọn họ đều lấy trang bị nhẹ làm chủ, cho nên, không cho người mang trang bị nhảy. Mà trở về thì cũng cần một giờ đồng hồ.

Có người đề nghị dùng chiếc thang gỗ, lấy thân thủ của bọn họ, chỉ cần tìm mấy cây to lâu năm liền có thể vượt qua đầm lầy. Nhưng vấn đề là, sinh vật trong đầm lầy kia là gì thì không biết, nhờ nó hoặc chúng nó phát động công kích, người đang ở trong đầm lầy sẽ gặp nguy hiểm. Nhiệm vụ lần này của bọn họ chủ yếu là thu thập nấm ngủ đông, phải hết ức cố gắng tránh gặp bất kỳ sinh vật nguy hiểm.

Đang lúc thương lượng đôi sách, có người liếc mắt nhìn Anthony chạy về hướng ngược lại với đầm lầy mười mét, sau đó bắt đầu hoạt động chân tay.

“Anthony, cậu không phải định nhảy trực tiếp qua đó chứ?” Một binh lính kinh dị hô to.

“Đừng xúc động! Chúng ta rất nhanh sẽ nghĩ ra biện pháp.”

“Đúng vậy, chỉ là một cái đầm lầy nhỏ mà thôi, không làm khó được chúng ta đâu!” Những người khác hết sức khuyên can, e sợ nhìn Anthony “Anh đừng hy sinh”.

Song, bọn họ còn chưa nói hết lời đã thấy Anthony chạy lên, tốc độ dần nhanh hơn, cuối cùng thì thả người nhảy một cái, thân thể bắn lên thật cao giống như con nai vạch lên hình ảnh đẹp là một đường cung, vượt qua ba mươi mét đầm lầy mà nhẹ nhàng rơi xuống đất bùn.

Tất cả mọi người không thể tin một màn này đều há to miệng. Loại lực nhảy này thật sự đã vượt qua cực hạn của con người!

Bọn họ cũng không nhìn thấy, khi An rơi xuống mặt đất thì một khối bột cốt điều khắc chữ “Nhảy” trên tay cô bị vỡ vụn thành bột. Đây là vật liệu bình thường cô hay sử dụng, lấy linh lực dung hợp nguyên lý nhảy của chuột túi để điều khắc thành cốt điều tự quyết, chỉ sử dụng một lần.

An sau khi đào được cây nấm ngũ đông kia đột nhiên ý thức được một vấn đề. Cốt điều “Nhảy” này là cái cốt điều duy nhất của cô, cho nên, tiếp theo cô nhảy trở về kiểu gì đây?

Quay đầu nhìn lại phía bên kia đầm lầy, cô cảm thấy mình cần giữ hình tượng huy hoàng, tuyệt không thể làm mất hình tượng vào thời điểm mấu chốt.

An yên lặng kiểm kê cốt điều của mình một chút, cố tìm ra vài loại tự quyết thích hợp sử dụng cho hiện tại, một cái là “bay”, một cái là “Đông lạnh”, một cái khác là “độ”. Tự quyết bay thì không thể lãng phí ở chỗ này được, tự quyết độ thì quá thần quái, chỉ còn tự quyết đông chẳng phải đột ngột. Cô từng thấy trang bị mô hình nhỏ tốc đông lạnh trong căn cứ, chỉ có hóa trang kính lớn nhỏ, vừa vặn có thể dùng để che đậy.

An không do dự nữa, lấy ra tự quyết “Đông lạnh”, tiện tay ném vào trong đầm lầy, trong khoảng khắc, bán kính hai mươi mấy mét của đầm lầy đều bị đông lạnh lại. An cũng nhanh chóng nhảy lên đầm đầy đã bị đông, chạy như bay về phía đối diện. Trước khi hiệu lực đông biến mất một giây, cô đã mạo hiểm chạm đất.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hiệu quả đông chỉ có thể duy trì nhiều nhất ba giây, thiếu chút nữa cô đã bị ngã xuống.

“Anthony, cậu thật lợi hại!” Các binh lính vây lại, rồi rít khen ngợi.

“Cậu làm sao lại làm được vậy? Có bí quyết gì không?”

“Động tác nhảy cao lên trời kia thật quá TM đẹp trai!”

“Tốc độ trang bị đông lạnh có thể dùng như vậy sao? Hôm nay đúng là kiến thức rộng.”

“Anthony, khi nào dạy chúng tôi một tay nhé!” Từng đợt lửa nóng trong ánh mắt đều tập trung trên người An.

An không nói một lời mà đem nấm ngũ đông trên tay giao cho tiểu đội trưởng, sau đó cô xoay người và dẫn bọn họ tới địa điểm tiếp theo.

Mọi người nhìn theo bóng dáng “hắn”, sự sùng bái bộc lộ ra bằng lời nói. Cái gì gọi là kiều ngạo? Cái gì gọi là cá tính? Cái gì gọi là cao thủ? Chẳng phải chính là vị trước mặt này sao!

An tiếp theo không làm thêm bất kỳ hành động nổi bật nào nữa, cô đang hoảng mang theo bọn họ thu thập hai cây nấm ngũ đông.

Mất thấy thời gian tập hợp sắp đến, An cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc này, có người đột nhiên giữ chặt cánh tay cô, nói: “Cùng nhau trở về doanh trại đi.”

Những người khác cũng ríu rít phụ họa.

An lắc đầu tỏ vẻ cự tuyệt.

Nhưng người nọ lại không buông tay, nói với những đồng bạn khác: “Các người đi trước đi, ta nói với Anthony vài câu.”

Những người khác đáp ứng một tiếng liền đi.

An nghi ngờ nhìn người đàn ông này, không biết hắn muốn nói gì với mình.

“An, lại gặp mặt.” Người đàn ông mở mặt nạ bảo hộ ra, lộ ra khuôn mặt quen thuộc, bất ngờ chính là Milos.

Đường đường là một thiếu tướng lại ngụy trang thành một binh lính bình thường ẩn núp trong đội ngũ! Coi như là boss ẩn núp, bắt giữ người thì có gì đặc biệt sao? An lặng lẽ nắm một khối cốt điều ở trong tay, chỉ cần người nào đó lộ ra ý định bắt giữ cô thì cô lập tức phát động công kích.

Milos buông tay ra, bình tĩnh nói: “Cô yên tâm, ta không phải tới bắt cô.”

Vậy ngươi muốn gì?

”Ta chỉ muốn biết, hiệp nghị hợp tác lúc trước của chúng ta có còn hiệu lực hay không?”

Ngươi định hợp tác thế nào?

“Ta sẽ không cưỡng bách cô ở lại căn cứ loài người, nhưng hy vọng rằng có thể giữ liên lạc với cô.” Ánh mắt Milos chuyển chú nhìn cô, “Chỉ giới hạn giữa hai người chúng ta, sẽ không có người thứ ba tham dự. Lấy an toàn của cô làm tiền đề, thành lập quan hệ hợp tác bình đẳng đôi bên cùng có lợi.”

An âm thầm suy đoán độ tin cậy trong lời nói của hắn.

Milos lại nói: “Ta cần cô cung cấp thông tin cần thiết cùng tác dụng đặc thù của các loại cốt điều này. Máy thứ này, ta có thể dùng điểm cống hiến để trao đổi, có điểm cống hiến, cô có thể mua được bất kỳ đồ vật cô muốn ở căn cứ nhân loại. Nếu có yêu cầu khác, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta đều không từ chối.”

An đối với đề nghị của hắn có chút rung động. Nhân loại chiếm giữ hành tinh thăm dò này là sự thật không thể thay đổi, nếu cô không muốn trở thành kẻ phụ thuộc nhân loại hoặc thành đối tượng nghiên cứu thì nhất định phải hiểu về họ, nắm giữ nhược điểm của họ, như vậy có sự chuẩn bị cho những phát sinh có thể xảy ra.

Hướng chi, trong tiềm thức của cô vẫn luôn đem mình là một con người, ít nhất cũng là một sinh vật ủng hộ nhân loại. Cho nên, cô đối với bọn họ trời sinh đã có cảm giác thân thiết, muốn dung nạp vào bọn họ và trở thành đồng bạn của bọn họ.

“An?” Thanh âm do dự của Milos cắt đứt mạch suy nghĩ của An.

Sau khi An nhìn chằm chằm vào hắn hồi lâu, chậm rãi gật đầu. Nếu không ép buộc phải tiến vào căn cứ loài người, như vậy cũng không ngại hợp tác một chút xem sao.

Trong mắt Milos lóe lên ánh sáng, nói: “Cảm ơn, ta sẽ khắc trong tâm khảm mình sự trợ giúp của cô đối với nhân loại, ta sẽ bảo vệ cô trong mọi khả năng của mình. Lấy vinh quang của quân nhân để thề, không bao giờ ruồng bỏ. An, cô có nguyện ý không?”

Sao giống như lời thề kết hôn thế này... An cũng tỏ vẻ: Ta nguyện ý. Để cho chúng ta kết làm “vợ chồng”, từ đây tương thân tương ái, cùng nhau đi đến đỉnh cao đời người.

An quay đầu nhìn về một hướng khác, nhưng chỉ trong chốc lát, một khô lâu thú chạy ra từ trong bụi cây, linh hoạt mà nhảy lên trên người cô.

An đem nó đưa ra trước mặt Milos.

Milos đánh giá khô lâu có bộ dáng nhỏ như con chuột này, không hiểu nhìn lại An.

An mở thiết bị cá nhân của mình, đánh ra bốn chữ: Dùng nó liên lạc.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hắc lang

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

“Hi, Anthony!” Các binh lính tại chỗ tập hợp sau khi nhìn thấy An đi phía sau Milos đều lộ nụ cười nhiệt tình trên mặt.

“Thiếu tướng Milos, Anthony đây là chuẩn bị về đơn vị sao?” Âu Mạc hỏi.

“Không, lần này trở về là giúp chúng ta thu thập nắm ngũ đông.” Milos nói với các binh lính, “Các tiểu đội trưởng bước ra khỏi hàng.”

Vài tên lính nhanh chóng chạy tới trước mặt Milos, đứng nghiêm ngay ngắn.

Milos đem tọa độ chia sẻ cho bọn họ, lệnh cho bọn họ dựa theo tọa độ thu thập nắm chân khuân, sau đó nói: “Sau khi hoàn thành lần thu thập này, chúng ta liền trở lại căn cứ.”

Một tiểu đội trưởng hỏi: “Thiếu tướng Milos, không phải còn có một ngày sao? Vì sao lại muốn trở về trước thời hạn?”

“Anthony đã lục soát một lần vùng phụ cận mấy ngàn dặm nhưng không phát hiện ra nắm ngũ đông, trừ phi phải đi sâu vào trong rừng cây, nếu không sẽ

không có thu hoạch gì nữa.”

Milos vừa nói xong, tất cả binh lính đều nhìn về phía An. Một người đi qua mấy ngàn dặm trong khu vực nguy hiểm cao, không có viện trợ, không có tiếp viện, không có công cụ đi bộ thay, đây phải có bao nhiêu cường? Không thể không nói, vị thượng sĩ này TM thật là một cường đạo! Phân phối xong nhiệm vụ, mấy tiểu đội chuẩn bị xuất phát tiến tới những địa điểm trên tọa độ. Tiểu đội lái một chiếc xe dã ngoại, một chiếc khác do chính Milos chỉ huy.

“Cái này cho cô.” Milos đưa cho An một cái hộp, giải thích “Đây là năng lượng của thiết bị cá nhân, tổng cộng có 6 cây, đủ để cô sử dụng trong một năm”

An nhìn thiết bị cá nhân của mình, phía trên biểu hiện năng lượng chưa đủ 10%, nếu không phải Milos nhắc nhở, cô sợ rằng sẽ không lưu ý, còn nghĩ rằng sản phẩm khoa học kỹ thuật của Straous tồn tại muôn thuở, ví dụ như bổ sung trực tiếp bằng năng lượng mặt trời cơ.

Cô cắt cây năng lượng vào trong hộp, ánh mắt liếc nhìn viên Phạn văn phật châu trên tay Milos. Cốt điều này chỉ sử dụng vật liệu bình thường, linh lực bám vào nó cũng sắp tiêu hao hết, một khi mất đi linh lực, nó sẽ trở thành một vật phẩm bình thường.

An sờ soạng ba lô một chút, lấy ra một cốt điều giống với Phạn văn phật châu, sau đó kéo tay Milos để gỡ viên phật châu trên tay hắn thay thế bằng viên mới này. Cốt châu mới là dùng linh cốt để điêu khắc thành nên có thể tự khôi phục linh lực, trừ phi tiêu hao quá mức sử dụng, nếu không sẽ không dễ dàng hư hao.

Cốt châu mới được thay, Milos lập tức cảm nhận sự bất đồng, năng lượng càng thêm ổn định, càng thêm thuần hậu, lập đi lập lại và cuộn cuộn không ngừng.

Milos chăm chú nhìn cái người là sinh vật thấp hơn nhân loại là hắn một cái đầu, trong lòng rất cảm động. Mặc dù cô thân cận là vì tín nhiệm thực làm lòng người vui mừng, nhưng cô có phải đã quá yên tâm đối với mình hay không? Cốt điều trần quý như vậy nói đưa liền đưa, cô không sợ một ngày nào đó mình sẽ bán đứng cô sao? Rốt cuộc đối với nhân loại mà nói, cô chính là một sinh vật có giá trị nghiên cứu lớn nhất của hành tinh này.

An liếc nhìn Milos một cái, cảm giác ánh mắt của hắn có chút sắc bén. Chẳng lẽ hắn không thích hình dạng viên cốt châu này sao? Hay là còn luyến tiếc không muốn bỏ đi viên kia?

An suy nghĩ một chút, sau đó mới đem gỡ xuống viên cốt châu và đặt trên tay Milos, thuận tay còn thả một cái nơ con bướm. Hai viên cốt châu đều cho anh đây, lần này chắc là vừa lòng nhỉ?

Milos: “.....”

“Thiếu tướng Milos” Thanh âm cứng nhắc nghìn năm của Âu Mạc truyền tới, “Tôi đã chuẩn bị cơm trưa xong, ngài và Anthony có muốn tới xe trước để dùng cơm không?”

Hắn vừa mới thấy gì? Anthony tự tay đeo lắc tay cho thiếu tướng Milos? Mà xưa nay cái người không thích thân cận với người khác là thiếu tướng Milos lại cho phép “hắn” mang lắc tay cho mình! Còn thả một cái nơ bướm!

Các người thật sự chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới không? Âu Mạc cường bách áp chế suy nghĩ của mình xuống, nếu không còn tiếp tục như vậy sẽ làm dao động địa vị chí cao vô thượng của thiếu tướng Milos ở trong lòng hắn.

Milos dẫn Anthony lên xe.

Hắn ngồi trên ghế ăn cơm, An thì ngồi dựa trên ghế nhìn hắn ăn cơm.

“An, chủng tộc các cô dựa vào cái gì để duy trì sinh mạng?” Milos đột nhiên hỏi.

Thật ra, An cũng không rõ lắm. Từ khi biến thành khô lâu, cô không có cảm giác đói, thân thể giống như có thể tự động bổ sung năng lượng, luôn luôn dư thừa tinh lực. Hơn nữa, mỗi khi hoàn thành một lần điêu khắc, năng lượng còn có thể tăng lên.

An từng hoài nghi không khí của tinh cầu này cho nên bản thân mới có lực lượng linh lực rất lớn.

“Sinh vật ở hành tinh thăm dò, sau khi chết có thể biến thành khô lâu vì chủ thể có hình thái sinh mạng khác sao? Giống như con khô lâu chuột kia?” Milos nhìn Vượng Vượng chạy tới chạy lui trên người An.

An lắc đầu. Trước mắt mà nói, chỉ có sinh vật bị Lục yêu tấn công thì mới có khả năng chuyển hóa.

“Nói như vậy, số lượng các cô thật ra cũng không nhiều lắm?”

Đừng tưởng đây chỉ là bộ dạng tùy ý nói chuyện phiếm, người khác nhìn cũng hiểu rằng hắn đang moi móc thông tin! Cô sao có thể đem sự thật về lực lượng còn yếu của mình bại lộ ra chứ? Để cho hắn nhìn không ra độ cao và độ sâu mới là đảm bảo lớn nhất cho sự an toàn của cô. An giả chết, không đáp lại bất luận điều gì.

Kỹ năng giả chết của An là kỹ năng chuyên nghiệp, tuyệt đối giống như đúc. Ít nhất Milos có thể nhìn ra, đối với sinh vật hình người không có hô hấp, không có tim đập, không nhúc nhích ngồi ở đó quả thật giống hệt với người chết.

Milos nhìn cô bày ra tư thế này liền hiểu không thể trao đổi, hần ăn xong cơm, nói: “Nếu đã hợp tác, vậy ta hy vọng chúng ta có thể định kỳ trao đổi một phần danh sách giao dịch.”

An lập tức chuyển dời sự chú ý trên người hần.

Milos giải thích, nói: “Nhận thức của cô đối với hành tinh này và khả năng chế tác cốt điều đều là yêu cầu của ta, mà ta sẽ cho cô biết ta có những thứ cô cần. Song phương chúng ta cũng nên trao đổi một phần danh sách cho đối phương, viết rõ chủng loại và số lượng vật phẩm giao dịch, phương thức giao dịch và giá cả đối chác, vân vân... Cô cảm thấy thế nào?”

An gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Chờ sau khi xử lý xong năm ngũ đông, chúng ta sẽ thương lượng cụ thể việc hợp tác.” Milos vừa nói vừa nhìn khô lâu chuột to chừng một nắm tay lớn, hỏi “Thông qua nó, ta tùy thời có thể liên lạc với cô sao?”

An gật đầu.

“Làm như thế nào?”

An đứng dậy, đi thẳng ra tàu con thoi. Milos tò mò, đột nhiên thấy khô lâu chuột nhảy tới ghế dựa bên cạnh, thuần thuộc mở ra màn hình, đánh hai chữ “Xin chào!”

Trong mắt Milos hiện lên sự kinh ngạc, thử mở miệng nói “An, có thể lấy giúp tôi một nhánh cây không?”

Khô lâu chuột không đánh chữ nữa, mà làm động tác chào kiểu quân đội tỏ vẻ đã nhận lời.

Một lát sau, an trở lại xe, trên tay cầm một nhánh cây còn có mấy đóa hoa nhỏ nở rộ.

Cô đem nhánh cây đưa cho Milos.

“Cảm ơn! Milos nghiêm túc nói tiếng cảm ơn, coi như mình đã hiểu phương thức liên lạc. Ngay sau đó, hần lập tức nghĩ đến một vấn đề, chẳng lẽ trong bộ tộc khô lâu, vô luận khoảng cách bao xa đều có thể truyền tin tức lẫn nhau sao? Nếu thật sự như vậy cũng đại biểu bọn họ tùy thời có thể chung tình báo, tương đương với việc có vô số người và tai mắt. Bọn họ giống như một hệ thống internet không lỗi, mỗi một bộ khô lâu đều trở thành một lưới điểm.

Chúng tộc này còn cường đại hơn dự đoán của hần, bọn họ hẳn là sinh vật có trí tuệ cao nhất của hành tinh này, loài người đã đến, chỉ sợ sẽ thay đổi hoàn toàn hình thức sinh hoạt của bọn họ.

Trải qua khoảng thời gian quan sát này, Milos tin tưởng bộ tộc khô lâu không có địch ý với nhân loại, tương phản, bọn họ chỉ muốn có cơ hội hợp tác bình đẳng. Nhưng nhân loại...

Đúng lúc này, An đột nhiên đứng lên, nhanh chóng xông ra ngoài xe, Milos phát hiện không đúng, cũng vội đi theo cô ra ngoài tàu con thoi.

Mới vừa ra khỏi con tàu, hần liền nghe thấy tiếng dã thú tru lên từ phía xa.

An mở ra thiết bị cá nhân của mình, viết lên màn hình một hình ảnh hắc lang đang tới cho Milos. Hắc lang là sinh vật nguy hiểm nhất ở trong khu rừng này, bọn họ lần trước không có gặp, lần này lại không thể may mắn nữa.

Phương hướng tiếng tru của dã thú chính là mục tiêu địa điểm của một tiểu đội. Milos mở thiết bị cá nhân nhưng lại không tìm được bất kỳ tín hiệu nào.

“An, phiền toái cô dẫn đường, chúng ta tiếp viện bọn họ.”

Thật ra thì tiểu đội kia lúc trước thu thập năm ngũ đông, cũng đã phát hiện dấu chân của hắc lang, nhưng bọn họ không cam lòng buông tha năm ngũ đông khó tìm được, vì vậy quyết định mạo hiểm thu thập, kết quả gặp phải bầy sói công kích.

Hắc lang sở dĩ được An xếp vào danh sách sinh vật nguy hiểm không chỉ vì chúng đó có tốc độ như bão táp và sự nhạy bén mà vì hình thể to lớn, nanh vuốt sắc bén, cả một thân lông cũng trở thành vũ khí trong trạng thái chiến đấu, cứng rắn như sắt thép, vũ khí thông thường không thể tổn thương chúng nó. Đáng sợ hơn là, chúng nó mỗi lần hành động đều đi thành một đoàn đội.

Các binh lính bị bầy sói truy kích thì chạy trốn như điên, vũ khí sát thương có hạn nên bọn họ không cách nào tổ chức phản kích được, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Nhưng tốc độ bọn họ không nhanh bằng hắc lang, rất nhanh đã bị chúng nó vây quanh một khối đất trống.

“Liều mạng!” Tiểu đội trưởng khẽ quát một tiếng, thu hồi súng năng lượng, rút ra dao găm.

Những binh lính khác cũng có biểu tình quyết chiến.

Hắc lang tru một tiếng thật dài, đồng thời cũng phát động tấn công bọn họ, một màn chém giết liền bắt đầu như vậy.

“A!” Một người binh lính bị hắc lang đánh ngã trên mặt đất, móng vuốt nhọn đâm thủng áo giáp của hắn mà trúng vào da thịt, răng nhọn lóe sáng ở trên đỉnh đầu hắn, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể cắn đứt cổ hắn. Binh lính buông tha giây giữa, nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong sắp đến.

Phập một tiếng, bên tai truyền tới tiếng vũ khí đâm vào da thịt nhưng binh lính không cảm thấy đau đớn. Hắn mở mắt ra và thấy một cây trường đao đâm qua ngang đỉnh đầu hắn, cắm vào trong miệng hắc lang, đâm xuyên qua cả đầu nó.

“Thiếu tướng Milos!” Binh lính kinh hãi mà kêu to.

Milos xoay ngược lại chuôi đao, đâm hắc lang ném trên mặt đất, đồng thời rút đao mình về, máu tươi nhất thời phun lên mặt binh lính nhưng hắn không hề để ý, sống sót qua tai nạn mới thật sự cảm thấy tuyệt diệu, hắn hận không thể hung hăng hôn lên khuôn mặt đáng yêu của Thiếu tướng đại nhân một cái.

Đương nhiên, nếu hắn thật sự làm vậy chắc hắn sẽ càng chết thảm thiết hơn.

Một binh lính khác đang dây dưa với một hắc lang khác, đột nhiên lại nhảy ra một hắc lang ở bên cạnh. Hắn căn bản không thể tránh kịp, thảm nghĩ lần này xong rồi, ai ngờ ngay tại giây tiếp theo, hắc lang có khí thế hung hổ kia giống như đâm phải đồ vật trơn trượt gì đó, đột nhiên bị ngã như ngựa ngã đàn, thân thể xoay tròn đụng phải một con hắc lang khác, hai con lăn thành một đoàn.

Tên lính này ngây ngẩn nhìn một màn này, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

“Chớ ngăn người, là Anthony giúp người.” Đồng bạn bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

Tên lính này theo tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy không xa có một bóng người ngồi dậy, chậm rãi buông xuống nửa cánh tay.

“Anthony mới nãy làm cái gì?” Binh lính hỏi.

““Hắn” hình như ném một hòn đá dưới chân hắc lang.”

“Một hòn đá có thể đâm hắc lang ngã sắp xuống?” Có phải quá trâu bò rồi không!

Hai người cũng không chú ý, ở nơi hai con hắc lang ngã xuống có một khối bột khác chữ “Trượt” vỡ thành bột phấn.

“Công kích vào miệng và đôi mắt của hắc lang.” Thanh âm Milos vang lên ở trong đội ngũ.

Hắn và đám người Anthony đã đến, nháy mắt khiến binh lính vốn tuyệt vọng mang lại hy vọng. Một lần nữa, bọn họ dấy lên ý chí chiến đấu, nhanh chóng tạo thành đội ngũ chiến đấu và phản công hắc lang.

Bạn đang đọc truyện *Điền Cốt Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhật xương

Dịch: Chân Nguyên _ Crescent Moon team_PHL

Biên: Kidlove

“Chết tiệt, sao lại cứng thế này!” Người lính rút thanh đao vừa chém vào sống lưng con sói ra thì bị một lực mạnh đánh bật lại, suýt nữa làm rơi trường đao.

Bộ lông trên thân con sói đen tuyền, dày cứng như thép, dày và rắn chắc như một khiên giáp, súng đạn không đâm thủng. Chúng vốn dĩ đâu cần nanh vuốt, chỉ cần quất một cái cũng đủ làm da thịt một người lung lay chỗ. Sẽ thật mất mặt biết bao nhiêu nếu bị lông sói đâm chết nên ai nấy đều gắng sức chiến đấu với lũ sói đến cùng.

Binh sĩ giỏi thì có giỏi, ngất nổi vũ khí không có đủ lực. Đã từng lấy làm tự hào vì trang bị tiên tiến là thế nhưng chẳng giúp ích được gì khi đối phó với lũ súc – sinh lông mao này, trái lại còn thừa thãi. Uy lực của lũ sói quá lớn so với nhận thức của người Straous đến mức khiến người khác có cảm tưởng như không phải đang đấu với bọn thú hoang mà là một đội quân được trang bị giáp sắt đầy đủ.

An đảo mắt nhìn quanh một lượt, không thấy bóng dáng Lang Vương đâu mới thở phào nhẹ nhõm. Cô thấy bọn cô thật là may mắn, nếu gặp phải Lang Vương ở đây, không biết đám người này sẽ sợ hãi đến mức nào, e là ngay cả chiến lực tốt nhất là Milos cũng phải dòi đi. Mặc dù mắt và miệng là nhược điểm của lũ sói, nhưng muốn tấn công chính xác vào đó rất khó. Khoảng cách của hai bên vừa gần, địa hình nơi đó vừa bất lợi, tốc độ của các binh sĩ cũng không nhanh bằng lũ sói. Binh lính mà không được trang bị phòng hộ đầy đủ, bong da tróc thịt cũng là chuyện thường thôi.

Milos ý thức tình thế bất lợi, binh lính vừa mới dâng lên ý chí chiến đấu, vậy mà lại bắt đầu có dấu hiệu thất trận. Đồng tử y co lại, các bắp thịt căng cứng, hơi thở dồn dập. Y bắt đầu đổi chiến thuật, mặc kệ bọn chúng đông bao nhiêu, cứ cầm trường đao mà đâm thẳng vào lũ sói.

Y dùng sức đâm thủng yết hầu của con sói trước mặt, đồng thời xoay người đạp con sói bên cạnh khiến nó văng xa mấy mét. Khí thế mạnh mẽ ấy của y làm trấn tĩnh thần tướng sĩ.

Hai người lính từ phía sau lao vọt lên trước, cùng nhau vây đánh con sói vừa bị Milos đá bay đi.

Milos dùng tay trái đâm thương vào mắt hắc lang. Nhân lúc con vật đang quần quai đau đớn, y bước đến, đổi thương sang tay phải rồi đâm thẳng vào miệng nó, xuyên thẳng ra sau gáy, máu tươi phọt ra, nửa thân người y phút chốc nhuộm đỏ.

Chỉ sau vài chục giây ngắn ngủi, hai con sói đều bị Milos giết chết. Toàn thân y tắm máu, sát khí ngùn ngụt, nổi bật nhất trong đội ngũ và cũng là điểm tựa tâm lý vững chãi cho toàn đội.

Bị y đánh bầm dập, lũ sói càng trở nên hung tợn, bốn năm con đua nhau lao vào cắn xé y. Với mấy hàm răng to khỏe kia, cho dù Milos có lợi hại đến đâu, chắc chắn cũng bị thương nặng.

Tiếng la vừa dứt, một bóng người từ đâu bay đến, chắn trước người Milos. Người nọ vừa vung tay thì lập tức một mảng sáng chói mắt loé lên, nhanh như cắt, hai con sói đang điên cuồng lao đến bị đánh bật ngược ra sau mấy mét, trong miệng phát ra một tiếng kêu rên, hai mắt nhắm lại.

Ánh sáng dần biến mất, thân hình An gầy gò hiện ra, cốt điều có khắc chữ “Quang” cầm trên tay từ từ hoá thành tro biến mất cùng ánh sáng.

Cả hai áp lưng vào nhau, cùng lúc ra đòn giết chết hai con sói đang lao đến, giết được con này thì con khác lại bủa nhào, cứ thế, cả đám sói hung hãn vây quanh hai người bọn họ.

Lần nữa, cả đám lính lại được chứng kiến cảnh Anthony hóa giải nguy hiểm chỉ bằng một cái phát tay vô cùng phong độ. Người Straous có thói quen sử dụng phương thức chiến đấu mạnh mẽ, chuyên áp dụng với bọn hải tặc, các phần tử vũ trang, bọn gián điệp tình báo hay bọn tội phạm internet có chỉ số thông minh cao, trong tình hình tác chiến tương đối thiếu, cơ bản đều dựa vào ưu thế trang bị vũ khí và tin tức để nắm chắc phần thắng.

Nếu Milos là chiến sĩ Straous điển hình dùng sức mạnh và dũng cảm, không sợ thế giặc, không ngại máu tanh giết giặc thì Anthony lại là kẻ sử dụng phương thức nhanh nhẹn, không dùng sức cũng có thể thắng chỉ với một bàn tay. Hai người đứng chung một chỗ, khác biệt càng thêm rõ ràng, càng dễ bề so sánh.

Đám lính lại được dịp mở rộng tầm mắt khi thấy Anthony trở những tuyệt chiêu mới. Nào là đóng băng, điều khiển sấm chớp... Mấy cái thứ này chỉ cần bỏ chút thời gian, trả thêm vài ngàn là có thể mua được, đã vậy khi gặp phải mãnh thú, khả năng phát huy cao đến mức không thể tưởng tượng được.

Đám lính mơ hồ cảm thấy mấy cái phương thức tác chiến truyền thống gì đó chỉ sợ không còn thích hợp đối với hành tinh thăm dò này. Trừ phi nhân loại tiến hành xâm nhập có tính hủy diệt với hành tinh này, nếu không hẳn phải nghiên cứu một phương thức chiến đấu phù hợp để vận dụng trong tác chiến đã ngoại.

Mà nhìn Anthony đi, rõ ràng là người đi trước.

Nhưng cái suy nghĩ ấy chỉ chợt loé lên rồi nhanh chóng vụt tắt, bởi trong lúc dầu sôi lửa bỏng, tâm trí đâu mà nghĩ chuyện sâu xa. Có điều, vị thế của Anthony trong lòng họ vô thức tăng thêm một bậc.

Trận chiến đang đến hồi kịch liệt, xa xa chợt có mấy tiếng sói tru cao vút vọng lại, hắc lang vốn đang hung mãnh đồng loạt ngừng công kích, lùi về sau vài bước rồi thờ hồn hên, liếc mắt hung dữ trừng người khác vài cái, sau đó xoay mình nhảy vọt vào rừng, hướng về phía bầy đàn chạy như bay.

Dù không hiểu nguyên do tại sao chúng làm vậy, các binh sĩ tay vẫn giơ vũ khí, không dám thả lỏng.

An phóng tầm mắt ra xa một hồi, vừa rồi nghe có tiếng sói tru, hẳn là Lang Vương đã triệu tập bọn chúng, chỉ là không biết tại sao đột nhiên lại làm như thế.

Trận chiến cứ vậy qua loa kết thúc, một bầy sói đã bỏ mạng hết năm, trong đó bốn con bị chết dưới tay Milos.

Milos kiểm tra thương vong của các binh sĩ, một người hy sinh, tám người trọng thương. Người hy sinh kia khi chết tay vẫn nắm chặt trang bị trú đông cùng hòm giữ đồ đựng Năm ngũ đồng.

Milos đem hòm giữ đồ còn dính máu tươi giao cho một binh sĩ khác, sau đó một tay vác binh sĩ kia lên, một tay túm xác con sói, nói: “Rút lui.”

Các binh sĩ không dám trì hoãn, diu dắt nhau đi theo sau Milos trở lại hướng tàu con thoi. Mặc dù ai nấy đều thương tật đầy mình nhưng nhìn cái bóng cao lớn bước từng bước vững chãi trước mặt, các binh sĩ lại cảm thấy vô cùng an tâm.

“Thiếu tướng Milos, không thấy An đâu cả!” Mọi người vừa mới trở lại tàu con thoi, nghe thấy tin ấy thì bất ngờ kinh hô một tiếng.

Milos liếc nhìn khô lâu chuột trong túi của mình một cái, nói với binh sĩ: “An có nhiệm vụ khác, tất cả không cần lo lắng, chúng ta đi trước tập hợp mọi người lại rồi cùng nhau về căn cứ.”

“Vâng!”

Trong khi Milos và mọi người chuẩn bị lên đường về, ba lính đánh thuê từng đi cùng bọn họ đánh lẻ đi chuyển từ thượng khu tiến vào hạ khu, cả hai nơi đều là khu vực nguy hiểm. Thiết bị cá nhân được gắn từ đầu tới chân vừa liên thông, bằng nhiệm vụ được kích hoạt.

“Thu thập Năm ngũ đông. . . Mỗi cây khen thưởng. . . Mười vạn điểm?” Quaker giật mình nói, “Thực vật này đáng giá vậy sao?”

Gerry nhìn một chút vào phần giới thiệu, nói: “Xem ra loại thực vật này có vẻ nguy hiểm, có thể chứa khuẩn gây bệnh truyền nhiễm. Còn muốn lấy nữa không?”

“Đương nhiên rồi!” Phi Lisi hưng phấn nói, “Chỉ cần ba cây là có thể bù đắp cho hai tháng thu hoạch trước.”

Gerry nghĩ một lát, gật đầu nói: “Được, chúng ta về căn cứ bổ sung vật tư trước, sau đó lập tức xuất phát.”

Mấy toà căn cứ có người hầu như đều thấy được tin tức này, phần lớn lính đánh thuê tự do đã qua tuyển chọn đều nhận được thông tin. Với họ mà nói, thu thập thực vật chỉ là nhiệm vụ đơn giản thôi, khó khăn ở chỗ là số lượng Năm ngũ đông vô cùng ít ỏi, sinh trưởng trong hoàn cảnh không xác định, muốn tìm được thì cần phải có vận may. Nhưng cũng coi như là bổ sung thêm nhiệm vụ, phần thưởng kénh xù như vậy cũng không ít người đổ xô như vệt dầu.

Khi ấy, Milos còn chưa biết tin tức Năm ngũ đông đã bị phát tán công khai, đã vậy trong thời gian cực ngắn còn trở thành một trong những nhiệm vụ vô cùng hấp dẫn.

Sau khi bày sới rời đi, An và Milos mỗi người một ngã, trở về cái ổ nhỏ của mình. Cô tham gia tiểu đội tác chiến, nguyên nhân là vì muốn thử xem việc khắc chữ lên xương hiệu quả đến đâu. Kết quả thử nghiệm không tồi, tuy thời gian không dài, nhưng nếu sử dụng ở thời điểm thích hợp lại có thể phát huy hiệu quả không ngờ.

Cô lấy ra một khối linh cốt, lần nữa điều khắc thành hình chữ. Ngày thường khi thử nghiệm cũng chỉ dùng vật liệu điều cốt bình thường, chỉ sau khi thử nghiệm thành công, An mới dám dùng linh cốt điều chế lần nữa.

Linh cốt ít ỏi, cô không thể lãng phí, cho nên mới bày ra cách này.

Điều khắc xong, An hài lòng gật đầu, cẩn thận đếm đếm linh cốt vừa khắc xong hiện có, tự nhiên thấy mình giàu có hẳn lên, xương cốt đều trở nên đầy đặn.

Có điều, vật liệu quả nhiên không đủ, tạm thời cô cũng không nỡ xài mấy chục cây linh cốt ở ngoài, xương đâu phải muốn có là có.

An ngồi xếp xương một hồi rồi quyết định ra ngoài đào chút xương xấu mang về.

Lần này cô không mặc bộ giáp chế phục nặng nề kia nữa, cứ vậy một thân xương sáng lập lõe mà chạy ra ngoài.

Thông qua Đồ đồ, Tư Thụy và F, An chuyên cần chạy khắp bốn phương tám hướng, mở rộng phạm vi tìm kiếm, không bỏ sót bất kì cục xương ngon lành nào, nếu gặp phải cục xương có linh hồn sẵn thì càng tốt.

Có điều, cũng như bình thường, đa phần cô chỉ tìm thấy xương đã bị dã thú gặm qua, ký sinh trùng đầy rẫy bên trên và còn dính mớ thịt nát, gân mềm. Cái này thì cần phải rửa cho sạch, còn phải thanh tẩy trừ dơ mới có thể sử dụng được. Để tránh bị con người phát hiện, tối nào cô cũng ra ngoài nhặt xương.

Vì đêm hôm khuya khoác nơi rừng sâu hun hút, có một bộ xương khô hình người trắng toát ở bãi hoang lúc nào cũng đi qua đi lại, lừa linh hồn u lam bùng cháy trong hai hốc mắt đen kịt, chuyển động lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải, ánh sáng cứ lập loè không khỏi làm người khác khiếp sợ.

An cúi đầu nhìn khối xương cốt trên mặt đất, mặc niệm một câu “An giấc ngàn thu”, để khô lâu thú đào một cái hố, sau đó đem đồng xương chôn xuống hố dằng hoàng.

Khối người cốt này không biết đã chết bao lâu, cũng không biết là chết như thế nào, chỉ có thể khẳng định là người này chết tuyệt đối không phải do bị lục yêu tập kích. An cũng chưa bao giờ điều khắc trên xương người, cảm thấy không thể hạ thủ được. Trên thực tế, cô cũng chỉ cảm thấy xương người và xương động vật, xương nào cũng là xương nhưng vì là đồng loại nên cô tự đặt cho mình một giới hạn, cô cũng không muốn vượt quá giới hạn này.

Cô kiên trì giữ lấy phần người còn lại của mình, cô cũng từng là người và cũng là người duy nhất có thể chứng minh mình là con người, khi chết chưa biết chắc mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Sau khi chôn bộ xương kia xong, cô khắc lên gốc cây bên cạnh dòng chữ “Một người vô danh số 5”, đây là lần thứ năm cô giúp người khác mai táng hài cốt.

Cô cũng không rõ tại sao mình lại làm như vậy, chỉ vô thức nghĩ nếu mình làm thế, trong tương lai không chừng sẽ có nhiều người tìm về được người thân, để bọn họ có thể trở về cố hương yêu dấu.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Tồn lấy (Cất giữ và chọn dùng)

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An thu hoạch cả buổi tối rất phong phú, trên lưng đầy một túi xương, trên tay cũng có hai túi, bước chân nhẹ nhàng trở về ổ nhỏ của mình. Vốn còn không ít xương, nhưng quả thực không còn chứa được nữa nên cô chỉ có thể nhìn đau mà buông tha.

Cô cảm thấy mình cần phải tìm một phương thức lưu giữ tốt hơn, bằng không mỗi lần đều phải mang từng túi lớn trở về, như vậy hiệu suất vừa thấp lại còn hết sức vương vẩn.

An ngồi trên mặt đất, lựa chọn một cục xương, thuần thực loại bỏ tạp chất, tăng thể tích, tăng độ cứng, sau đó cầm dao và tập trung tinh thần bắt đầu điêu khắc, mỗi một đao lại một lần dùng linh lực. Một lát sau, trên cốt điều đã hình thành một chữ “Tồn”.

An cảm ứng một chút, xác định đã điêu khắc thành công, liền cầm nó nhắm một hòn đá trên mặt đất. Một ánh sáng thoáng qua, đá trong nháy mắt liền biến mất không thấy nữa.

Thành công!

Linh hồn trong ánh mắt An vì vui sướng mà nhảy lên, cô lại sử dụng một lần tự quyết “Tồn” trên một hòn đá lớn hơn, cục đá vẫn như cũ bị thu vào trong cốt điều. Không nghĩ tới đơn giản như vậy đã làm được, cô cảm thấy mình đúng là một thiên tài! An chơi đến phấn khởi, cả buổi tối nhặt xương toàn bộ đều thu vào trong cốt điều chữ “Tồn”. Có tự quyết “Tồn”, sau này cô không bao giờ lo lắng về vấn đề chuyên chở nữa! Mặc dù không gian của cốt điều này chỉ có 10 mét vuông, bởi vì vật liệu chế tác và cấp bậc linh lực có liên quan nên tương lai vẫn có thể phát triển.

Song, tưởng tượng thì tốt đẹp, hiện thực thì tàn khốc, An rất nhanh không thể vui vẻ bởi vì những đồ vật cô đã thu vào không thể lấy ra! Cái gọi là tự quyết “Tồn”, tên cũng như ý nghĩa, chỉ có thể lưu giữ nhưng không thể lấy ra.

An lật qua lật lại cốt điều trên tay mà suy tính hồi lâu, gõ ở trên tường, ngâm ở trong nước, ném lên không trung mấy lần, rốt cuộc cũng xác định cái gì cũng không lấy ra được, nhưng cô không cam lòng buông tha.

Cô dùng linh lực cảm ứng vật phẩm ở bên trong cốt điều một chút, tất cả đều rất tốt ở trong không gian, chính là không thể lấy ra được.

An trầm nghĩ, chẳng lẽ phải làm một tự quyết “Lấy” để phối hợp? Nghĩ tới đây, cô lấy một cục xương từ trong đồng hàng tích trữ trước kia của cô và bắt đầu điêu khắc tự quyết “lấy”.

Sau khi điêu khắc hoàn thành, An dùng tự quyết “lấy” cùng với cốt điều “Tồn”, kết quả... chỉ nghe rầm một tiếng, hai miếng cốt điều “Tồn” và “Lấy” đồng thời nổ tung, bẻ thành bụi phấn dãn đầy mặt An.

An buồn bực nhìn tro cốt trên mặt đất, ôm hai cẳng chân mình, yên lặng kiểm điểm sai lầm của mình.

Đột nhiên, cô từ dưới đất đứng lên. Ngu xuẩn, tất cả xương cốt cả buổi tối cô thu thập đều được lưu giữ ở trong cốt điều! Tại sao lại bị nát cốt điều, đồ vật cũng không thấy nữa? Hồn đần, mau nhô ra cho cô!

An phí công đi vòng vo trong động một vòng, tức tối đá tro cốt ở trên mặt đất. Muốn trách thì chỉ có thể tự trách mình quá đắc ý, còn chưa thử nghiệm xong đã thu hết tất cả đồ vật vào trong. Hiện tại thì tốt quá rồi, làm không công cả một buổi tối.

Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào chứ? An nằm ngửa trên mặt đất, cẩn thận suy nghĩ tính khả thi của tồn lấy.

Đầu tiên, tồn là một không gian, cần phải có một lối đi, tiếp theo còn phải có một mật mã đặc thù để tạo lối ra. Mật mã chính là chìa khóa mở ra không gian cũng chính là mấu chốt của lối đi.

Không đến một lát sau, An đột nhiên ngồi dậy, cầm một khối linh cốt, dùng ngón tay tỉ mỉ phát họa vài đường, cuối cùng hoàn thiện ý tưởng. Cô định thử nghiệm điêu khắc cả hai chữ, lấy tự thân linh lực làm chìa khóa và xây dựng một lối đi không gian.

An có chút gấp không thể chờ đợi mà trực tiếp dùng linh cốt làm thí nghiệm. Đây là lần đầu tiên cô điêu khắc không chỉ hai chữ mà còn có nghĩa tương phản cùng trên một cục xương, trong đó mấu chốt chính là sự phản cảnh hoàn chỉnh.

Chóp chóp mắt, An tập trung tinh thần cao độ, mỗi một kết cấu của linh cốt, mỗi một sự biến hóa dù nhỏ nhất đều được cô nắm giữ.

Xương ngón tay mảnh khảnh đang như múa dao mà linh hoạt khắc họa.

Trong sơn động mờ tối, chỉ thấy một khối xương trắng ngời xếp bằng, trên người tản ra ánh sáng sáng mờ ảo như một pho tượng trầm tĩnh.

Hoàn thành!

Thời điểm An buông dao và mở mắt thì nhìn vào bàn tay mình, ở trong lòng bàn tay là hai cục xương nhỏ như hai quả nhỏ xinh xắn. Một quả thì khắc “tòn”, một quả thì khắc “lấy”, ánh sáng nhẹ nhàng trôi chảy qua lại với nhau.

An đem hai quả chia thành hai cái nhẫn để ở hai ngón tay áp út, bên trái là “tòn” mà bên phải là “lấy”.

Không gian “tòn” lớn ước chừng 50 mét vuông, mặt khắc bên trong không gian chính là hơi thở linh hồn An mà chìa khóa mở không gian chính là chữ “Tòn”, An biết lần này cô đã thành công mặc dù không cần thí nghiệm.

Nhưng vấn đề an tâm hơn, An vẫn lấy một vài cục đá vụn để thí nghiệm. Đúng như dự đoán, toàn bộ vật liệu linh cốt và thành phẩm cốt điều đều đã bị thu vào trong không gian “tòn”.

Dọn dẹp xong, cô mới ý thức được một vấn đề, chính là không gian không có trình tự phân loại, tất cả mọi thứ đều bị đặt chung một chỗ. Mặc dù cô có thể cảm ứng chính xác mục tiêu nhưng đó là vì hiện tại bên trong còn có ít đồ vật, nếu sau này càng ngày càng thu thập được nhiều cốt điều thì việc tìm kiếm sẽ tương đối phiền toái khi chúng loại càng ngày càng phức tạp.

Cũng không biết có thể dùng ý thức dung nhập vào trong không gian phương thức phân loại của loài người không nhỉ... Ừ, tương lai cũng nên nghiên cứu thử việc này.

An đứng dậy hoạt động tay chân mình, sau đó mặc vào người bộ áo giáp và chui ra khỏi hang động từ dưới nước.

Vào ban ngày, An lựa chọn nguy trang, dù sao cũng nên chú ý không tạo sự nổi bật hù dọa người khác khi nhìn thấy.

An cũng không biết thời gian điều khắc lần này của cô là suốt hai ngày, chò cô đi ra khỏi hang động, đoàn người Milos cũng đã trở về căn cứ số 3.

Cùng lúc đó, An thu được tin tức từ Vương vương.

Đây là... chuyện gì đang xảy ra?

Xuyên thấu qua đôi mắt của vương vương, An nhìn nơi nơi trong căn cứ đều có những điểm sáng màu xanh lơ lửng, vô số thông tin tiếng nói truyền vào trong ý thức của cô – ta là vi khuẩn nguy hiểm muốn chết nắm hảo chân, ta là vi khuẩn nguy hiểm muốn chết nắm hảo chân...

Từ “ta là nắm hảo chân” đến “Ta là vi khuẩn nắm hảo chân”, bây giờ lại là “Ta là vi khuẩn nguy hiểm nắm hảo chân” là sao?

Thực hiện nhiên, nhóm nắm hảo chân này đã tiến hóa, hơn nữa chúng còn tăng thêm định nghĩa bọn chúng đã trở thành những kẻ “nguy hiểm”. Loại ý thức tự chủ này hẳn là học được từ nhân loại. Nhưng cái quý gì là “nguy hiểm muốn chết” đây hả?

Trước đó chúng chỉ sống được trong không khí mấy chục giây, bây giờ nhìn lại có vẻ thời gian sống sót của chúng đã kéo dài hơn rồi.

Toàn bộ căn cứ đều trong tình trạng giới nghiêm, tất cả đều trống trải vắng vẻ không chút nhân khí, sự lo lắng thấp thòm tràn ngập trong căn cứ.

“Thiếu tướng Milos, ngài rút cuộc cũng đã trở về.” Rachel chào kiểu nghi thức quân đội với hắn, sắc mặt vốn mệt mỏi dần khôi phục vài phần tinh thần.

“Chuyện gì xảy ra?” Milos nhíu chặt lông mày.

Rachel trả lời: Ngày thứ hai sau khi ngài rời đi, bên ngoài khu cô lập xuất hiện người bị lây nhiễm, mặc dù trong thời gian ngắn ngũ bác sĩ Alan lựa chọn biện pháp xử lý tương ứng nhưng nắm khuẩn vẫn bị khuếch tán.”

“Lây nhiễm đến mức độ nào?”

“Hiện tại đã có hai mươi ba ngàn người bị lây nhiễm.”

Toàn bộ căn cứ số 3 chỉ có bảy vạn người, thế những đã có hơn hai vạn người bị lây nhiễm sao? Milos vội vàng đi tới trung tâm hành chính tổng hợp.

Rachel vội vàng đuổi theo: “Thiếu tướng Milos, còn có một việc nữa.”

“Nói.”

“Thị trưởng Valenauer đã báo cáo sự việc lên cấp lãnh sự* liên minh, cũng yêu cầu ngài phụ trách chuyện này.”

Bước chân Milos dừng lại, quay đầu nhìn Rachel: “Đây là thái độ của Valenauer?”

Rachel cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn.

Âu Mặc đứng phía sau Milos tức giận trừng mắt nhìn Rachel. Bọn họ phải liều sống liều chết thu thập nắm ngủ đông ở bên ngoài nơi hoang dã, một vài kẻ thì ngay cả chuyện đánh rắm cũng không làm được mà chỉ lo đùn đẩy trách nhiệm!

Milos không nhìn Rachel nữa, hắn xoay người chuẩn bị đi vào trung tâm hành chính tổng hợp.

Rachel ngăn hấn lại: “Thiếu tướng Milos, thị trưởng không ở trung tâm hành chính tổng hợp.”

“Vậy hấn ở đâu?”

Rachel cười khỏ: “Đang bị hôn mê!”

Milos: “.....”

Cuối cùng thì Milos cũng đổi đường đi đến phòng thí nghiệm của Alan. Khô lâu chuột Vượng Vượng lạng lẽ tò đầu ra ngoài túi hấn, trong mắt lóe lên ánh sáng màu xanh, tò mò nhìn xung quanh.

Xuyên qua tiếng hát “ta là vi khuẩn nguy hiểm muốn chết nắm hạo chân” mà tới phòng thí nghiệm của Alan.

Alan đã sớm nhận được tin tức Milos trở về nên không hề bất ngờ.

Cô báo cáo tình huống mấy ngày qua cho Milos.

“Thực bất hạnh, nấm ngũ đông đã bắt đầu tiến hóa. Nó tiến hóa chủ yếu ở hai phương diện: một là gia tăng thời gian sống sót, hai là kéo dài thời kỳ ủ bệnh. Vốn thời gian tồn tại của nấm khuẩn trong không khí không quá ba mươi giây, nhưng bây giờ chúng có thời gian sống sót ít nhất là ba giờ. Người bệnh bị lây nhiễm vốn chỉ bị hôn mê sau một đến hai giờ, nhưng thời gian phát bệnh hiện tại cũng đã lâu hơn đến hai mươi tư giờ. Điều này đồng nghĩa với việc chúng ta không thể không chế sự lây nhiễm của nấm khuẩn nữa. Hai mươi tư giờ đủ để toàn bộ người trong căn cứ bị lây nhiễm.”

“Có người bị chết do lây nhiễm của nấm khuẩn không?”

“Không có!” Alan trả lời, “Đây có thể coi là điều may mắn duy nhất. Nấm ngũ đông mặc dù ký sinh cơ thể người để sinh sản nhưng lại không gây ra những chứng bệnh khác, trừ tạo ra những vết máu bầm do hấp thu dinh dưỡng từ cơ thể con người thì cũng không có gì khác.”

Milos suy tư một chút, nói: “Lần này chúng ta chỉ mang về có 15 gốc cây “nấm ngũ đông”, một phần dùng để cứu nghiên cứu viên, một phần lưu lại để nghiên cứu, hy vọng trong thời gian ngắn nhất mấy người có thể nghiên cứu ra giải được. Cụ thể người nghiên cứu là ai do cô quyết định, bất luận cấp bậc cao thấp.”

Alan gật đầu nhận lệnh. Ngay sau đó dường như nghĩ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, thiếu tướng Milos, còn có một việc nữa, thị trưởng Valenauer trước khi bị hôn mê đã công bố nhiệm vụ nấm ngũ đông trên hệ thống, chuyện này đã bị công khai.”

Ánh mắt Milos lạnh như băng bắn tới trên người Rachel, lạnh lùng nói: “Valenauer là kẻ ngu sao? Người thân là trợ lý của hấn lại không biết đường khuyên can?”

Rachel rụt cổ, hấn nào dám khuyên can? Một chữ cũng không thể phun ấy chứ?

Milos hừ lạnh một tiếng, xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng thí nghiệm.

Rachel nhỏ giọng, nói: “Thiếu tướng Milos, ngài có phải đã quên cái gì không?”

Milos quay đầu nhìn hấn, trong con người màu vàng không chút cảm xúc mà chỉ trầm mặc chờ đợi câu nói tiếp theo của hấn.

Rachel cắn môi, lấy hết dũng khí hỏi: “Chúng ta chẳng lẽ không nên cứu tinh thị trưởng Valenauer đầu tiên sao?”

Khóe môi Milos hơi cong, nhẹ nhàng bỏ lại một câu trước khi đi: “Cứ để cho hấn bất tỉnh đi.”

Rachel run rẩy nhìn theo bóng hấn rồi đi, thiếu tướng đại nhân ời, ngài làm vậy thật sự sẽ tốt sao? Người ta dù sao cũng là thị trưởng, cấp quan đường như vẫn ở trên ngài đấy...

Giải thích: Lãnh sự liên minh là tổ chức có quyền lực cao nhất và chịu trách nhiệm bảo vệ công dân hành tinh mình tại các hành tinh khác (ở đây là hành tinh thăm dò)

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tôi có biện pháp

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An nhìn nắm chân khuẩn “nguy hiểm đến muốn chết” lơ lửng mọi nơi trong căn cứ cũng đã hình dung ra tình cảnh của loài người bây giờ. Sự lây nhiễm và

tiến hóa rõ ràng của nấm khuẩn đúng là vượt xa dự tính của bọn họ, mà số lượng chu quả lại thừa thối không đủ để cung cấp cho Viện nghiên cứu. Chỉ e rằng còn chưa kịp chờ thành quả nghiên cứu của bọn họ, chu quả cũng đã biến mất.

Cho dù An đã trà trộn lâu như vậy ở trong rừng cây thì để tìm kiếm chu quả của nấm ngũ đông cũng không hề dễ dàng. Gần nhất cô còn phát hiện ra một sự thật, người Straous chỉ e chính là động vật ký sinh mà nấm ngũ đông yêu thích nhất nên không thể trốn tránh kịp chúng.

Thì ra cô sớm đã gặp qua loại nấm khuẩn này, chẳng qua lúc ấy cô không hề cảm nhận ý thức tự chủ của chúng nên mới xem nhẹ sự tồn tại của chúng. Những động vật nuốt phải chu quả nấm ngũ đông đều là nấm khuẩn tâm bồ. Chúng đúng là nấm khuẩn tốt nên tính lây nhiễm rất thấp, ý thức mơ hồ cộng sinh với ký chủ, hơn nữa còn vì ký chủ mà thanh trừ những tạp chất có hại cho cơ thể của ký chủ. Nấm khuẩn này không giống phấn hoa sẽ rời bỏ ký chủ để bay đi khắp nơi, nó chỉ hoạt động xung quanh ký chủ, thẳng đến khi nó ngưng kết ra hạt giống, rơi xuống đất bén rễ nảy mầm. Song phương tồn tại hài hòa cùng giúp ích lẫn nhau. Chính vì vậy cho nên đúng như lời chúng nói, chúng thật sự là “nấm hảo chân”.

Nhưng khi ký sinh trên cơ thể con người lại có trạng thái hoàn toàn khác biệt. Trong đầu An nghĩ đến đầu tiên chính là “không hợp khí hậu.” Nhân loại đến từ Straous không thể thích ứng với sự ký sinh của nấm ngũ đông nên mới bị hôn mê mà bất máu bầm chính là dấu hiệu của bệnh. Vì khuẩn nấm ngũ đông cũng có được năng lực tiến hóa mới ở trên cơ thể nhân loại mà có ý thức của riêng mình.

Nếu nói nấm khuẩn trên cơ thể động vật là người bảo vệ thì chúng ở trên cơ thể con người là kẻ gây rối. Cái thứ nhất là số lượng ít, sinh sôi nảy nở chậm nhưng có tính ổn định; cái thứ hai là số lượng nhiều, sinh sôi nảy nở nhanh, hơn nữa còn cực kỳ sống động. Nói đơn giản thì chính là biến thái.

Đương nhiên, An lúc này vẫn không biết ý nghĩa của việc này, cô chỉ nghĩ tới tương lai loài người sống trên hành tinh phải tốn rất nhiều thời gian để thích ứng với hoàn cảnh nơi này.

An nhìn nguy cơ bọn họ đối mặt trước mắt mà tỏ vẻ bất lực, cho nên khi Milos thông qua Vượng vượng tìm sự trợ giúp của cô thì đều không nhận được trả lời của cô, chẳng qua cô vẫn đang yên lặng chú ý tình huống của bọn họ.

Milos khởi động khẩn cấp, chia căn cứ số 3 thành ba khu: nội, trung và ngoại. Khu nội là khu cách ly, khu trung là khu diệt khuẩn, khu ngoại là khu quan sát. Tất cả mọi người đều phải tiếng hành khứu độc ở khu trung, hơn nữa còn phải thích ứng với khu vực. Những người được cứu khỏi lây nhiễm nấm khuẩn đều được đeo ký hiệu miễn dịch.

Tuy rằng nhân loại chưa nghiên cứu ra giải được, nhưng tìm ra người có chứa vi khuẩn nấm hảo chân trong người rất dễ dàng. Tình hình tạm thời được khống chế do Milos thực hiện một loạt các biện pháp.

Năm ngày sau, những nghiên cứu viên lấy Alan cầm đầu vui mừng báo cáo kết quả với Milos: “Thiếu tướng Milos, chúng tôi đã tìm ra phương pháp chữa trị nấm ngũ đông.”

“Hả? Vậy nói xem!” Về mặt Milos trịnh trọng nhìn bọn họ.

“Không biết thiếu tướng Milos có từng nghe qua chuyện rất lâu trước kia, nhân loại vì một bệnh truyền nhiễm đáng sợ có tên bệnh đậu mùa mà phát minh ra một loại vắc xin hay không?” Alan giải thích, “Họ sẽ lấy virus trên cơ thể bò rồi cấy vào cơ thể con người để sinh ra kháng thể, loại kháng thể này có thể phòng tránh bệnh truyền nhiễm đậu mùa đáng sợ đó.”

“Ý của cô là?” Milos sáng mắt.

Alan hưng phấn, nói: “Chúng tôi đã lấy động vật của tinh cầu này làm thí nghiệm, tình huống tương tự với bệnh đậu mùa, chỉ sinh ra kháng thể không chỉ có con người mà còn có động vật. Tất cả động vật nhiễm nấm ngũ đông đều sinh ra kháng thể vì khuẩn ức chế nấm khuẩn sinh sôi nảy nở, cuối cùng cũng có hiệu quả chữa khỏi hoàn toàn.”

“Đã tiến hành thực nghiệm chưa?”

“Đã làm rồi, tổng cộng có mười người thí nghiệm, tỷ lệ thành công là một trăm phần trăm.”

Milos trầm tư trong chốc lát, nói: “Quan sát thêm ba ngày, xác định không còn phản ứng xấu thì phổ biến toàn căn cứ.”

“Rõ!” Alan kích động đáp một tiếng, ngay sau đó bổ sung: “Thiếu tướng Milos, chúng ta cần động vật của hành tinh này để nuôi dưỡng kháng thể nấm khuẩn, ít nhất là một ngàn con. Động vật trong căn cứ có hạn, phần lớn đều tới từ Straous, chỉ có không tới một trăm con là động vật của hành tinh này.”

Milos gật đầu tỏ vẻ đã hiểu vấn đề, sau đó nói với cô: “Trước hết cho ta nhìn kết quả thí nghiệm của các cô.”

Mấy người cùng nhau đi vào phòng thí nghiệm cùng xem quá trình thực nghiệm cùng số liệu thực nghiệm từ video Alan mở cho Milos.

Không lâu chuột thò đầu từ trong túi tiền của Milos, cùng quan sát quá trình thí nghiệm với bọn họ. Khi nhìn nhân loại dùng dụng cụ lấy ra kháng thể vi khuẩn trong cơ thể động vật thì cũng là lúc cốt điều An chưa hoàn thành vỡ thành tro cốt.

Nhân loại vì lợi ích an nguy của bản thân mà lấy động vật làm thí nghiệm cũng có thể hiểu được, nhưng bọn họ lấy ra kháng thể từ động vật thì sẽ khiến chúng không thể sống lâu hơn được mấy. Nhìn bộ dáng thống khổ của chúng, An cảm thấy không chút thoải mái.

Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao? Một ngàn động vật, đây đâu phải là số lượng nhỏ đâu.

An gần như có thể dự đoán loài người khi tới hành tinh này sẽ mở một cuộc săn quy mô lớn như thế nào.

Vèo vèo vài tiếng, một tiểu sa miêu ngậm trong miệng một gốc nấm ngũ đông chạy tới bên chân An, nghiêng đầu nhìn cô.

Tiểu sa miêu này chính là con từng bị An lấy làm “Đê con thay tội”, sau đó nó bị loài người bắt đi, cuối cùng lại bị nói là con mèo ngọc mà được thả chạy. Nó chính là kẻ yêu thích rời nhà trốn đi, kỹ năng chuyên nghiệp là “Người khác hỏi ta một trăm lần, ta sẽ đối xử với hắn như gia quyến.”

An gỡ nấm ngũ đông từ trong miệng nó ra, sau đó hái một quả dưa tới bên miệng nó. Tiểu sa miêu vờn đầu lưỡi nhỏ liếm liếm, lại nhìn trộm An, xác định có thể ăn nữa thì liền đớp chu quả vào trong miệng.

An ngồi xồm trước mặt nó, nghiêm túc nhìn chăm chăm nó.

Lúc An chăm chú nhìn nó, cũng không biết vì sao tiểu sa miêu bỗng nhiên như linh ngộ được thứ gì kỳ diệu, nó chui qua chân cô rồi dẫm lên xương hông cô và bò lên lồng ngực cô, sau đó bám lấy hai cái xương sườn, ngửa đầu nhìn cô, cái đuôi ve phẩy vuốt vuốt cằm cô.

An cúi đầu nhìn xuyên qua lồng ngực mình thấy tiểu sa miêu dựng lều đóng trại trong thân thể mình mà một lúc sau không có lời để nói.

Cô lòi tiểu sa miêu ra ném qua một bên, dùng ý thức dạy dỗ: Không nên tùy tiện chui vào trong thân thể người khác, đó là không lễ phép.

Tiểu sa miêu nghiêng đầu, mở to đôi mắt sáng lấp lánh mà ngây thơ nhìn An.

Nhìn bộ dạng này của nó cũng biết là nó không hiểu gì cả.

An gỡ cánh tay bên phải của mình xuống, đưa đưa trước mặt tiểu sa miêu, có chút nhàm chán chơi trò oản tù tì với nó.

Tiểu sa miêu mỗi lần chỉ biết ra bao khiến An thắng mà không có cảm giác thành tựu nên nhiều khi cô thật hào tâm mà tự làm thua. Chơi hơn một giờ, đến khi lỗ mũi tiểu sa miêu thở ra nấm khuẩn thì cô mới thu cánh tay trở về, dừng lại cuộc chơi ở đây.

An cũng thử liên hệ với những nấm khuẩn này, nhưng kết quả chỉ thu được ý thức mơ hồ của chúng. Bọn chúng ngay cả biểu đạt tin tức hoàn thiện cũng không xong, giống như là tờ giấy trắng tinh. Nhưng kỳ quái là An không hề cảm nhận sự yếu ớt của chúng. Bọn chúng lúc ẩn lúc hiện vờn quanh ký chủ tạo nên một quy luật ổn định.

An dùng ngón tay nện nhằng đụng vào một cái, nấm khuẩn liền lập tức vòng quanh ngón tay của cô mấy vòng sau đó lại trở về trên người tiểu sa miêu.

Đều là nấm khuẩn nhưng sao chênh lệch lại lớn thế này? Những nấm khuẩn trước mắt này thật giống như những học sinh xuất sắc! Mà những nấm khuẩn ký sinh trên thân thể nhân loại lại giống như những đứa nhỏ hư hỏng không được người dạy dỗ!

An ôm tiểu sa miêu đang nhìn trái nhìn phải mà nghĩ cách muốn biết những kháng thể vi khuẩn ký sinh cơ thể con người ngoan ngoãn nghe lời rốt cuộc đang ở đâu. Vì sao phải dùng thủ đoạn “Giết gà lấy trứng” chứ? Chẳng lẽ không thể có phương pháp khác sao?

Lúc này, khô lâu chuột Vượng Vượng truyền tới tin tức, An lập tức nhận liên lạc, linh hồn qua hốc mắt u lam chợt lóe sáng.

Thì ra cũng có thể như vậy sao!

Mà bên kia, Milos cũng đã ra quyết định. Động vật dùng thực nghiệm sẽ tiến hành vây bắt ở khu nguy hiểm thấp, vì vậy, hắn sẽ không tự mình dẫn đội mà phái ra mấy tiểu đội.

Cùng lúc đó, căn cứ số 1 và số 2 cũng lần lượt xuất hiện người lây bệnh. Bởi vì nhiệm vụ thu thập nấm ngũ đông do Valenauer ban bố cho nên có rất nhiều lính lãnh thu tự do tham dự. Kết quả là có không ít người thu thập nấm ngũ đông coi thường sự lợi hại của nó, cho nên khi thu thập đã không cẩn thận trở thành mẫu thể của nấm khuẩn. Một mẫu thể cũng đủ để lây nhiễm một trụ sở, huống chi là bọn họ còn không cách nào tra ra ai là mẫu thể.

Nấm hào chân lây tốc độ cực nhanh lây truyền trong căn cứ càng ngày càng phát triển lớn mạnh, chúng gây ra sự phiền toái thật lớn cho loài người.

Lãnh sự liên minh Straous rất nhanh nhận được tin tức mà khiếp sợ, hơn nữa còn cảm thấy sự việc rất khó giải quyết. Bọn họ không dám tùy tiện phái bộ đội cứu viện, trước mắt chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến. Bọn họ đổ hết trách nhiệm lên người Milos, lệnh hắn phải mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ, nếu không sẽ hạ cấp bậc và đưa hắn ra tòa án quân sự giải quyết.

Milos không hề quan tâm đến những thứ này, sau khi trực tiếp đóng thiết bị liên lạc liền tập trung mọi sự chú ý lên công việc cứu người. Hắn hiện tại chưa công khai thành quả nghiên cứu kháng thể, dù sao thời gian cũng quá ngắn nên không chắc những kháng thể này đảm bảo tính an toàn cao.

Nếu như xuất hiện việc ngoài ý muốn, Milos hẳn một người sống chết không sao nhưng liên lụy tất cả mọi người trong căn cứ thì không xong.

Milos ở trong phòng xem xét báo cáo thực nghiệm mới nhất, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ máy tính ở bên cạnh, hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện Vượng Vượng đang quơ móng vuốt nhỏ trên bộ gõ bàn phím, lập tức trên màn hình xuất hiện bốn chữ: Tôi có biện pháp.

Ánh mắt Milos sáng lên, hắn nhiều lần liên lạc với gia hỏa này mà không được, cuối cùng cũng có tin tức đáp lại.

Hắn hỏi: “Biện pháp gì?”

“Tạm thời không cần nhắc đến kháng thể, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Milos trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được, ta đáp ứng cô.”

“Anh sẽ không hối hận!”

Vượng vượng đồng thời tặng một cái nắm tay.

Ngoài lề:

Bệnh đậu mùa và vắc xin bệnh đậu mùa:

Bệnh đậu mùa là bệnh lây qua đường hô hấp khi tiếp xúc với người mắc bệnh. Dấu hiệu của bệnh bao gồm các triệu chứng như cúm, sốt và xuất hiện nhiều nốt mụn độc trên mặt và trên cơ thể.

Năm 1796, Bác sĩ Edward Jenner đã phát hiện ra virus gây bệnh nhẹ trên bò và người vắt sữa bò có khả năng miễn dịch tự nhiên với bệnh đậu mùa. Jenner đã làm thí nghiệm tiêm dịch lỏng từ các vết loét trên tay một cô gái làm nghề vắt sữa bò bị bệnh đậu bò là Sarah Nelms vào James Phipps. Sau hai tháng kiểm tra, Phipps không còn mắc bệnh đậu mùa. Nhờ vậy, đại dịch đậu mùa ở Châu Âu được đẩy lùi.

Năm 1880, việc tiêm chủng phổ biến ở hầu hết các nước Châu Âu và sau đó lan rộng ra toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hẹn hò

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An trước kia rất sợ tối, nhưng sau khi biến thành khô lâu thì không còn sợ nữa, ngược lại rất thích đêm tối, có một sự u ám, yên tĩnh, sâu thẳm và cất giấu rất nhiều điều bí mật mà không muốn người biết mang lại một sự hấp dẫn khó kiềm chế.

An đứng ngược ánh trăng trên một sườn núi nhỏ che giấu bản thân trong bóng một cây đại thụ.

Từ xa, một chiếc tàu con thoi loại nhỏ đang đi tới chỗ cô.

Dựa theo yêu cầu của An, Milos một mình đi tới nơi gặp mặt. Hắn đỗ tàu con thoi tại địa điểm đã định, sau khi bước ra khỏi xe liền bắt gặp thân ảnh quen thuộc dưới tàng cây kia. Một bộ xương trắng tinh, lẳng lẳng đứng trong gió đêm, hai ngọn lửa u lam trong hốc mắt giống như quỷ mị nhấp nháy trong bóng cây.

Cùng một bộ xương hẹn hò dưới ánh trăng, Milos lại cảm thấy thật lằng mạp. Hắn sai bước về phía An, trong lòng cân nhắc có nên mang theo một phần tảng vật lần gặp sau không ... Hiển nhiên, định nghĩa lằng mạp của thiếu tướng đại nhân thật sự khác người.

“Anthony, ta đã tới!” Milos không biết An có biện pháp gì nhưng hắn không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng. Ngay khi hắn vừa hạ lệnh tạm thời đình chỉ việc lấy kháng thể vi khuẩn từ trên cơ thể động vật thì An cũng truyền tin hẹn gặp mặt hắn.

An cũng nhìn thấy Milos nên vron móng vuốt ra.

Milos dừng lại, nghiêm túc cầm tay cô.

“Tại sao lại hẹn nhau ở chỗ này, cô không muốn tới căn cứ với tôi sao?” Milos hỏi.

An không trả lời, nhưng Milos biết cô có sự cố kỵ, cô cần giữ khoảng cách với nhân loại khi mình là một loài sinh vật khác loại.

“Ta nếu đã có lời cam kết bảo đảm an toàn cho cô thì nhất định sẽ tận lực bảo vệ an toàn cho cô.” Dáng người Milos thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm nghị.

Đã biết, không cần nhấn mạnh đâu. Nếu như tâm cô vẫn còn nghi ngờ thì sao có thể hẹn người ra khu đất trống đêm hôm khuya khoác chứ?

Xét thấy hai người đều không cùng một hệ thống ngôn ngữ, Milos lại không phải người đàn ông biết lằng mạp cho nên những lời nói sau đó của cả hai đều rất tế nhị.

“... Cô lúc trước bảo có biện pháp là sao cơ?” Milos lần nữa xác nhận mình không có thiên phú nói chuyện với sinh vật khác loại, dứt khoát mà đi thẳng vào chủ đề.

An ngồi xổm người xuống, sau đó khoát tay với Milos tỏ ý hấn cũng ngồi xổm xuống giống cô.

Milos thuận thế ngồi xổm xuống. Một người một cốt cứ như vậy ngồi đối mặt nhau giữa khu đất hoang vắng trong sắc trời đêm đen. Nếu như Âu Mạc nhìn thấy một màn này chắc hẳn sẽ vô cùng đau đớn. Từ trước tới nay thiếu Tướng Milos đều có dáng vẻ đứng đắn chứ đâu mất hình tượng ngồi xổm trên mặt đất như bây giờ, quả thực là mất hết mặt mũi để nhìn.

Milos rất nhanh phát hiện một tiểu sa miêu đang ngồi bên chân An, cái dáng vẻ kia rất quen mắt, đừng bảo là con tiểu sa miêu hấn thả ra lúc trước nhé?

Milos nhìn An, chỉ thấy cô đưa móng vuốt cho hấn.

Lại muốn bắt tay sao? Đây là lễ nghi của bộ tộc khô lâu sao? Đứng đã nắm một lần mà ngồi xổm rồi cũng nắm tay một lần sao?

An nhìn Milos không nhúc nhích thì chủ động bắt lấy tay hấn, sau đó đưa ngón tay hấn tới bên mép tiểu sa miêu.

Tiểu sa miêu và Milos đều có sự thắc mắc nhất trí cùng nhìn An.

“Tiểu sa miêu, cần hấn.” An xúi giục, nói.

Tiểu sa miêu do dự nhìn Milos sau đó khẽ liếm ngón tay hấn một chút. Mặn mặn, ăn không ngon.

“Không phải liếm, cần đi.” An tiếp tục chỉ đạo.

Tiểu sa miêu cọ xát răng một hồi, cuối cùng vẫn lấy dùng khí dùng sức cắn, bất thành linh ném được mùi máu tanh, nó giống như bị trúng độc, vội vàng phóng thật nhanh vào lồng ngực An, cách xương ngực dè dặt nhìn chăm chăm vào Milos.

Milos nhìn ngón tay trở đang rỉ ra giọt máu, mở miệng nói: “Nếu như cô nghĩ có thể dùng cách này giết chết ta thì có lẽ nên tìm cách khác hữu hiệu hơn đây.”

Anh suy nghĩ quá nhiều đấy. An khẽ liếc mắt nhìn hấn.

“Hay là, ta đã làm điều gì sai trái nên cô mượn hàm răng của một tiểu sa miêu trừng phạt ta?”

An mở thiết bị cá nhân của mình, đánh một câu: “Bây giờ anh có thể đi được rồi!”

“Cái gì? Biện pháp cô nói đâu?” Hẹn hấn buổi tối gặp nhau chỉ vì cần hấn một ngụm sao?

“Không phải đã nói cho anh sao?” An chỉ tiểu sa miêu lại chỉ ngón tay trở của hấn, “Trở về kiểm tra sức khỏe nhé!”

Trong mắt Milos lóe lên sự kinh ngạc: “Chỉ đơn giản như vậy?”

An gật đầu thật mạnh, đơn giản như vậy thôi! Cô lúc trước xuyên qua Vượng vượng nhìn nắm khuôn trên thân thể động vật có thể hấp thu và đồng hóa nắm khuôn trên cơ thể con người. Nói cách khác, thật ra cách chữa lấy lan nắm khuôn căn bản không cần rút ra kháng thể trên cơ thể động vật mà chính là lợi dụng những nắm khuôn nguyên thủy trên cơ thể động vật.

Nguyên nhân An để mẫu thể tiểu sa miêu cắn Milos là để nắm khuôn nguyên thủy thấm vào cơ thể hấn trở thành kháng thể tự nhiên. Nhưng Milos vốn không bị lây nhiễm nắm hấu chân, cho nên cũng không biết có gì biến hóa hay không.

Từ sự quan sát của An, nắm khuôn nguyên thủy chuyển hóa từ động vật sang cơ thể người Straous không có nguy hại gì, ngược lại, còn có không hề ít chỗ tốt. Nếu như biện pháp này không thể thực hiện được, vậy thì An cũng chỉ mặc niệm cho Milos thôi... Đối với một sinh vật khô lâu không có não bộ, yêu cầu này quả thực không thể quá cao nhỉ.

An chậm rãi đứng lên, tiểu sa miêu vội vàng bám lấy xương sườn của cô, thuận thế leo lên bả vai của cô.

Milos nhìn chăm chăm vào tiểu sa miêu đang chui ra từ khe hở từ trong xương cốt của An, hấn có cảm giác thân thể khô lâu tộc thật sự “thoáng mát”.

“Một khi đã vậy thì tôi đi về trước vậy.” Milos dừng một chút, nói, “Đứng rồi, vẫn luôn quên không hỏi cô, tên của cô là gì? Anthony là thân phận ta an bài cho cô, vậy tên thật của cô là gì?”

“An, tên của tôi cũng là An.” An đánh máy chữ trên màn hình.

“An sao... ta đã nhớ.” Milos chào kiểu quân đội với cô, sau đó xoay người trở về tàu con thoi của mình. Khi sắp lên xe, hấn lại nói, “An! Mọi lúc ta đều hoan nghênh cô tới căn cứ nhân loại, ta sẽ mở thêm quyền hạn xuất nhập cho cô, có thể không bị kiểm tra, trực tiếp do ta phụ trách.”

An gật đầu tỏ ý đã biết.

Nhưng Milos cũng đã dự đoán được việc cô sẽ không chủ động tiến vào căn cứ nhân loại, chỉ hy vọng rằng quan hệ của bọn họ sẽ tiến thêm một bước.

Sau khi Milos rời đi, An cũng xoay người đi vào sâu trong rừng, dần dần không nhìn thấy trong bóng đêm.

Sau khi trở lại căn cứ, Milos trực tiếp đi viện nghiên cứu.

Là một thân binh của Milos, Âu Mạc là người duy nhất biết thiếu tướng nhà mình đi ra ngoài hẹn ước với người. Thiếu tướng nghiêm lệnh hắn không được đi theo, hắn đành phải luôn ngồi chờ ở ngoài căn cứ. Hiện giờ thấy hắn bình an trở về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng không hỏi nhiều lời.

Ánh đèn điện viện nghiên cứu sáng choang, rất nhiều nghiên cứu viên không nghỉ ngơi mà trắng đêm công tác.

Bọn họ nhìn thấy Milos tiến vào, lập tức đứng lên hành lễ.

Milos không nói lời vô nghĩa, hạ lệnh nói: “Lập tức kiểm tra chức năng miễn dịch giúp ta!”

Alan sững sốt, vội hỏi: “Thiếu tướng Milos, ngài cũng bị lây nhiễm?”

“Sau khi kiểm tra rồi lại nói.” Milos hiện tại chỉ muốn biết một ngụm cần kia của tiểu sa miều có tác dụng gì.

“Được!” Đám người Alan không trì hoãn nữa, từng người từng người nhanh tay thực hiện.

Đang lúc ở căn cứ số 3 xuất hiện sự chuyển biến thì hai căn cứ khác lại đang trong sự hỗn loạn.

Bọn họ dùng hết tất cả lực lượng để tìm kiếm nấm ngũ đông, giá cả mỗi lần từ 10w tăng lên đến 20w rồi lại 30w. Nhưng loại thực vật này vô cùng thưa thớt, một gốc cũng khó cầu. Đối với quần thể người lây nhiễm ngày một mở rộng, căn bản không làm nên trò trống gì.

Milos tạm thời không rảnh mà bận tâm tới hai căn cứ khác, hắn vẫn một mực canh giữ trong phòng thí nghiệm để chờ đợi kết quả kiểm tra.

Sự chờ đợi này là 6 giờ.

“Thiếu tướng, ngài làm sao làm được?” Alan mở to đôi mắt phủ đầy tơ máu, kích động mà hung phấn vọt tới trước mặt Milos, nói, “Trong cơ thể Ngài sao lại sinh ra kháng thể chứ?”

Milos bình tĩnh nói: “Đừng vội, từ từ nói.”

Alan thở một hơi thật dài, tiện tay vuốt lại mái tóc bù xù như tổ quạ của mình, nói: “Tình huống của Ngài cùng kháng thể tiềm từ động vật không giống nhau, trong cơ thể Ngài là kháng thể tự nhiên hình thành, không có bất kỳ tác dụng phụ, hơn nữa còn đề cao chỉ số miễn dịch các loại trong cơ thể, thật sự có thể nói là hoàn mỹ! Thiếu tướng Milos, Ngài đã làm cái gì vậy?”

Làm gì? Bị sa miều cắn một ngụm. Milos một bên vừa xem xét số liệu thực nghiệm, một bên vừa suy nghĩ. Thì ra đây chính là biện pháp của An, nước bọt sa miều có thể sinh ra kháng thể? Không, chính xác mà nói, chính là nước bọt tiểu sa miều có chứa nấm vi khuẩn.

Milos giải thích: “Ta bị một sa miều có lây nấm khuẩn cắn một ngụm, hẳn là chân khuẩn từ trên người nó thông qua nước bọt tiến vào cơ thể của ta khiến ta tự sinh ra kháng thể.”

“Thì ra là thế, vậy thì có thể nói thông rồi!” Ella đang cùng vài nghiên cứu viên thảo luận kịch liệt một hồi, nói: Xem ra chúng ta không cần phải bắt giữ nhiều động vật, hiện tại chỉ cần một con có thể độ nhanh thì càng an toàn hơn.”

“Lấy cảm nhiễm chân khuẩn từ nước bọt của động vật sao?”

“Không.” Hai mắt Alan sáng loang loáng nhìn chằm chằm vào Milos, gằn từng chữ, “Là lấy máu của thiếu tướng đại nhân Ngài!”

Milos: “.....”

Đột nhiên có cảm giác bị hổ...

Từ chỗ Vượng vượng lấy được tin tức này, An hết sức vui mừng. Cô vốn nghĩ sẽ là lấy nước miếng động vật, thật không nghĩ tới cuối cùng lại lấy máu của Milos. Lần này hẳn chắc phải lấy khá nhiều máu, thật sự là khắp nơi vui mừng.

Về sau Milos nếu không làm thiếu tướng, dựa vào việc bán máu cũng kiếm được miếng cơm manh áo*.

Milos ngược lại không hề để ý việc lần này, với thể chất của hắn, mỗi ngày hiến máu cũng không thành vấn đề.

Sau khi bị đám người Alan rút mấy ống máu, Milos trở về phòng mình, vọt vào tắm và chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Đúng lúc này, Âu Mạc gõ cửa tiến vào, sắc mặt ngưng trọng báo cáo: “Thiếu tướng Milos, liên minh hạ lệnh chất vấn, thúc giục Ngài trong vòng một tháng phải ổn định thể cục, nếu không sẽ hủy bỏ quân hàm của Ngài.”

“Không cần để ý tới bọn họ, mỗi lần ngoài trừ bất mãn ta thì uy hiếp quân hàm của ta thì còn gì để làm nữa đâu, đều đã tập mãi thành thói quen rồi.” Milos lơ đãng trả lời.

“Nhưng mà, cứ lâu lâu lại uy hiếp cảnh cáo một lần, bọn họ dùng quân công đổi lấy quân hàm thiếu tướng nhiều năm của Ngài để làm cái gì?” Âu Mạc mặt đầy oán giận, nói.

“Bọn họ cũng chỉ chiếm chút tiện nghi trên miệng mà thôi, còn thật sự muốn triệt ta thì còn lưu ta đến bây giờ sao?” Milos di động chút xương cổ mình, ánh mắt lộ rõ sự mệt mỏi.

Âu Mạc thấy thế, lập tức hành lễ cáo lui để Milos nghỉ ngơi cho khỏe.

Milos vừa mới nằm trên giường, liền nghe thấy tiếng gõ ở bên cạnh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vượng vượng gõ trên màn hình mấy chữ: “Ngủ ngon, anh hùng hiển máu.”

Anh hùng hiển máu... Milos khẽ cười một tiếng, giữ chân ra, gác đầu liền ngủ say.

P/s: Nguyên văn là: 盆满钵满 (Bồn mãn bát mãn/ bồn phong bát mãn): nghĩa là kiếm được nhiều tiền

Bạn đang đọc truyện *Điêu Cốt Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tàn ảnh tàn niệm

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Nhân loại gần đây dần dần thâm nhập vào khu cao nguy tăng nhiều, bọn họ chủ yếu là vì nắm giữ đông mà đến. Để tránh những phiền toái không cần thiết, an giảm bớt hoạt động ban ngày mà chỉ thu nhặt xương cốt vào buổi tối. Nhưng, nếu phát hiện bóng dáng Lục yêu thì An cũng không quản nhiều như vậy. Mặc dù Linh cốt khó có được nhưng cô không nghĩ sẽ bỏ qua nó.

Có tình huống!

An nhảy ra từ trong nước, theo hơi thở của khô lâu thú mà truy tung. Cô dùng tự quyết “mau”, thân ảnh như một con gió lốc xẹt qua trong rừng.

Ở khoảng cách gần cô mấy trăm mét, một đội lính đánh thuê tự do đang tạo thành một đội ngũ chỉnh tề thật cẩn thận mà sờ soạng khắp nơi. Thân ở trong khu cao nguy nên không có người nào dám thiếu cảnh giác.

“Lão đại, nơi này có phân dã thú, nhìn vẫn còn mới, xem độ lớn nhỏ của phân hãn là một động vật ăn thịt loại trung.” Một lính đánh thuê ngồi xổm trên mặt đất nhìn một lúc mới đứng dậy nói.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta phát hiện động vật ăn thịt cỡ trung, mọi người cẩn thận.” Đội trưởng lính đánh thuê một bên cảnh giác mà đánh giá bốn phía, một bên dặn dò đội ngũ, nói.

“Súc sinh này dám ị phân ở nơi này, chứng tỏ nơi này có thể là lãnh địa của nó.” Một người đàn ông có thân hình cao lớn, nói: “Căn cứ kinh nghiệm trong quá khứ, động vật ăn thịt đều có điểm giống nhau là chỉ ị phân trong địa giới của chính nó, người khác sau khi tiến vào lãnh địa, cơ bản đều giống như bị tảo bón.”

Đội viên sôi nổi nhìn hãn, tất cả đều cảm thấy cách nói của hãn có vấn đề, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Nhưng chỉ có một chút cho là đúng, gia hỏa kia dám đại tiện tiện tùy ý ở chỗ này cũng không chứng minh nó là chủ nhân lãnh địa nên không hề sợ hãi. Mỗi một khu vực đều có mấy chục loại động vật ăn thịt, có thể không chọc thì vẫn không nên chọc. Mọi người đều ăn ý mà vòng qua đồng phân lớn kia, hành động càng thêm cẩn thận.

Đúng lúc này, một lính đánh thuê chợt phát hiện một bóng người bay nhanh tới, giống như một mũi tên, vèo một cái lại không thấy tăm hơi.

Lính đánh thuê há to miệng, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, hoàn hảo hãn vẫn nhìn xuống, sau đó liền quay đầu hỏi những người khác: “Các người có thấy gì vừa rồi không?”

“Nhìn thấy cái gì?” Mọi người nghi hoặc nhìn hãn.

“Vừa rồi mới có người chạy qua mà.”

“Người nào lại chạy loạn trong rừng cây khu cao nguy chứ?” Có người không tin, nói: “Cho dù thật sự có thì chúng ta cũng không có khả năng không chú ý đến chứ?”

“Tốc độ của hãn rất nhanh.”

“Có thể nhanh hơn lão đại của chúng ta sao? Lão đại chúng ta chính là vua tốc độ chạy ở căn cứ đây.”

Tên lính đánh thuê kia không còn lời để nói, đúng là lão đại có tốc độ nhanh nhưng cũng chỉ là trong loài người, vừa rồi tên kia giống như có gắn tên lửa trên đùi! Hắn cũng không biết giải thích như thế nào, xem bộ dáng buồn cười của mọi người thì chỉ biết đành phải câm miệng không nói nữa. Dù sao cũng là nhân loại, chẳng phải sinh vật nguy hiểm gì, coi như không có phát hiện đi.

Lúc này, đội trưởng đội lính đánh thuê bỗng lên tiếng: “Tiểu Cát, phương hướng hắn chạy ở đâu?”

“Cái gì?” Lính đánh thuê bị gọi là “Tiểu cát” sững sốt một chút.

“Người vừa mới nhìn thấy người kia, hắn chạy hướng nào?”

”A, a.” Tiểu Cát chỉ một phương hướng, nói: “Bên kia.”

“Qua bên kia xem một chút!”

“Lão đại, Ngài thật sự tin lời nói của Tiểu Cát sao?” Một lính đánh thuê nói, “Hắn thường xuyên lên con động kinh (1), có thể là lại nhìn lầm rồi đi?”

“Nhìn lầm hay không thì đi xem chẳng phải sẽ rõ hay sao?” Đội trưởng đội lính đánh thuê vừa nói vừa chuẩn bị cất bước, bỗng một bóng người đột nhiên nháy từ trong phía cây cối vọt qua.

Lần này tất cả mọi người đều nhìn thấy. Tuy rằng gần như chỉ vài giây nhưng như vậy đã đủ với bọn họ. Đó xác thật là một người, một người nhanh tới không khoa học. Tốc độ kia ước chừng đuổi kịp một tàu con thoi đi!

Một chút hoảng sợ qua đi, mọi người cũng kịp nhìn ra đối phương ăn mặc toàn giáp trong quân đội.

“Đuổi theo!” Đội trưởng đội lính đánh thuê không nói hai lời, lập tức đuổi theo phương hướng bóng người kia biến mất.

Đuổi theo sao? Đồ kẻ nào đuổi kịp đây! Hơn nữa chạy vào trong rừng cây làm cản thật sự tốt sao?

Song, nếu thật sự đuổi theo tên lính kia, bọn họ khẳng định có thể có được tin tức hữu dụng. Nhìn bộ dáng đối phương kia, dám tùy ý đi lại trong rừng như vậy, khẳng định rất quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

Tuy nói là đuổi theo, nhưng đội trưởng đội lính đánh thuê lại không dám sử dụng tốc độ, hắn chỉ dám đi theo dấu chân đối phương để thử vận may. Huống chi, cho dù hắn có triển khai toàn bộ sức lực cũng chẳng có khả năng đuổi kịp.

Vốn dĩ mấy người không hề ôm hy vọng, ai mà biết được sau hơn mười phút lại gặp tên binh lính không khoa học kia, lúc này, hắn ta đang ngồi xổm dưới một thân cây làm cái gì đó.

Mấy người quá đổi vui mừng mà bước nhanh chân, chuẩn bị chào hỏi một tiếng thì lại thấy đối phương đột nhiên đứng lên, phát tay với bọn họ một cái, sau đó vèo một cái biến mất tại chỗ, lưu lại một con gió mạnh đi vào rừng cây.

Tất cả lính đánh thuê đều đang giơ tay chuẩn bị đáp lễ, không hề nghĩ tới đối phương căn bản không hề định tăng cảm tình với họ, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Đây là đang chơi người đúng không? Không muốn tiếp xúc với bọn họ, người giơ tay làm cái gì, không biết là lãng phí tình cảm của người khác sao?

Thật ra, bọn họ đều đang trách oan An, cô vừa mới thành công luyện chế một khô lâu thú, vừa mới đặt xong cái tên Phiếm Phiếm, bởi vì hưng phấn quá nên hoàn toàn không hề chú ý tới nhóm người đã tới bên này, động tác phát tay sau đó cũng chỉ là khởi động tự quyết “mau” mà thôi.

Bộ xương khô lâu thú Phiếm phiếm cũng không biết có bị ảnh hưởng từ tự quyết “Mau” hay không mà một lúc sau khi sống lại, tốc độ của nó nhanh đến không thể tưởng tượng. Nếu nói An nhờ sử dụng tự quyết còn có thể nhìn thấy tàn ảnh thì khi Phiếm Phiếm vừa động có thể so sánh với thuần di, căn bản không thể phán đoán hướng di động của nó.

Hôm nay có vẻ là ngày may mắn của An, Lục yêu hoạt động thường xuyên so với mọi khi, cô đi tới đi lui khu vực này đã tạo thành một khô lâu thú, còn luyện ra mấy chục khối Linh cốt.

Chính vì vậy đội ngũ dong binh này mới may mắn nhìn thấy bóng người động kinh hiện lên trước mắt bọn họ, thật giống như đang đùa giỡn với bọn họ, mỗi lần đều không dừng lại khiến người ta cảm thấy có chỗ quỷ dị không đúng, đặc biệt TM tra tấn người!

“Khốn kiếp! Hắn đây là đang theo dõi trên đầu chúng ta đúng không?” Có người rất cuộc nhện không được mà muốn chửi đổng, không sao lại dọa người hoảng như vậy!

Một người khác tay cầm vũ khí, mắt lộ hung quang: “Hắn còn xuất hiện nữa liền bắn hắn đi.”

Những người khác đều sôi nổi phụ họa, ngay cả đội trưởng đội lính đánh thuê cũng không ngăn cản, thật sự là đối phương quá coi khinh người. Tốc độ nhanh thì sao chứ, có thể nhanh hơn RD xạ kích (2) sao? Đáng nhẽ như vậy, chờ bắn thùng hắn ra để xem có gì để đùa chơi nữa không?

Nhưng mà, mỗi sinh vật kia, rốt cuộc có còn xuất hiện nữa không đây ...

An vô tri vô giác cứ như vậy để lại tàn niệm lớn trong lòng đội ngũ lính đánh thuê tại đây.

An mang theo xương cốt trở về căn cứ địa số 2 của mình. Cô giờ đã mở rộng phạm vi hoạt động của mình cho nên cứ điểm cũng từng bước lại gia tăng. Căn cứ địa mới là một hang động ngầm, trên thực tế không thuộc về An, chủ nhân chân chính của nó là một sinh vật thoát nhìn giống với bạch tuộc có nhiều xúc tua, lần đầu tiên khi nhìn thấy nhiều xúc tua đã sờ soạng toàn thân cô, xác định xúc cảm (?) không tồi mới để cô vào ở.

An cho rằng chỉ cần thỏa mãn lòng tò mò của gia hỏa này là đủ rồi, nhưng sự thật chứng minh cô quá ngây thơ. Lúc ban đêm, An nhìn hơn mười xúc tua lớn nhỏ từ sâu trong hang động chui ra, một cái lại một cái thăm hỏi mình mà phương thức lại chính là —— sờ.

An giống như điều khắc mà tùy ý để hơn mười cái xúc tua bò tới bò lui trên xương cốt của cô, xúc tua thật dài đi vào hốc mắt cô, xương ngực, tứ chi vụn vụn vụn tới, nếu hình ảnh đó có thể chụp thành vi deo thì chính là một bức ảnh vô cùng kinh khủng!

Vì để đạt được quyền ở, An liên liệu mạng, từ bỏ nguyên tắc bản thân (3) mà cùng chúng nó một lần đàn áp không quá tốt đẹp. Còn để chúng giống như tiểu sa miêu chui vào thì không biết sẽ thành cái bộ dạng gì nữa.

Sau lần đầu tiên nhằn nại, nhiều xúc tua vẫn sống chung thực tốt, chúng nó mỗi ngày đều vùi vàng đào thành động, trừ bỏ gặp mặt có một chút ghét nhau ở bên ngoài thì mặt khác đều không làm phiền lẫn nhau, ngày thường còn phụ trách cảnh giới và cung cấp đồ ăn, tuy rằng An hoàn toàn không cần đồ ăn.

Buổi tối, An sau khi hoàn thành ba kiện cốt điều thì một bên mở ra tri thức Straous học tập, một bên gửi tin cho Milos thông qua Vượng vượng, nói cho hẳn tin tức nhiều lính đánh thuê đi vào khu vực cao nguy, hỏi hẳn không phải đã tìm được phương pháp trị liệu vi khuẩn chân khuẩn sao? Vì sao còn nhiều người chạy tới mạo hiểm trong khu cao nguy như vậy?

Milos rất nhanh trả lời: Lính đánh thuê tiến vào khu cao nguy hẳn đến từ căn cứ số 1 hoặc căn cứ số 2. Ta đã triệu hồi binh lính bên này, cũng đã công bố thông tin nghiên cứu thành công vắc xin phòng bệnh.

“Căn cứ số 1, số 2 không biết chuyện vắc xin phòng bệnh sao?”

“... Máu của ta không đủ dùng...”

Phốc.

An Diệc mở to miệng không tiếng động mà cười lớn.

Khoa học giả trong trung tâm nghiên cứu khoa học căn cứ số 3 luôn nghiên cứu vắc xin phòng bệnh chân khuẩn, nhưng trước mắt cũng chỉ có máu của Milos là an toàn và ổn định nhất. Bọn họ cũng nhiều lần thử đem cảm nhiễm chân khuẩn trong nước bọt động vật cho nhân thể dùng, nhưng kết quả lại không đạt hiệu quả lý tưởng.

Hai nhóm nghiên cứu giả có hiệu quả bất đồng đều cảm thấy hoang mang. Milos đạt được kháng thể từ cảm nhiễm chân khuẩn trên cơ thể động vật, vì sao những người khác lại không đạt được? Có phải bỏ sót điều gì đó ở trong này hay không?

Bọn họ đều không biết rằng, kháng thể tự sinh phải đạt hai điều kiện. Một là nhân loại không có cảm nhiễm chân khuẩn; hai là động vật phải là mẫu thể chân khuẩn. Adine chính là mẫu thể chân khuẩn, có thể nói toàn bộ căn cứ đều bị hẳn lây bệnh. Tiểu sa miêu cũng là mẫu thể chân khuẩn, chẳng qua nó có được kháng thể mẫu thể chân khuẩn.

Đơn giản mà nói, nắm chân khuẩn chính là loại vi sinh vật “Tự công tự thụ” nên bọn nó ký chủ là công vẫn là chịu ...

“Ăn, gần đây cô cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.” Milos dặn dò Ân.

“Ta vẫn luôn luôn rất cẩn thận.”

【 ta giữ lại ý kiến. 】

Hừ! 【 Phách lối! 凸 ^-^ 凸 】

【.....Cô học đầu lời thô tục như vậy? Ta nhớ ta download giọng nói đều là hình thức ưu nhã của quý tộc cơ mà】 “Phách lối” ở câu mắng chửi của nhiều người hầu hết là dân bụi đời ở Straous. An sao có thể nói cho hẳn biết, vào cái ngày hẹn hò đó, cô đã trộm download trên network của hẳn một bộ “Tập khẩu ngữ tự học thành tài của các cao thủ tự học”.

Milos thấy An không đáp lại, lập tức khuyên nhủ: “Ít nói lời thô tục, không sẽ hạ phong cách đấy.”

An không thèm để ý tới hẳn. Cô cách điệu sao có thể bởi vì vài lời nói thô tục mà hạ phong cách được?

“Cô là một bộ khô lâu nữ tính cao quý mà thông minh, hẳn là phù hợp với hình tượng ưu nhã, như vậy ngôn từ cử chỉ cũng phải ưu nhã” Milos cảm thấy bản thân cần phải cứu vớt bộ xương khô này trở về, chỉ cần nghĩ tới cô sau này một chút lại “Phách lối” mà cả người hẳn đều cảm thấy không khỏe.

An cảm thấy Milos là một kẻ đơn giản mà lao tâm khổ trí, một con người lãnh khốc rần rỗi sao lại đột nhiên thay đổi phong cách chứ? Một bộ xương

khô cần ưu nhả làm cái P gì, chỉ cần thoát quần áo một cái, nhảy vào giữa một đám người thì cũng chẳng chiếm được thương thức ưu nhả của nhân loại, nhưng không cần vũ khí quần công thì cũng không tồi.

Không thể trao đổi với người đàn ông này được, An quyết đoán cắt đứt liên hệ với Vượng vượng.

Milos đứng một mình đối diện với Vượng Vượng trong phòng một lúc, sau khi xác định bên kia Vượng Vượng sẽ không đáp lại thì mới từ bỏ khuyên bảo, hần mất mát mà nằm lên giường đi ngủ. Không biết vì sao, hần dị thường cảm thấy vô cùng hứng thú đối với việc cải tạo một con khô lâu, đáng tiếc nhân gia không vui tạo nào...

Giải thích:

(1): Nguyên văn là 一惊一乍的 (nhất kinh nhất sạ): ý chỉ người có tính thần quá khẩn trương hoặc hưng phấn.

(2) RD xạ kích: Máy bắn hỏa tiễn xạ kích

(3): Nguyên văn là 节操 (Tiết tháo): chỉ phạm vi nhân phẩm của một con người (theo baidu)

Bạn đang đọc truyện *Điền Cốt Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: An cũng buồn bực

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An phát hiện cô rất có duyên với dong binh đoàn lính đánh thuê tự do, ngày hôm qua vẫn còn kinh sợ mà hôm nay họ lại dám đặt lều trại phía trên hang động của cô.

Cửa hang là một khe đá dài hẹp, bốn phía có cây mây leo giăng kín, muốn đi vào phải né người xuống phía dưới, nếu không đề sát người thì sẽ không kiểm tra ra, người bình thường rất khó phát hiện phía sau có không gian khác. Mà dong binh đoàn lính đánh thuê vừa vịn ở ngay phía trên cửa hang, chỉ cần An vừa chui ra từ trong hang là đối mặt với họ luôn. Không biết nếu bọn họ nhìn thấy một bộ xương khô đột nhiên nhô ra từ trong khe đá thì sẽ có biểu tình gì... An có xúc động muốn ra ngoài nghiệm chứng một chút chứ không an tĩnh ngồi nghiền cứu xương cốt trong hang động.

Cô nghĩ nhóm người này hẳn rất nhanh sẽ dời lều trại bởi vì phụ cận căn bản không có nấm ngủ đông. Nhưng ngày thứ nhất trôi qua, bọn họ vẫn tìm kiếm ở phía bắc một vòng, sau đó trở lại lều trại tiếp tục kế hoạch ngày thứ hai. Nhìn tình hình có vẻ không hề có tính toán dịch chuyển trong bốn năm ngày tới.

Tổng cộng đội ngũ này có chín người, mỗi lần đều lưu lại hai người trông coi lều trại, điều này khiến An không thể ra ngoài. Cho dù cô mặc áo giáp cũng rất khó đảm bảo không bị bọn họ phát hiện sơ hở. Dù sao một "Binh lính" đột nhiên bò ra từ trong hang động cũng thật khiến người ta cảm thấy khả nghi.

Mất thấy lục yêu qua lại trong rừng rậm, An lại không thể theo dõi thật khiến cô buồn bực khó chịu.

An tựa đầu dò xuyên qua dây leo xem xét qua khe đá động tĩnh phía trên mặt đất, u lam trong bóng tối chột koe nhìn thật quý dị.

Lúc này, trong doanh trại chỉ có hai lính đánh thuê, một trước một sau đứng ở một đầu.

Một người trong đó hình như nhận ra cái gì đó nên đi tới phía An. An vội vàng cầm đầu lâu của mình trở lại, kẹp ở dưới cánh tay và đi qua đi lại trong hang. Khô lâu thú Đồ Đồ và Tư Thụy lại truyền tới tin tức lục yêu, một hài cốt mới đang chờ cô luyện hóa, càng sớm luyện hóa, lực linh hồn càng thuần hậu.

Không được, cô phải nghĩ biện pháp để đi ra ngoài!

An quét mắt qua nhẫn cốt giới trên ngón tay mình, cô dùng cảm thức tìm tới một vòng trong chiếc nhẫn, sau đó linh hỏa chột vọt lên, à, phát hiện thứ tốt rồi.

Cô đem đầu lâu trở về xương cổ của mình, rồi lấy ra từ trong nhẫn cốt một món cốt điều.

Đây là cốt điều do cô tâm huyết dâng trào khắc chế, vốn cho là không có tác dụng gì, ai mà biết hiện tại lại có tác dụng.

An tựa đầu vào bên khe đá, kẹp cốt điều ở giữa hai ngón tay và bắn linh quyết ra phía bên ngoài. Một ánh sáng trắng hiện lên, chỉ trong chốc lát, bốn phía đều xuất hiện sương mù, sương mù càng ngày càng đậm, thực vật bên ngoài mấy mét dần trở nên mờ hồ không rõ.

Tiếng vỡ vụn vang lên, an nhìn cốt điều giữa nóng tay đã biến thành tro bụi, chữ "Sương mù" phía trên cũng theo đó biến mất.

“Sao tự nhiên lại có sương mù bay?” Trong làn sương mù dày đặc truyền tới giọng nói nghi ngờ của một lính đánh thuê.

“Vào thời điểm này còn có sương mù bay? Vội vàng ngừng thờ, cẩn thận có độc!” Một người khác cuống quýt nhắc nhở.

Chân tay hai người lập tức luống cuống.

An không để ý tới bọn họ, cô nhân cơ hội này chui ra khỏi khe, dùng tự quyết “mau” biến thân thể thành một mũi tên rồi cung, phá vỡ sương mù chạy nhanh vào chỗ sâu nhất trong rừng cây.

Hiệu quả sương mù chỉ duy trì ba mươi giây, đến không có dấu hiệu, đi cũng không có dấu vết, hai lính đánh thuê còn tưởng rằng có sinh vật thả khói độc, thiếu chút nữa đem trái tim nhỏ dọa cho chảy máu.

An chạy hơn mười phút mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng – lúc này vì vội vàng chạy ra ngoài nên cô hoàn toàn quên mất nguyệt trang. Cho nên hiện giờ cô đang lỏa thể! Giữa ban ngày ban mặt lỏa thể!

An vội vàng nhìn xung quanh một chút, cũng may không phát hiện dị thường. Tốc độ của cô rất nhanh, cho dù gặp con người cũng chưa chắc đã nhìn ra cái gì. An thở phào nhẹ nhõm, ở trong rừng rậm rất hiếm thấy dấu chân người, ngày thường cũng không cần phải quá mức cẩn trọng. Chẳng qua con người đi sâu vào khu vực nguy hiểm một gia tăng, cho nên vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

An khởi động tự quyết “nhảy”, nhẹ nhàng nhảy lên một cây đại thụ, sau đó từ trong nhánh cốt lấy ra áo giáp chế phục, định lợi dụng tán lá cây để mặc kín mít.

Mới mặc được một nửa thì bỗng nhiên truyền tới tiếng người cách đó không xa. Cô vội vàng dừng lại động tác mà ẩn nấp vào tán cây, không dám phát ra tiếng động.

Không bao lâu liền thấy mấy người đi tới bên này.

Hả, sao lại là bọn họ chứ? Bọn người kia chính là những kẻ tự tiện hạ trại bên ngoài căn cứ của cô, thật vất vả mới ra ngoài lại đụng phải rồi!

“Lão đại, tôi vừa mới nhìn thấy phương hướng ‘Hắn’ chạy là hướng này.” Lính đánh thuê Tiểu Cát vừa nhìn bốn phía vừa nói.

Tiểu Cát bản lĩnh khác thì không có, chỉ có thị lực thì rất tốt, mới vừa rồi bóng An không may bị hắn bắt được.

“Người xác định là ‘hắn’ sao?” Đội trưởng lính đánh thuê **Chio** hỏi.

“Sẽ không sai! Mặc dù hôm nay ‘hắn’ mặc quần áo trắng, nhưng loại tốc độ thì có một không hai.” Tiểu Cát hết sức khẳng định.

Quần áo trắng ... An ở trên cây cũng im lặng.

“Người này hai ngày gần đây đều lẩn lư xung quanh chúng ta, giấu đầu hở đuôi, cũng không biết đến tột cùng là hắn muốn làm gì?” Một lính đánh thuê khác tức giận bất bình nói.

Ta phi! Rốt cuộc là ai lẩn lư xung quanh ai chứ! Các người tới nằm vùng ngoài cửa nhà người khác còn không biết xấu hổ trả đũa? An lặng lẽ giờ một ngón giữa từ trên cây tới phía bọn họ.

“Hay là ... ‘hắn’ muốn tìm cơ hội đoạt nắm quyền của chúng ta?” Một lính đánh thuê có tướng mạo thô bỉ suy đoán nói.

Một cho các người có thể nói ra lời đó! Các người ngay cả một gốc cây nắm quyền cũng không tìm được. An cảm thấy một ngón giữa của cô không đủ biểu đạt sự khinh bỉ của mình với mấy người bọn họ, phải dùng hai ngón mới đủ!

“Đừng đoán mò.” **Chio** xua tay, “lấy thân thủ và tốc độ của người này, nếu thật sự có lòng xấu xa, cho dù chúng ta đề phòng như thế nào cũng không chiếm được chỗ tốt đâu.”

“Lão đại, ‘hắn’ đâu có lợi hại như vậy đâu.” Vài tên đội viên không phục gào lên.

Chio cười cười, hắn đang muốn nói thêm điều gì thì đột nhiên nghe thấy tiếng động quen thuộc truyền tới từ trong bụi cây.

Những lính đánh thuê khác cũng quay đầu lại, cảnh giác nhìn chăm chăm hướng đó.

An cũng nhìn loại phía đó, chỉ thấy mấy chục lính đánh thuê đang cầm vũ khí trong tay, từ trong bụi cây nối đuôi nhau, khi thấy đám người Kỳ ảo thì đều không lộ vẻ kinh ngạc, chẳng qua là nhìn không có ý tốt mà thôi.

Một người đàn ông tóc nâu lướt qua đồng bạn đi tới trước đội ngũ đối phương, nói với đám người **Kỳ ảo**: “Vừa rồi hình như có nghe thấy các người bàn luận về nắm quyền đó?”

Đám người **Chio** cùng trao đổi ánh mắt kinh ngạc với nhau, vừa rồi hai đội ngũ cách xa nhau như vậy, sao bọn họ lại nghe được nội dung bọn họ nói?

“Ta sẽ không vòng vo, nói thẳng nhé, trên người các người có bao nhiêu nắm ngu đồng? Ta đều muốn, các người ra giá đi.” Người đàn ông tóc nâu tay ôm ngực, ánh mắt đĩnh đĩnh nhìn chăm vào bọn họ.

Chio nheo mắt, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, trên người chúng ta không có nắm ngu đồng.”

Người đàn ông tóc nâu cười cười: “Thật không? Như vậy, các người sẽ không ngại để chúng ta lục soát người một chút chứ?”

Lời vừa nói ra khiến mấy người **Chio** nổi giận. Đây quả thật là miệt thị và khiêu khích!

An đứng ở trên tầng cây cũng im lặng nhìn hai đội ngũ phía dưới, thầm trách mình sao hết lần này tới lần khác lại chọn cái cây này! Chẳng lẽ đây là điểm kịch tính của việc ân núp sao, một khi kích phát phải xem hết kịch tính hay sao?

Đang lúc suy nghĩ miên man, người phía dưới đã bắt đầu giao phong. Một bên cho rằng bên kia có nắm ngu đồng, ép mua không được thì cướp; một bên cần bản không có nắm ngu đồng, nhưng giải thích vô dụng, chỉ có thể mạnh mẽ phản kích.

Theo số lượng người lây nhiễm càng ngày càng gia tăng, nắm ngu đồng không còn là thực vật với điểm cống hiến bình thường nữa mà đã trở thành vật cứu mạng hiếm có. Bởi vì tranh đoạt nắm ngu đồng mà dẫn tới sự kiện đổ máu vô số kể. Cho nên đám người **Chio** sau khi biết ý đồ của đối phương cần bản chẳng cần tốn nước miếng giải thích mà trực tiếp động thủ.

Chỉ nghe thanh âm hỗn loạn vang lên, các loại năng lượng sáng như mưa bay do các loại kiếm gây ra, ánh mắt con người có lẽ không nhìn thấy cái gì, nhưng trong mắt của An lại giống như hiệu quả tia laser, cầu vồng các loại hỗn loạn. Bọn họ dùng súng bắn ở khu vực cao nguy cũng không sợ đưa tới mãnh thú hay sao?

Hai bên điên cuồng bắn nhau, rất khó không liên lụy tới An ở bên này, ai kêu cô tốt xấu không có chết trên chiến trường chứ. Mặc dù không cảm thấy đau nhưng xương cũng quá cứng, dù năng lượng đánh vào cô cũng thật sự không yên ổn, không cẩn thận sẽ bị rơi xuống cây.

Đang lúc này thì một lính đánh thuê vì né tránh đạn bắn, một cước đạp lên thân cây, dùng sức nhảy lên, thân thể xuyên qua cành cây, vừa mới chuẩn bị leo lên trên liền đối mặt với bộ xương khô của An. An cũng tức giận mà che miệng hắt, cũng không sợ dọa người bất tỉnh đi!

“!!!”

Cánh tay lính đánh thuê run lên, thẳng tắp ngã trở về mặt đất.

“Cẩn thận một chút!” **Chio** vội vàng nắm lấy cánh tay hắt, kéo hắt về phía sau tầng cây. Đồng thời ở trong lòng nói thầm, gia hỏa này không phải ngày thường leo cây giỏi lắm sao? Làm sao lúc mấu chốt lại rớt cây được?

“Trên, trên cây có cái gì đó.” Lính đánh thuê chỉ lên cây, run run mà nói.

Chio bót thời giờ nhìn lên cây, giữa lá cây mơ hồ nhìn thấy một bóng trắng.

“Đó là cái gì?” Hắt cảnh giác mà nâng súng nhắm lên phía trên.

“Một khối..... xương người.”

Chio nghe vậy thì trợn mắt hung ác liếc nhìn hắt một cái, thấp giọng mắng: “Một khối xương người cũng dọa người thành như vậy! Trong khoảng thời gian này người nhìn xương người còn thiếu sao?”

Nhưng là, xương người mà thôi, có gì ngạc nhiên chứ? An cũng khinh bỉ nhìn lính đánh thuê kia một cái.

“Không phải vậy, vừa rồi...” Tay chân lính đánh thuê luống cuống, hắt không biết nên giải thích thế nào. Một khối xương người không đáng sợ, đáng sợ là hắt cười với người kia!

Chio không có thời gian nghe hắt nói nhảm, lại nhắc nhở hắt cẩn thận rồi lao vào chiến đấu lần nữa.

Lính đánh thuê nhanh chóng quét mắt nhìn phía trên một chút, thấy xương người vẫn còn ở đó thì vội vàng chạy tới ẩn núp bên kia.

Hai bên người tới ta đi, không ai chịu nhường ai. Bắn nhau, chém nhau, vật lộn nhau, các loại thủ đoạn công kích đều đồng loạt ra trận.

Mất thấy lại qua mấy chục phút, An cũng có chút ngồi không yên. Rừng cây vẫn còn mấy bộ xương cốt chờ cô tới thu thập đấy! Cô cũng không có thời gian ở chỗ này lãng phí đâu.

Tự quyết “sương mù” không còn, giờ thoát thân thế nào đây?

Giải thích:

*Ta phi: Nguyên văn là 勒了个去! (Ta cá đi, Holy Shit): thể hiện tâm tình khó chịu, khinh thường vì điều gì đó, được sử dụng rộng rãi trên mạng. Tương đương với oh my god, oh my fucking god!

Chương 21: Cốt bài hình hổ

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Thật là chỉ hận lúc dùng chữ lại không có!

Hiện giờ không có bất kỳ tự quyết nào có thể đảm bảo cô lặng yên không tiếng động thoát khỏi nơi này mà không bị người phát hiện. Xem ra vẫn phải chờ đám người phía dưới đánh xong, biết vậy không bằng ngồi chờ trong động còn hơn.

Đang lúc An buông tha quyết định giãy dụa thì đột nhiên không biết từ nơi nào bay tới một cái tiêu đánh trúng vào xương sọ cô. Chỉ nghe một tiếng “đang”, một đầu lâu bay lên thật cao, sau đó lại vẽ thành một đường parabol trên không trung rơi xuống một vùng bùn bên ngoài.

Đầu của ta – An im lặng gằm thét! Phách lối, phách lối, phách lối! Thật là không thể nhìn hơn nữa! Ngọn lửa tức giận bùng cháy trong mắt An.

Cô điều khiển thân thể mình từ xa, từ trong Cốt giới lấy ra cốt bài hình hổ. Cái gọi là vị **thứ khai thiên, nguơ ích địa, hổ chương sinh tử (1)**, trong mười hai con giáp, trừ rồng ra, hổ chính là loại sinh vật có công kích lớn nhất. Từ khi đi tới thế giới này, cô chưa từng sử dụng cốt điều có tính chất công kích. Hôm nay xem ra là thời điểm thí nghiệm uy lực của nó.

Cốt bài mười hai con giáp được An phân loại vào loại “thường thức”, lực lượng chiến đấu chỉ tính là sơ cấp cho nên cô không lo lắng sẽ xảy ra án mạng.

An cầm cốt bài hình hổ nhắm ngay mục tiêu. Cốt bài kích hoạt, một đạo ánh sáng trắng bắn ra cùng với một tiếng gầm rung trời của hổ, một con hổ to lớn nhanh chóng hình thành trong không trung, linh vật hình hổ chớp động, lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua cơ thể con người, ước chừng mấy giây sau, sau khi nhảy vọt mấy cái đều biến mất trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

An cũng quan sát sự biến hóa của bọn họ, phát hiện trên người bọn họ không có sự thương tổn, nhưng tất cả đều bất động giống như trúng lời nguyên Định thân vậy, không hề vận vận, mà còn rất thông khổ.

Ngay sau đó, chỉ nghe bùm một tiếng, “Định thân chữ” được giải trừ, vũ khí trong tay mọi người lần lượt rơi xuống, đồng thời tất cả đều ngã ngửa rớt đất, ôm đầu rên rĩ.

Bọn họ làm sao vậy? Nhìn dáng vẻ giống như đầu bị cửa kẹp. An âm thầm suy đoán, nếu không có ngoại thương, đó chính là bị nội thương? Thử nghĩ lại một chút, hoặc giả là ... tinh thần bị tổn thương? Lực lượng của cốt điều đến từ linh hồn thì thứ dễ bị đánh chắc cũng là linh hồn. Hổ linh vừa mới phát ra tiếng huyết gió cũng không phải lỗi tại có thể nghe được mà trực tiếp gây chấn động linh hồn, cũng chính là tinh thần thể.

Đây chắc hẳn là thuộc tính cơ bản nhất của cốt điều. Không thương tổn *, chỉ ảnh hưởng tinh thần. Thông thường mà nói, bị tổn thương tinh thần là có thể khôi phục, như các loại triệu chứng nhẹ: tinh thần uể oải, tinh thần không phấn chấn, tinh thần tan rã linh tính, giống như tinh thần thất thường, si ngốc, mất trí nhớ vân vân các loại, chỉ sợ cũng không chữa trị tốt lắm, nghiêm trọng nhất chắc là bị biến thành hoạt tử nhân, linh hồn hoàn toàn biến mất.

Lực lượng cốt bài hình hổ chỉ có sơ cấp, nói vậy trình độ hao tổn tinh thần của những người này hẳn là không lớn, có thể chữa trị được.

Quả nhiên không quá vài phút, bọn họ miễn cưỡng khôi phục lại, tuy rằng sắc mặt khó coi nhưng đều không có biểu hiện khác thường.

“Vừa rồi là thứ gì đó?” Một lính đánh thuê lòng còn sợ hãi mà dò hỏi đồng bạn bên cạnh.

“Hình như là..... Quỷ hồn?”

Một trận gió lạnh thổi qua, tất cả mọi người không tự giác mà rung mình một cái, ánh mắt kinh sợ nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh. Đây là thời gian mặt trời lặn, sắc trời âm đạm, gió lạnh phơ phất, rừng cây yên tĩnh không có bất kỳ thứ gì khác lạ, vì sao lại cảm thấy có chút âm u nhỉ?

Lúc này, một lính đánh thuê đột nhiên không hề có dấu hiệu nào khóc nức nở: “TMD, cánh tay đau quá, ô ô, ta phải về nhà.

“**** (2), vừa rồi tên nào đá vào mệnh căn của lão tử, lão tử muốn đấu một mình với hắn! Đau chết lão tử rồi!” Lời nói tuy tàn bạo nhưng biểu tình lại ai oán, ánh mắt như mê ly, còn có hai hàng nước mắt thuận rơi bên má, muốn có bao nhiêu tui thân thì có mấy nhiều tui thân.

Bầu không khí thể lương giống như bị lây bệnh, rất nhiều người liền khóc rống lên. Có sự bắt đầu sinh hoạt gian khổ, cũng có người hối hận năm đó bỏ qua tình yêu, còn có người lộ vẻ luyến tiếc không muốn sống nữa... Vốn là cảnh tượng chiến đấu hăng say, giờ lại thành một trận tâm sự nhớ lại hồi ức khó quên.

Nhìn một đám lão đại gia “yếu ớt” nước mắt nước mũi thi nhau chảy trước mắt, An có chút khó mà nhìn thẳng. Từ võ hiệp quá độ đến Quỳnh Dao, phong cách thay đổi cũng quá nhanh. Chẳng lẽ là di chứng của tinh thần tổn thương sao? Thật là ... khó hiểu.

An không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô lặng lẽ mở chức năng quay phim từ thiết bị cá nhân của mình...

Một đám người lái nhái nửa giờ, mùi thuốc súng cũng tan thành mây khói, thay vào đó là một mảnh đau thương. Bọn họ buông tha tranh đấu mà chữa trị vết thương cho nhau, mang theo tâm trạng tan nát cõi lòng, tốp năm tốp ba trở về lều trại của mình.

Sau khi đám người giải tán, An vẫn chưa kịp phản ứng. Có lời kịch là “đoán được mở đầu mà không đoán được kết cục” là vậy đi.

An cuối cùng cũng mặc xong áo giáp, bò xuống khỏi thân cây, nhấc đầu của mình lên và mang tới dòng sông rửa sạch, sau đó lại một lần nữa bình yên đội mũ giáp lên, oa, cuối cùng cũng không cần lo lắng bị bại lộ rồi.

Cô sạch sẽ mà lưu loát ném chuyện vừa rồi ra khỏi đầu, khởi động tự quyết “mau” mà giống như con ngựa hoang bị mất dây cương mà vui xorong chạy đến chỗ xương cốt của cô.

Trong căn cứ số 3, vắc xin phòng ngừa nấm chân khuẩn cuối cùng cũng đã có đột phá trong nghiên cứu mà nghiên cứu ra hai loại thuốc phòng ngừa. Một là lấy từ máu của Milos, một là lấy cảm nhiễm trong nước bọt động vật. Cái trước sau khi sử dụng không chỉ có thể chữa khỏi vi khuẩn mà còn nâng cao miễn dịch của con người, loại sau thì chỉ có công hiệu trị liệu.

Đám người Alan chia hai loại thuốc thành “Di thức huyết thanh vắc xin phòng bệnh” và “Khẩn dịch vắc xin phòng bệnh”. Mỗi ngày trước mắt có thể chế tạo ba trăm lọ, tin tức tạm thời không công bố, ý của Milos là đến khi dự trữ đủ số lượng nhất định thì mới thông tin cho bên ngoài.

Vì thế, hẳn thậm chí còn không cho người cứu chữa thị trường Valanuer. Đáng thương cho thị trường đại nhân bị Milos hành hạ một phen, sau khi tỉnh lại không biết sẽ nổi trận lôi đình như thế nào.

Milos thì ngược lại không thêm lo lắng chút nào, hẳn hiện tại đang tập trung duy trì trật tự, trấn an lòng người cùng với hàng ngày hiến máu.

So với căn cứ số 3 ổn định thì hai căn cứ khác lại là tình cảnh bi thảm. Mặc dù đã áp dụng nhiều biện pháp đề phòng, nhưng số người lây nhiễm vẫn một ngày gia tăng. Càng khiến người ta tuyệt vọng là số lượng nấm ngũ đông quá ít, căn cứ phải ra số lượng người rất lớn, nhưng mười ngày nửa tháng cũng chỉ thu về mười mấy gốc cây, căn bản không đủ để nghiên cứu chế tạo vắc xin phòng bệnh.

Căn cứ không ngừng xin sự giúp đỡ từ hành tinh chính, cũng cung cấp số liệu về nấm ngũ đông cho bọn họ, hy vọng sớm ngày chế tạo vắc xin phòng bệnh.

Cùng lúc đó, liên sự liên minh lại phát mệnh lệnh chất vấn lần thứ ba với Milos, lời nói sắc bén lên án hắt hủi trách.

Milos chỉ trả lời một câu: “Trong vòng ba tháng sẽ giải quyết xong.”

Liên minh cũng trả lời rất nhanh, lệnh cho hẳn lập quân lệnh trạng, nếu trong ba tháng không giải quyết sẽ hủy bỏ quân tịch, yêu cầu hẳn trả lại binh quyền và khôi phục thân phận bình dân của hẳn.

Milos nhắm mắt làm ngơ đóng lại cổng tin tức. Đám lão già này luôn nghĩ cách đối hẳn, cũng không hiểu mình đã đắc tội bọn họ lúc nào? Hẳn không khỏi âm thầm kiểm điểm, có lẽ mình làm người cũng quá thất bại rồi?

Đang lúc ấy, khô lâu chuột Vượng Vượng bắt đầu gõ bàn phím, trên màn hình rất nhanh hiện lên hàng chữ: Buổi tối mạnh khỏe, Milos, có vẻ thức ăn của anh thoạt nhìn không tệ nhỉ?”

Milos đang nuốt thức ăn trong miệng, nghiêm túc trả lời: “Ừ, đều đều đồ bỏ máu.”

【 ha, ha, ha. 】

Milos nhìn chăm chăm vào màn hình, cười thì cứ cười đi sao lại có mấy dấu chấm câu, đây là có ý gì?

【 hôm nay gặp được hai cái dong binh đoàn, bọn họ đánh nhau nhé. 】

“Cô không sao chứ?” Milos vội hỏi.

【 không có việc gì, chẳng qua bọn họ chậm trễ tôi không ít thời gian, làm tôi có chút không vui. 】

“Bọn họ đánh thì là việc của bọn họ, sao lại chậm trễ thời gian của cô? Chẳng lẽ cô cũng gia nhập?”

【 đương nhiên không có, tôi là người theo chủ nghĩa hoà bình. 】

“.....”

【 Bây giờ, tôi đang ở khu vực có tín hiệu, có thể liên thông internet, nên sẽ truyền cho anh một thứ rất tốt 】

“Thứ gì?”

Milos vừa mới hỏi xong đã nhận được tiếng “Tít tít” từ thiết bị cá nhân của mình, hắn lựa chọn tiếp nhận, không lâu lắm, một vi deo xuất hiện trên thiết bị. Hắn một bên vừa ăn cơm, một bên vừa tiện tay mở ra ——

“Ô ô ô...” Thịnh linh một trận quỷ khóc sói tru xuất hiện suýt nữa làm Milos bị nghẹn cơm.

Chăm chú nhìn lại thì nhận ra ánh sáng ảm đạm ở trong rừng cây, một đám nam nhân với đầy vết thương ngã trái ngã phải, đống đầy nước mắt. Milos nhận ra đám lính đánh thuê tự do, mặc dù phần lớn hắn không nhận ra nhưng trong đó có một người hắn quen thuộc, chính là kẻ được mệnh danh là vua tốc độ Chio. Hắn gặp mặt Chio mấy lần, ấn tượng với hắn là người chừng chạc ôn trọng, rất có phong độ đại tướng, nhưng sao ở trong video này lại thành lệ nhân là chuyện quái gì đang xảy ra đây.

Để tránh cho mình nhìn lầm, Milos còn cẩn thận nhìn rất lâu, cuối cùng cũng chắc chắn là cùng một người. Trừ hắn ra, còn có mấy cao thủ hắn đã từng thấy qua. Có thể khiến Milos nhớ kỹ đều là những kẻ có vài phần bản lĩnh.

Nhưng, mấy người lính đánh thuê này hiện tại đang có chuyện gì xảy ra?

Milos nhớ tới An vừa nhắc tới gặp hai dong binh đoàn, chẳng lẽ là bọn họ sao? Đây là trận chiến đấu thảm thiết thế nào mới khiến họ khóc thành như vậy? An cũng ở tình huống nào lại quay lại đoạn video này?

Đang suy nghĩ, trong video bỗng truyền tới tiếng một người hô to: “Ta quyết định, từ nay về sau sẽ trở thành một người chồng tốt, sau này sẽ không bao giờ ăn phở(3) nữa!”

Milos: “.....” Chuyện gì vậy?

Ngay sau đó lại có một người than khóc: “Ta là một kẻ thất bại, một kẻ thấp kém, là một kẻ không có đóng góp cho quốc gia. Ta không biết ta còn sống trên đời này có ý nghĩa gì nữa, nếu như có thể, ta muốn tìm một nơi sơn thủy hữu tình để sống những ngày cuối đời.”

Milos: “...” Lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng.

Đoạn video này khoảng mười phút, người ở trong video tâm sự nỗi khổ với nhau, sau đó tự phê bình rồi lại phê bình, lời nói khản thiết, kích động tâm trí, thật là khiến người nghe phải rơi nước mắt.

Song, Milos chỉ muốn hỏi An một câu: “Rốt cuộc cô đã làm gì với đám người đáng thương này vậy?”

Giải thích:

(1): thử khai thiên, ngu ịch địa, hổ chương sinh tử: Trong mười hai con giáp, chuột là con vật mở đầu trời, trâu là ông vua của đất, hổ là kẻ nắm giữ sinh tử.

(2) Nguyên văn là CAO = ****, chỉ sự tức giận của người nói.

(3): nguyên văn là: 不偷腥: Không ăn thịt sống

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hi Khắc Tư

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Milos xem xong video, lập tức liên lạc với An, kết quả phát hiện cô không có trên mạng liên lạc. Hắn cảm thấy cần phải chỉ rõ hành vi vô lễ mỗi lần nói chuyện với tên kia, tốt xấu cũng phải thông báo một tiếng chứ!

Milos đóng lại thiết bị cá nhân, một lát sau lại mở nó ra hiện ra hình ảnh một bộ xương khốc soái, đem thiết bị liên lạc mở ra, một âm thanh quỷ dị xuất hiện, nếu mở ra sai lầm, bộ xương khô sẽ lập tức lập thể hóa sau đó biến thành một con sói mà nhào tới cắn người (Đương nhiên, chỉ là dọa người mà thôi chứ cũng không gây thương tổn gì).

Làm xong tất cả việc này, tâm tình của hắn cũng lập tức trở nên tươi sáng.

“Thiếu tướng Milos.” Sáng sớm ngày hôm sau, Rachel vội vàng tìm được Milos, sắc mặt khó coi nói, “Bên căn cứ số 2 có chuyện.”

“Chuyện gì?” Milos tiếp nhận **chương thượng tinh** (máy tính tùy thân) do Âu Mặc đưa cho, một bên nhìn hắn, hỏi.

“Toàn bộ căn cứ số 2 đã bị lấy nhiễm, hiện giờ đã trở thành một tòa thành chết.” Thanh âm Rachel có chút run rẩy.

Động tác Milos hơi ngừng lại một chút, ngay sau đó mở **chương thượng tinh** nhìn hình ảnh video bên trong. Đây là hình ảnh quay lại một người lính chạy ra từ căn cứ số 2, một căn cứ to như vậy mà không có người đi lại, đầu đường cuối ngõ hay các cửa hàng đều chỉ còn lại tạp vật và rác rưởi, một mảnh tĩnh mịch và tiêu điều.

“Binh lính kia ở đâu?” Milos hỏi.

“Ồ phòng nghỉ.”

“Đi.” Milos đem **chương thượng tinh** giao cho Âu Mặc, cất bước đi ra ngoài.

Ba căn cứ ở hành tinh thăm dò lệ thuộc ba đại thế lực hành tinh Straous. Một lấy phái cấp tiến “**Ảo cổ**” cầm đầu, một do phái trung lập “**Âi Mặc**” cầm đầu, một lấy phái cứng cổ “**Phật đồ**” cầm đầu. Khi khai phá hành tinh thăm dò, cũng lấy ba căn cứ làm trung tâm xây dựng bốn phía.

Vì để cân bằng thế lực khắp nơi, mỗi căn cứ đều an bài một thị trường và một tướng quân, nhưng bọn họ đều lệ thuộc vào các thế lực. Ví dụ như căn cứ số 3, lấy đại biểu Phật đồ là Milos, mà Valenauer là nhân vật của phái trung lập.

Ba phe thế lực tranh đấu gay gắt cũng hỗ trợ đối thủ. Nguyên nhân chính là như vậy nên sau khi nghiên cứu thành công vắc xin phòng bệnh, Milos không có lập tức công bố, trừ phi hoàn toàn bảo đảm thế lực bên mình cứng cổ, nếu không thì hắn sẽ không vội vã ra mặt.

Nhưng hiện giờ xem ra, nắm khuôn càng lúc càng lây nhiễm nghiêm trọng so với dự đoán của hắn, căn cứ số 2 đã “Toàn quân bị diệt” là điều mà hắn không hề ngờ tới.

“Thiếu tướng Milos, Ngài tính làm sao bây giờ?” Âu Mặc thấy Milos sau khi nhìn tên lính kia thì một mực yên lặng không nói nên nhin không được nhỏ giọng hỏi.

Mười đầu ngón tay giao nhau, vẻ mặt Milos trầm tư. Một lát sau, giọng nói hắn kiên định, nói: “Vắc xin phòng bệnh của căn cứ không thể động tới.”

Vắc xin phòng bệnh có số lượng ngay cả người mình cũng không đảm bảo đủ, sao có thể cung cấp cho người khác? Tin tức này một khi công khai, không thể nghi ngờ sẽ dẫn tới một trận hỗn loạn. Đến lúc đó, sợ rằng ngay cả bọn họ cũng rơi vào khốn cảnh.

“Vậy... liền mặc kệ sao?” Trên mặt Âu Mặc mang theo một sự nghi ngờ. Mấy chục ngàn người trong một trụ sở, chẳng lẽ cứ trơ mắt mà nhìn bọn họ chết đi trong hôn mê sao?

Milos nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Giờ chỉ có một cách, để họ tự nghĩ cách cứu mình.”

“Tự cứu?” Vẻ mặt Âu Mặc đầy sự mê mang.

Milos đứng lên, hạ lệnh nói: “Lựa chọn cho ta ba mươi binh lính đã được tiêm vắc xin phòng bệnh, hai giờ tập hợp cùng ta đi tới căn cứ số 2.”

Loại người trong căn cứ sống ngầm mảnh liệt mà An ở trong rừng cũng đang gặp vấn đề khó khăn.

Cô thành công luyện hóa khô lâu thú thứ sáu tên Hi Khắc Tư, vốn dĩ làm một chuyện đáng vui mừng, nhưng Hi Khắc Tư là một con chim, sau khi biến thành khô lâu lại không thể bay được.

An nhìn nó liêu mạng vùng vẫy bộ xương cánh, nhảy lên lại té ngã, vô luận cố gắng như thế nào cũng đều không thể thực hiện khát vọng bay lên trời xanh của nó.

Nóng nảy, thống khổ, sợ hãi, tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc liên tiếp truyền đến linh hồn An khiến cô cũng cảm thấy khó chịu. Cô không hy vọng Hi Khắc Tư chỉ nhảy nhót ở trên mặt đất, là một con chim thì nên tự do bay lượn ở trên bầu trời.

An suy tư một lúc, lấy từ trong nhẫn cốt một cốt điều khắc chữ “Bay”, vuốt ve mấy cái rồi nhìn về phía Hi Khắc Tư đang cố gắng vỗ cánh ở phía bên kia. Tự quyết “bay” trên tay cô dùng vật liệu linh cốt để khắc thành, có thể giúp người sử dụng bay trong khoảng cách ngắn. Kô lâu thú do chính linh cốt tạo thành, theo lý mà nói có thể điều khắc trực tiếp trên cơ thể chúng, hẳn có thể sinh ra hiệu quả tương ứng.

Nhưng... khi tầm mắt An quét qua trên người Hi Khắc Tư thì lại có cảm giác không hạ thủ được. Nếu như điều khắc thất bại, Hi Khắc Tư khẳng định sẽ chết.

Lúc này, Hi Khắc Tư như cảm giác được ý nghĩ của An, nó nhanh chóng nhảy lại bên cô, dường như khát vọng bao phủ cả người An.

“Hi Khắc Tư, ngươi cần phải biết rằng, một khi thất bại, ngươi sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.”

Ngọn lửa màu lam nhạt trong hốc mắt Hi Khắc Tư lấp la lấp lánh, lộ ra quyết tâm không chùn bước.

Nếu không thể bay lượn, nó tình nguyện bị tan thành mây khói.

“Được rồi, Hi Khắc Tư, ta thử một chút.”

Hi Khắc Tư hưng phấn nhảy lên một cái.

An đem nó đặt lên trên đùi của mình, từng ngón tay sờ qua sờ lại xương cốt của nó, cuối cùng ngừng ở trên xương sống của nó. Vị trí này chính là trung tâm cân bằng. Nắm giữ thăng bằng là có thể nắm giữ ý nghĩa sâu xa của tự quyết “bay”.

Nhưng xương cốt sống của cánh chim là do nhiều khối xương nhỏ tạo thành nên rất khó điều khiển. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên An điều khiển trên vật sống, khó tránh khỏi sẽ có chút thấp thỏm.

Cô buông Hi Khắc Tư, lấy ra một khối xương nhỏ bình thường định thí nghiệm trước một chút.

Hi Khắc Tư thấy vậy, cho rằng An đùa ý, gấp đến độ không được, bèn dùng miệng mổ cánh tay của cô.

“Đừng nóng, để ta luyện tay trước một chút đã.” An buồn cười mà trấn an.

Hi Khắc Tư biết điều mà thành thật ngừng lại, nó bò lại và dựa gần vào An, gắt gao nhìn chăm chăm động tác của cô.

An cầm lên con dao nhỏ, bắt đầu chuyên tâm điêu khắc. Điêu khắc là một môn kỹ thuật vô cùng lợi hại cũng rất **tỉ mỉ**. Dao đến ý đạt, không sai một ly, không chút sai lệch. Trước kia khi cô còn là con người, phải mượn công cụ đặc thù để điêu khắc hoàn thành. Nhưng khi cô có linh hồn lực, một con dao nhỏ cũng làm vô cùng chính xác.

Một chữ “Bay” mà an cũng phải dùng hai giờ đồng hồ mới khắc xong. Thật may không lâu không hề thấy mệt nhọc, bằng không chẳng phải sẽ cứng thành một tảng đá sao?

Cô quay đầu nhìn Hi Khắc Tư, linh hóa chớp động, cảm vỡ ra lộ ra một nụ cười tươi đẹp.

An chậm rãi đi ra khỏi hang, đuổi từ chỉ một chút và đón ánh sáng mặt trời từ phía trên không trung.

Trên bầu trời, một bộ xương chim đang căng xương cánh, bay lượn trên không, xoay qua xoay lại biến động các động tác, nó giống như một vị vũ công ưu nhã, tự do bày ra dáng vẻ xinh đẹp của mình.

Từ sau khi rời khỏi đám lính đánh thuê, An trở về căn cứ số 2. Khu vực này chưa thăm dò xong, tạm thời không tính **dịch chuyển nơi ở**.

Mỗi ngày đều phát hiện ra sinh vật mới lạ, an cũng vô cùng thích thú, gần như quên mất còn có một nhân vật tên Milos, không biết rằng mỗi ngày đối phương đều tha thiết kêu gọi cô.

Milos mang theo đội ngũ đi tới căn cứ số 2 tiến hành cứu viện khẩn cấp cho họ.

Người phụ trách căn cứ số 2 là **Trung tướng Nader, thị trưởng Cahill** đều thuộc phái cùng cổ với Milos. Sở dĩ Milos quyết định lập tức đi cứu viện cũng bởi vì sự tồn tại của vị thị trưởng này. Chỉ cần hắn còn tồn tại thì chuyện dễ làm hơn nhiều.

Song, khi bọn họ tiến vào căn cứ số 2 lại phát hiện có một nhóm lớn dã thú chiếm đóng căn cứ. Bởi vì căn cứ không có người quản lý, phòng ngự bên ngoài rất nhanh mất đi hiệu lực. Nắm hảo chân có lẽ rất nguy hiểm với con người, nhưng đối với động vật của hành tinh thăm dò thì lại là thứ tốt nâng cao thể chất. Cho nên, sau khi phòng ngự căn cứ số 2 mất đi hiệu lực, số lượng dã thú chen chúc tới chiếm đóng căn cứ thành lãnh địa của mình.

Sắc mặt Âu Mạc khẽ biến, nói: “Đại nhân, người trong căn cứ đang gặp nguy hiểm!”

Trạng thái lây nhiễm nấm khuẩn chính là con người bị rơi vào trạng thái hôn mê, lại được bố trí nằm trong khu Cách Ly có dụng cụ duy trì sinh mạng, tạm thời vô sự, nhưng còn có vài người không kịp an trí nên còn nằm ở bên ngoài, tất nhiên họ sẽ trở thành thức ăn của dã thú.

Milos trầm giọng, nói: “Hiện tại lo lắng cũng vô dụng, chúng ta mau nghĩ biện pháp tiến vào căn cứ.”

Từ việc theo dõi, dã thú trong căn cứ nhiều đến khó đếm hết, hơn nữa phần lớn đều là sinh vật nguy hiểm, thậm chí có những sinh vật còn chưa từng nhìn thấy. Bọn chúng tụ tập chung một chỗ lại không có chém giết lẫn nhau, nhìn giống như đã đạt được hiệp nghị hưu chiến gì đó.

“Đại nhân, chúng ta có cần thỉnh cầu tiếp viện không?” Một sĩ quan đề nghị.

“Người cảm thấy cần bao nhiêu người tiếp viện thì có thể đoạt lại căn cứ?” Milos hỏi lại.

Sĩ quan nghiêm trang đáp lại: “Tôi cảm thấy một ngàn tinh binh là đủ.”

“Một ngàn người?” Milos nhìn chăm chăm phương hướng căn cứ số 2, nặng nề nói: “Nếu như chúng ta có thể điều động một ngàn người, nhất định sẽ kinh động căn cứ số 1. Nếu như ta đoán không sai, bọn họ sẽ không phái người tới tiếp viện, nhưng sẽ phái người tới điều tra tình hình.”

“Vậy không phải là điều rất bình thường sao?” Sĩ quan không hiểu.

“Để cho bọn họ truyền tin quá trình hành động của chúng ta trong bóng tối sao?” Milos cười nhạt, “Ta còn không có hào phóng như vậy.”

Huống chi không thể tùy tiện bại lộ vác xin phòng bệnh.

Sĩ quan không nhiều lời nữa, buồn bực nhìn về phía Âu Mặc. Người sau một dạng trung trình lấy Milos là Thiên Lô sai đầu đánh đó, không có ý tứ tiếp lời.

“Vây, kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Sĩ quan không nhin được hỏi.

Milos không trả lời, chẳng qua nhìn chăm chăm vào hình ảnh theo dõi, trong đầu từng bước vẽ lại sơ đồ căn cứ.

Lúc này, một binh lính đột nhiên mở miệng, nói: “Thiếu tướng Milos, vì sao chúng ta không triệu hồi Anthony tới?”

Lời nói vừa ra, tất cả mọi người đều tập trung nhìn hấn.

Binh lính mím môi một cái, cẩn thận nói: “Anthony một mực hoạt động ở trong rừng cây, hấn có sự hiểu biết với các loại sinh vật, nếu như có sự hỗ trợ của hấn, nói không chừng có thể giảm thiểu tối đa đoạt lại căn cứ số 2.”

“Chủ ý này nghe không tệ đâu.”

“Đáng khen!”

“Tán thành.”

Binh lính nhỏ giọng thảo luận. Bọn họ phần lớn đều tiếp xúc với Anthony, đều bội phục không thôi với bản lĩnh của “hấn”. Mặt khác, những người không biết Anthony đều sôi nổi hỏi thăm lai lịch của hấn.

Milos cúi đầu nhìn chăm chăm thiết bị liên lạc của mình, im lặng không nói. Đầu phải hấn không nghĩ tìm gia hòa kia? Nhưng từ khi rời khỏi căn cứ, hấn đã bắt đầu liên lạc nhưng kết quả không nhận được tin tức đáp lại của cô!

Tuy không nói nhất định cần cô hỗ trợ, nhưng nếu có sự hỗ trợ của cô tất nhiên sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, giảm thiểu tối đa sự hy sinh cần thiết.

An, cô có trả lời tin nhắn cho hấn hay không hả?

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chồn tia chớp

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Đoàn người đi vòng qua khu đất để tới khu tổng hợp, căn cứ máy định vị cá nhân, thị trường Cahill đang ở đây. Milos đầu tiên muốn cứu tình hấn vì cần hiểu rõ tình hình của căn cứ số 2 để quyết định hành động tiếp theo. Buổi tối, Milos mang theo mười người đột nhập bóng đêm tiến vào căn cứ số 2. Căn cứ khác với đã ngoại, nơi nơi tín hiệu đều thông suốt nên thuận lợi trợ giúp theo dõi mà tương đối thoải mái đi vòng qua phạm vi hoạt động của dã thú.

Căn cứ hiện giờ mặc dù không có trạng thái có người phòng thủ, nhưng tiến vào khu tổng hợp vẫn cần **thể quyền hạn tương ứng**. Milos thân là thiếu tướng, có giấy thông hành đặc thù thuộc nhóm người điều hành, có thể tự do ra vào không giới hạn khu vực.

Milos để những người khác tạm thời ẩn nấp, còn mình thì tiến vào bên trong khu tổng hợp, chạy thẳng tới chỗ Cahill.

Cahill đang nằm trong phòng ngủ dinh dưỡng, từ dáng vẻ mà nhìn có thể thấy tất cả đều bình thường.

Milos mở khoang dinh dưỡng, lấy ra vắc xin phòng bệnh và tiêm vào người hấn. Sau năm sáu phút, Cahill đang mê man cũng tỉnh lại nhưng biểu tình mờ nhạt, nhìn Milos ở bên cạnh còn buồn bực hỏi một câu: “Thiếu tướng Milos, sao Ngài lại ở đây?”

“Ngài nói đi?” Milos ngồi trên ghế sofa, kiên nhẫn chờ hấn tỉnh táo.

Cahill nhìn xung quanh một vòng, lại nhìn chỗ mình đang nằm, cuối cùng cũng nhớ ra cái gì. Hấn ngồi dậy, nhéo nhéo chân tay bủn rủn của mình, lẩm bẩm nói: “Xem ra tôi cũng bị lây nhiễm.”

Nói đến đây, hấn đột nhiên ngừng động tác và nhìn thẳng về phía Milos: “Thiếu tướng Milos, sao Ngài lại ở chỗ này?”

Mặc dù là cùng một vấn đề nhưng giọng nói đã hoàn toàn khác.

Milos đành phải đơn giản giải thích tình hình trước mắt cho hấn.

“Cái gì? Tất cả mọi người ở căn cứ số 2 đều đã bị lây nhiễm?” CaHill đầu tiên không dám tin, ngay sau đó lập tức nhảy khỏi khoang dinh dưỡng, cũng không đoái hoài tới chân tay mềm nhũn, trực tiếp mở hệ thống trung tâm để kiểm tra tình huống căn cứ. Thông qua theo dõi, có thể nhìn thấy nơi nơi trong căn cứ đều là dã thú, không có một bóng binh lính tuần tra, cũng không có chút ánh đèn, tất cả giống như biến thành một thế giới khác không chút nhân khí.

CaHill sợ hãi mà nhìn tất cả, sau đó mới gian nan phun ra mấy chữ: “Tại sao có thể như vậy?”

Hắn vẫn còn nhớ trước khi mình mất ý thức, số người lây nhiễm trong căn cứ mới chỉ quá một phần ba. Nhìn lại thời gian cũng mới chỉ quá ba ngày mà thôi! Tại sao lại có thể lây nhiễm nhanh như vậy?

Milos không để hắn quá nhiều thời gian khủng hoảng, mở miệng nói: “Chúng ta lần này tới là để cứu viện, cứu như thế nào còn cần thương lượng với người một chút.”

CaHill phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn Milos, hỏi: “Các người đã chế tạo thành công vắc xin phòng bệnh sao?”

“Đúng vậy.” Milos không đợi hắn hưng phấn, nói thêm, “Chẳng qua số lượng có hạn, không thể cung cấp cho các người.”

So với thân sĩ phái trung lập, Milos càng thích giao thiệp với nhóm người cấp tiến vì lợi ích trên hết hơn, yết giá rõ ràng, giao dịch công bằng, chỉ đặt cược vào người nào có lợi ích cao hơn.

Sau khi rời khỏi phòng, cả khuôn mặt Nader đều đen.

“Tướng quân Nader, Ngài yên tâm, tạm thời ta sẽ ở lại chỗ này, thẳng đến khi căn cứ Ngài khôi phục hoạt động.” Milos mặc dù tâm cơ thâm trầm, nhưng luôn là người nói chuyện giữ lời, tuyệt không đánh sau lưng người khác.

Nader không nói một lời, bắt đầu liệt kê danh sách nhân viên ưu tiên trị liệu.

Milos vốn muốn bót thì giờ đưa thủ hạ mình tiến vào, chợt nghe thấy tiếng dã thú rống giận ở bên ngoài, ngay sau đó là thanh âm giao chiến.

Hắn vội vàng thông qua thiết bị theo dõi xem xét hoàn cảnh bên ngoài. Đám người Âu Mạc giờ đang bị một đám chồn tia chớp bao vây tấn công, loại sinh vật này có thân thủ linh hoạt, tốc độ cực nhanh, là loài sinh vật có tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay Milos biết đến. Hơn nữa, nanh vuốt của chúng còn chứa độc tố khiến cơ thể người bị tê dại.

Đám người Âu Mạc đều mặc áo giáp phòng vệ, tạm thời không gặp nguy hiểm. Nhưng chính vì tiếng đánh nhau của bọn họ lại hấp dẫn đám dã thú xung quanh. Nhìn dã thú chen chúc bốn phương tám hướng, lớn lớn nhỏ nhỏ ít nhất cũng có trên trăm con, co dù là Milos thân kinh bách chiến cũng cảm thấy giờ này có chút khó giải quyết.

“Để bọn họ tiến vào đi.” Nader một bên lệnh cho hệ thống, một bên nói: “Những dã thú này không thể đột phá phòng ngự của khu tổng hợp.”

Milos lập tức hạ lệnh cho đám người Âu Mạc. Bọn họ vừa đánh vừa lui, bằng tốc độ nhanh nhất lui vào khu tổng hợp. Nhưng tốc độ họ nhanh cũng không nhanh bằng tốc độ của chồn tia chớp, ngay vào giây phút cánh cửa kim loại đóng lại đã có hơn ba mươi con chồn tia chớp xông vào. Lúc này, bọn họ không hề chú ý, trong ba mươi con chồn tia chớp màu đỏ thẫm kia có một con vô cùng khác loài, nó không có da lông trơn mềm, cũng không có máu thịt, chỉ là một khối xương trắng xóa.

Khô lâu chồn Phiếm Phiếm, sau khi bị An luyện hóa liền trở về với tộc đàn của nó. Nhưng sau khi biến thành khô lâu vẫn không nhận được sự tán thành của tộc đàn nó. Hết lần này tới lần khác, chồn tia chớp lại không hề hậm hực, so với bị vứt bỏ, sự bài xích của đồng bọn đều không tính là cái gì. Loại da mặt dày này, nó đã sớm không có, chẳng qua cả người đều là tiếng “leng keng xương cốt.”

Tung tích của loài người lần này vẫn là do Phiếm Phiếm phát hiện ra. Xét thấy công lao của nó, đồng bọn miễn cưỡng để nó gia nhập hành động vây bắt.

Tốc độ chồn Tia chớp trong không gian nhỏ hẹp không bị ảnh hưởng nhiều. Ngược lại, đám người Milos cũng không dám tùy tiện bắn súng, thân thủ không sao thì triển được.

“Cùng ta tới!” Trung tướng Nader ném ra một con chồn tia chớp, hô to một tiếng với mọi người, sau đó xông về hành lang bên trái.

Những người khác nhanh chóng đuổi theo. Chồn tia chớp cũng đồng bộ với bọn họ, căn bản không cách nào bỏ rơi.

Cửa kim loại phía sau đóng kín, Trung tướng Nader lại hô: “Ngừng thở.”

Vừa dứt lời, kim loại hai bên tường đột nhiên thả ra một lượng lớn khí độc. Mọi người ngừng thở đi xuyên qua khí độc, chạy thẳng về phía hành lang bên kia.

Không thể không nói, trong mấy năm loài người nghiêm cứu thực vật, khoáng vật, đất đai, nguồn nước, ... của hành tinh thăm dò đã có sự hiểu biết sơ cấp đối với các loại động vật. Một là vì không có thời gian và tinh lực, hai là không có đủ nhân lực, ba là hoàn cảnh hành tinh thăm dò khá phức tạp, rất nhiều động vật có năng lực mạnh mẽ, thậm chí có thể phá hủy tín hiệu, ngăn chặn thông tin. Loại sinh vật này, tạm thời Viện nghiên cứu còn chưa có năng lực nghiên cứu.

Bọn họ từng bị dạy dỗ một lần, căn cứ số 2 từng chủ động muốn nghiêm cứu sinh vật, kết quả vừa mới bắt một đám động vật về liền phát hiện hệ thống căn cứ bị tê liệt, máy chủ mất khống chế, thiếu chút nữa gây nên hậu quả nghiêm trọng. Cho nên, khi chưa có sự chuẩn bị an toàn, nhân loại sẽ không tùy tiện trêu chọc những sinh vật nguy hiểm kia.

Kim loại trên tường thả ra khí độc, đối với động vật có lẽ có tác dụng, nhưng lại không hề có nhiều tác dụng với chồn tia chớp. Bản thân chúng là loài động vật có độc nên có tính kháng độc. Chờ mấy người Milos xuyên qua hành lang khí độc thì những con chồn tia chớp sau lưng chẳng những không bị hạ độc mà càng thêm nóng nảy.

“Đám súc sinh này điên hết rồi sao?” Có người bị chồn tia chớp cắn cổ, phát ra tiếng kêu thống khổ.

Đao Milos phóng tới nhưng chỉ quét rơi mấy cọng lông của con chồn tia chớp kia.

Đồng tử hấn hơi co lại, một lần nữa bắt ngờ với tốc độ của loài sinh vật này.

“Đáng chết!” Trung tướng Nader khẽ nguyên rủa một tiếng, lại tiếp tục mang mọi người rút lui vào phía trong.

“Tiếp tục như vậy không được.” Milos nói, “Tìm một nơi rộng lớn, chúng ta giải quyết chúng.”

Nader gật đầu, dẫn đầu chạy về một hướng khác. Nhưng vì chạy vội vàng, hắn không hề phát hiện đột nhiên

chồn tia chớp bên người hắn đã không thấy.

Hắn và những người khác cùng nhau quay đầu lại, lúc này mới phát hiện đám chồn tia chớp kia vậy mà lại chạy ngược hướng với bọn họ.

“Bên kia thông tới đâu?” Milos hỏi.

Sắc mặt trung tướng Nader và CaHill đồng thời biến đổi, người sau rung giọng đáp: “Bên kia là khu cách ly số 5”

“Không cần lo lắng, chúng sẽ không vào được khu cách ly!” Tướng quân Nader lạnh mặt nói.

Vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng “Tích”, máy chủ phát ra tiếng cảnh cáo: 【Khu cách ly số 5 đã được mở ra, số liệu biến mất, không thể liên lạc, mời lập tức kiểm tra trực trực.】

“Sao có thể!” Về mặt Nader khiếp sợ.

Chẳng lẽ chồn tia chớp có khả năng phá hủy tín hiệu điện từ hay sao? Đây chỉ là một ít sinh vật! Loài người cứ như vậy bị đùa bỡn sao?

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chạy nhanh tới

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Chân Nguyên

Lúc An đang tập trung suy nghĩ nghiên cứu kỹ nghệ vi điều thì đột nhiên nhận được tín hiệu cầu cứu liên tiếp của khô lâu chồn Phiếm phiếm.

【cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng.....】

Cô mới nghỉ ngơi một lúc thì lại bị quấy rầy, kiểu gì cũng không thoát được. Thông qua linh hoá trong mắt Phiếm Phiếm, An nhìn thấy một nhóm người đang hăng say đấu với đám chồn tia chớp. Mà trong đám người này bắt ngờ xuất hiện mấy khuôn mặt quen thuộc.

Xảy ra chuyện gì? Mấy ngày không gặp, người và động vật liền khai chiến? Mà vị trí của bọn họ rõ ràng là bên trong căn cứ, nhưng hắn không phải là căn cứ số 3.

An thử tìm hiểu tin tức từ Phiếm phiếm, nhưng gia hòa này chỉ biết nóng nảy, căn bản không chịu nói rõ. Không còn cách nào khác, An đành liên lạc với Vượng Vượng, qua mấy phút trao đổi, rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện.

Milos dẫn người tới căn cứ số 2, kết quả bị bày thú ngăn ở khu tổng hợp, bên trong cũng bị một đám chồn tia chớp công phá, hai bên đang ác chiến ở sau cánh cửa kim loại khu cách ly số 1.

Chồn tia chớp đã đánh gục mấy người, chúng cũng bị thương không ít. Phiếm Phiếm gấp đến độ vừa tiếp viện cho đồng bọn vừa cầu cứu An.

An âm thầm cười khổ, nước xa sao cứu được lửa gần. Cho dù cô có tăng tốc đi chẳng nữa thì từ chỗ cô tới căn cứ số 2 ít nhất cũng mất vài tiếng đồng hồ, chờ cô đuổi tới, đoán chừng Hoàng Hoa Thái (1) cũng đều lạnh.

【cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng.....】Phiếm phiếm tiếp tục cầu cứu.

An vội khởi động tự quyết “Mau”, vừa chạy như điên đến căn cứ số 2, vừa hỏi Phiếm Phiếm: “Có thể mang mấy tên đồng bọn lóc chóc của nguoi rút lui không? Trước hết cứ tìm chỗ ẩn nấp đi đã.”

“Chúng nó không nghe tôi.”

Phiếm Phiếm vốn là một khô lâu chôn bị cả đàn bài xích, cô cho tham gia hoạt động đoàn đội là đã đối xử quá tốt với nó rồi, giờ còn muốn phát biểu ý kiến của mình sao?

【nguoi quá yếu.】An như núi lửa phun trào.

Phiếm phiếm bị đâm thọc..., nháy mắt cúi kính: “Nguoi mới yếu, cả nhà nguoi đều yếu!”

【.....】

Rõ ràng những khô lâu thú khác đều rất đáng yêu, vì sao chỉ có con này lại khác biệt quá vậy?

Kỳ quái, nếu không đánh lại được, sao không chịu rời đi? Chồn tia chớp mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng thể lực lại rất kém, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi với chúng. An nhìn đám chồn tia chớp không sợ chết kia, giống như xem khu cách ly là lãnh thổ của chúng vậy, chết cũng không chịu rút lui.

【ta là vi khuẩn, ta nguy hiểm chết người; ta là nấm hạo chân, sức sống của ta bùng bùng. Ta là vi khuẩn, ta nguy hiểm đến chết người; ta là nấm hạo chân, sức sống ta bùng bùng.....】

Ý thức An bỗng nhận được một đoạn tin tức, hiển nhiên là nấm chân khuẩn lại tiến hóa rồi.

Linh hóa của An chớp động một cái, hình như cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Chồn tia chớp lại xuất hiện ở nơi này. Phụ cận khu cách ly có rất nhiều nấm hạo chân, không nghi ngờ gì, chúng vốn có sức hấp dẫn lớn đối với động vật. Phòng vệ của khu cách ly không quá tốt, chỉ là thiết lập tạm thời, nấm hạo chân lại không ngừng sinh sôi trong đó như vậy, chẳng chịt, rậm rạp như đom đóm đầy trời.

Cũng khó trách căn cứ số 2 sớm bị thất thủ như thế, bởi vì biện pháp cách ly của họ căn bản không thể ngăn cản sự lây nhiễm của nấm hạo chân!

Mất cứ thấy từng tên, từng tên đồng bọn bé nhỏ của mình bị thương, Phiếm Phiếm lại dùng dằng nổi giận, cũng không đoái hoài tới việc giấu giếm hành tung nữa, trực tiếp mạnh mẽ lao vào công kích con người. Tốc độ của nó còn nhanh hơn chồn tia chớp, gần như thực hiện bước nhảy không gian, đã vượt khỏi tầm mắt cực hạn của loài người, nhờ sự trợ giúp của nó, chồn tia chớp dần chiếm được thế thượng phong.

Hiệu quả của độc tố gây tê rất nhanh, khiến binh lính của Milos từng người một mất đi sức chiến đấu, đến khi chỉ còn có năm người, hẳn rồi cuộc cũng nhìn ra cái bóng trắng đánh lên kia là thứ gì.

Đó là một khô lâu thú!

Milos lui sang một bên, cúi đầu nhìn Vượng vượng trong túi mình. Vượng vượng không biết từ lúc nào đã giờ một tờ giấy nhỏ trong tay, trên đó viết: Đề Chồn tia chớp vào khu cách ly.

Milos nhủ mảy một cái.

Vượng vượng lại dùng bút nhỏ viết lên giấy: Bọn chúng chỉ cần nấm khuẩn.

Milos vẫn không có động thái gì, dù sao nằm trong khu cách ly cũng là mấy trăm binh lính, nếu chồn tia chớp vào bên trong phá hoại thì hậu quả sẽ thế nào đây?

Nếu không cho chúng vào thì vẫn còn cách khác. Bởi vì giấy ít, An chỉ có thể viết ngắn gọn hết sức có thể, cuối cùng vẫn viết một câu vào chỗ trống cuối cùng, anh còn chuẩn bị giấy cho Vượng vượng, thật khiến tôi bất ngờ, không thể không khen ngợi anh vì sự chu toàn này.

Cô hiểu lắm, những thứ này đều là nó tự tìm. Nhưng, nội dung trọng yếu trước mắt đơn giản như vậy, phía sau còn nói nhảm nhiều thế, không phải là cô đang cố ý đẩy chứ?

Milos cau mày một chút, sau đó bắt lấy Trung tướng Nader bên cạnh, nói: “Trung tướng Nader, mau mở cửa khu cách ly.”

“Cái gì?” Trung tướng Nader vừa né đòn công kích của một con chồn tia chớp, nghi ngờ trừng mắt với hắn. Mở ra khu cách ly? Hắn không có nghe lầm chứ?

“Tin tưởng tôi!” Milos nghiêm mặt nói, “Lúc sau tôi sẽ giải thích với Ngài.”

Còn có sự giải thích rõ vấn đề này sao? Để đám chồn tia chớp kia đi vào khu cách ly, không phải đùa giỡn với tính mạng của binh lính hay sao?

Milos không nói thêm lời nào, nhanh chóng lấy ra thẻ quyền hạn của mình và đi tới bên cánh cửa kim loại của khu cách ly.

“Milos, người điên rồi!” Nader vừa nghe thấy tiếng cảnh cáo của hệ thống thì điên tiết nhìn Milos.

Milos không thèm quan tâm, cũng không chú ý nhiều đến đám chồn tia chớp nữa, sau khi cánh cửa kim loại được mở ra, lũ chồn lập tức ngừng công kích, vọt vào bên trong khu cách ly.

Nader không thèm tính sổ với Milos, lo lắng chạy theo vào.

Milos không nhanh không chậm bước vào sau, lúc này lại thấy Nader bất động đứng ở cửa.

Trong phòng có rất nhiều khoang dinh dưỡng, mỗi một khoang dinh dưỡng chứa một binh lính hôn mê. Chồn tia chớp sau khi vào phòng cũng không phá hoại khắp nơi như tưởng tượng của Nader, ngược lại chúng còn rất trật tự đứng lặng bên cạnh khoang dinh dưỡng, có mấy con còn thân mật cọ cọ một cái, hoàn toàn không có ý công kích.

” Cái này ... Chuyện gì xảy ra vậy?” Nader không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

“Trung tướng Nader, tôi phải chúc mừng ngài!” Milos mở miệng, nói: “Mẫu chốt để chế tạo vắc xin ngay trên cơ thể những động vật này, hôm nay ngài không cần ra ngoài bắt chúng nữa, cũng đã đủ nguyên dịch cung cấp rồi.”

Đây cũng chính là dự tính ban đầu của Milos. Ngay từ đầu hẳn vốn không có ý định đuổi hoặc tiêu diệt những dã thú này, tất cả bọn chúng đều là tái thể nấm khuẩn. Căn cứ số 2 mặc dù bắt thú toàn bộ nhưng lại bắt ngờ thu được nhiều nguyên dịch chế tạo vắc xin như vậy, quả là trong họa có phúc.

Mặc dù bên ngoài họ khó đối phó với những dã thú này, nhưng ở trong căn cứ thì khác, bọn họ có lợi thế hơn, có thể từ từ thu phục chúng.

An một mình chạy như điên trong bóng đêm, xương cốt cả người đều vì chạy mà phát ra tiếng kêu kẹt.

Dựa vào tốc độ của cô bây giờ, muốn chạy tới căn cứ số 2 thì trời cũng đã sáng. Mặc dù cô không biết mệt mỏi nhưng chạy liên tục như vậy cũng không thích thú gì cho cam. Dùng siêu tốc độ chạy suốt mấy giờ, xương có thể bị tan vỡ hay không nhỉ?

Lúc này, An mới ý thức sâu sắc được việc tạo ra phương tiện thay thế việc đi bộ quan trọng đến nhường nào, xem ra sau này cô phải vì bản thân mà tạo ra một thứ gì đó để cười mới được. Ví dụ như hắc lang cũng rất tốt này, thân to, xương to, tốc độ cũng rất nhanh, ngồi trên ấy chắc là thích lắm.

Hay là cọp này, uy vũ hùng bá, khí thế bất phàm, lại có lực chấn nhiếp.

An vừa nghĩ tới việc luyện hóa dã thú thành vật để cưỡi, càng nghĩ càng cảm thấy cuộc đời mới tươi đẹp làm sao.

An trên đường vừa chạy vừa tha hồ tưởng tượng, cứ vậy mà chạy tới tận khi trời sáng.

Mất vừa thấy cổng căn cứ ở trước mặt, An cảm thấy sáng khoái hẳn ra. Cô tin trên thế giới này không ai dám chạy đua với cô, chẳng những tốc độ nhanh mà còn không thở hắt ra nữa chứ.

“Ồ, đây không phải là Anthony à?” Binh lính canh giữ ngoài căn cứ liếc mắt nhìn bóng người gầy nhỏ chạy từ đằng xa tới.

“Tốc độ nhanh quá, nhìn không rõ.” Một binh lính khác nheo mắt nhìn đường, “nhìn thân hình đó, hẳn là ‘hắn’.”

“Tốc độ này, thật là dọa chết người mà!” Một tên lính đưa tay lên, la lớn, “Anthony, bên này, bên này!”

Mấy người nhìn Anthony đi vòng vo nhưng không hề dừng tốc độ chạy lại, phương hướng cũng không hề thay đổi, cứ thế vọt thẳng vào trong căn cứ.

“Anthony, dừng vào, bên trong rất nguy hiểm!” Các binh lính luôn miệng nhắc nhở.

Nhưng bóng Anthony đã lướt đi quá xa, sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô một đường lao thẳng vào phòng vệ căn cứ.

Chỉ nghe ”Ầm” một tiếng, An bị một lực lớn bắn ngược lại mấy chục mét, còn lăn trên mặt đất mấy vòng.

Mấy tên lính đỡ đỡ mặt mày, loại tốc độ này, loại trùng kích này, sắt thép cũng bị vỡ thành mì vụn ấy chứ.

Lần đầu tiên họ chứng kiến có người tự sát kiểu này, Anthony có phải vừa uống nhầm thuốc không...

Lúc bọn họ chuyển tầm mắt nhìn về phía phòng vệ trên tường thì lại bị dọa đến ngây ngốc. Tường phòng vệ kiên cố cứ thế lồm vào mấy centimet, bên trên còn in hằn dáng người của Anthony.

Xong rồi, người này vô phương cứu chữa rồi.

Ngay lúc mọi người ở đó đang trợn mắt há mồm, cái người bị phản án tử hình kia rớt cuộc cũng ngồi dậy.

“!” Tất cả binh lính đều trung bộ mặt khiếp đảm ra mà nhìn “Hắn”.

Khốn kiếp, đừng chết cô rồi! An cũng không biết cả đám người kia bị cô dọa cho sợ choáng váng mà chỉ chú tâm sửa sang lại mảnh xương bị đứt bên trong áo giáp.

Vừa rồi vì chạy quá nhanh, vì nhanh như thế nên cô không kịp thu thế, kết quả đúng là bị kịch, có thể đem ra chứng thực cho mẫu quảng cáo: Kẹo cao su Huyền mại, ngon ngon kéo dài, cây ~ vốn ~ không ~ thể ~ bị ~ đứt!

An buồn rầu, vốn muốn thể hiện vẻ soái ca phong độ của mình, chào hỏi đám binh lính, nhưng bây giờ cô chỉ có thể làm bộ như không thấy thôi.

Cô có thể làm bộ như không thấy nhưng người khác thì không thể! Họ tận mắt thấy cô đụng trúng tường phòng vệ cứng rắn, còn tạo ra một cái hồ lõm như vậy mà lại không bị thương chút nào, làm sao vờ như không thấy! Cảm giác kinh sợ quá mức này lẽ ra không nên tồn tại mới phải.

“Ta vẫn cho Anthony là một kẻ lợi hại hơn người, nhưng hôm nay mới biết, ‘Hắn’ căn bản không phải người!” Một tên lính thở dài nói.

Mọi người đồng loạt gật đầu tán thành.

Chú thích:

(1) Hoàng Hoa Thái là tên một loại thảo dược, trong câu nghĩa là thuốc nguội sẽ không công hiệu nữa, ý là cho dù An có đến được đó thì cũng không giúp ích được gì vì đã trễ.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bạn bè tốt

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

“Anthony, cậu không sao chứ?” Vài tên lính nhanh chóng chạy tới bên An.

An không có chỗ trốn kịp, chỉ có thể ra về bình tĩnh vẫy tay với bọn họ, cô tỏ vẻ mình không có việc gì, một chút đều không có! Cho dù xương cốt bên trong bộ áo giáp đã bị vỡ vụn nhưng cô vẫn rất kiên cường nói liền các khớp xương.

“Thật sự không có việc gì sao? Nếu bị thương cũng đừng quá cậy mạnh, tường phòng hộ đều bị cậu đâm lõm kia, xương cốt của cậu còn cứng hơn cả tường phòng hộ sao?” Một binh lính cẩn thận vỗ vỗ lưng An, còn sợ dùng quá sức khiến người bị hộc máu.

Xương cốt của cô đúng là còn cứng hơn cả vách tường... An giờ cánh tay lên, lặng lẽ nắn lại vị trí xương cổ bị lệch của mình. May mắn còn có áo giáp che lấp, bằng không còn không sợ dọa hư những binh lính còn chưa trải qua những quãng thời gian gặp chuyện quỷ quái sao.

Binh lính thấy hành động tự nhiên của “hắn”, lúc này mới thoáng yên tâm, còn thẳng thắn tán thưởng khí lực mạnh mẽ của “hắn”.

“Anthony, là thiếu tướng Milos thông tri cậu trở về sao?” Một binh lính hỏi.

An gật đầu, mắt nhìn về hướng căn cứ. Hi Khắc Tư còn đang xoay quanh trên không cùng trong căn cứ, bất kỳ cảnh tượng dưới mặt đất đều không bị sót gì. Đám dã thú kết bầy kết đội đã bao vây quanh khu hành chính, tuy rằng không có ý định tấn công nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không hề có ý định rời đi.

Binh lính cũng thông qua máy theo dõi mà nhìn thấy tình hình trong căn cứ, hắn nói: “Thiếu tướng mọi người trước mắt đều bị nhốt ở tổng khu, nhưng không có nguy hiểm, chúng ta đang chờ đợi chỉ thị tiếp theo của thiếu tướng, cậu với tôi cùng nhau đi vào.”

An đương nhiên sẽ không đi vào cùng bọn họ, nhìn ánh mắt nhìn chằm chằm cô “như sói tựa hồ” của cả một đám cũng biết rõ muốn ứng phó là cả một vấn đề lớn.

Cô quyết đoán mà lắc đầu, chỉ tay vào thiết bị liên lạc cá nhân của mình, lại chỉ tay vào căn cứ, tỏ vẻ mình còn có nhiệm vụ khác trong người.

Đám binh lính vô cùng thất vọng, thiện ý mà nhắc nhở cô: “Vậy cậu phải cẩn thận, bây giờ là ban ngày nên không tốt cho việc ẩn nấp hành tung. Trong căn cứ lại có nhiều dã thú, nếu bị chúng phát hiện thì cậu liền gặp nguy hiểm.”

An gật đầu tỏ vẻ cảm ơn sự quan tâm của mọi người, sau đó chạy chậm vài bước để khởi động tự quyết “nhảy”, cô giống như con mèo uyển chuyển nhẹ nhàng lướt qua tường phòng hộ.

Bọn binh lính lại hô hào tấm tắc khen ngợi, thân thủ như vậy thật sự không thể không khiến người khác không phục.

Bọn họ trở về doanh trại, canh giữ ở trước máy theo dõi, nhất cử nhất động đều chỉ lưu ý mọi hành động của An để xem “hắn” làm sao để lẩn tránh dã thú mà lên vào trung tâm căn cứ.

Đây là lần thứ hai An tiến vào căn cứ nhân loại, nhưng lần này cô không chút khản trương, bởi vì nơi nơi trong căn cứ đều là dã thú, hơn nữa hầu như nhân loại đều đang hôn mê. Nhân loại kiêng kỵ dã thú, nhưng với cô mà nói lại giống như là bảo tiêu của cô. Tuy rằng cô không thể khống chế dã thú nhưng có thể tiến hành giao lưu cùng đề tài nắm hảo chân mà chúng thích.

Nắm hảo chân phân bố tán loạn trong căn cứ, chủ yếu tập trung ở bên ngoài khu cách ly. Bên trong khu cách ly không thể đi vào, mà số lượng nắm khuẩn bên ngoài lại không thể thỏa mãn cả đàn dã thú.

Mất thường nhân loại nhìn không ra hình thái của nắm khuẩn nhưng An lại có thể nhìn rõ ràng. Nắm hảo chân sinh sôi nảy nở với tốc độ cực nhanh trên cơ thể nhân loại, nhưng bởi vì vấn đề thể chất của nhân loại nên không thể dung nạp. Mà nắm hảo chân ở trên cơ thể động vật của hành tinh thăm dò lại không dễ dàng sinh sôi nảy nở, trừ bỏ cần nuốt Chu quả trở thành mẫu thể nắm khuẩn thì muốn thu nhận nắm hảo chân chỉ có hai con đường, một là ăn chính mẫu thể nắm khuẩn, hai là để mẫu thể cắn một ngụm.

Mà nay sinh sôi nảy nở trong cơ thể nhân loại cũng tương đương với một lượng lớn nắm hảo chân cung cấp cho động vật, chỉ là nắm hảo chân trong quá trình sinh sản trên cơ thể con người xuất hiện biến dị, các động vật yêu cầu thu đủ số lượng thì mới sinh ra hiệu quả tương ứng.

Trái lại, động vật trải qua lây nhiễm cũng vì nhân loại cung cấp nguyên dịch gia tăng miễn dịch.

Này, đối với con người hay là động vật mà nói, hẳn đều là chuyện tốt đôi bên cùng có lợi.

An một bên vừa nghĩ, một bên vừa chậm rãi đi tới, cô hoàn toàn không có ý định ẩn nấp.

Tất cả các binh lính đang nhìn máy theo dõi đều tròn mắt há mồm mà nhìn “hắn” cứ như vậy quang minh chính đại đi vào trong tầm mắt của dã thú. Càng khiến cho mọi người khiếp sợ chính là những dã thú nhìn đến “hắn” lại không có chút phản ứng, giống như xuất hiện trước mặt chúng không phải là nhân loại có vẻ vô ăn mà là một cây thực vật hình người không có chút giá trị dinh dưỡng.

“KAO, đây là sao làm được?” Một binh lính không thể tin mà hô lên.

Những người khác cũng không rên một tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm màn hình.

-【ta là vi khuẩn, ta nguy hiểm đến muốn chết; ta là nắm hảo chân, ta sinh cơ bùng bùng...】 trong ý thức tràn ngập thông tin do nắm hảo chân truyền đến.

Còn học được cả dấu chấm câu sao, tốc độ tiến hóa của nắm hảo chân thật là kinh người. Này, chắc là có quan hệ với ký chủ chúng ký sinh đây mà, An xem nhân loại là chủng tộc trí tuệ nhất qua hai thế giới. Tuy rằng hiện tại An không phải là nhân loại, nhưng cô vẫn cứ vì bản thân từng là nhân loại mà kiêu ngạo. Mặc dù nhân loại có rất nhiều thói hư tật xấu, cũng không thể thay đổi sự nhiệt tình yêu thương của cô với chủng tộc này.

【...Ta là nắm hảo chân, ta sinh cơ bùng bùng.....】

【Xin chào, tôi là An】

【An, bạn là nắm chân khuẩn】

【không, tôi là bộ xương khô tên An, không phải nắm hảo chân.】

【tôi là nắm hảo chân, bạn không phải là nắm hảo chân, bạn An là bộ xương khô】

An âm thầm kinh hãi, so với lần đầu tiên giao lưu, năng lực học tập của chúng nó đã tăng lên rất lớn.

【tôi là vi khuẩn, tôi là nắm hảo chân, bạn là bộ xương khô, bạn là An.】

【...】 làm một loại vi sinh vật, thông minh như vậy là rất tốt sao?

【bạn là bộ xương khô, bạn là An, An, An...】

Tuy rằng phía sau không còn nói tới nữa nhưng An cảm thấy ý tứ chúng nó muốn biểu đạt chắc là: An, An, chúng ta tới làm bạn thân đi?

【An, An...】

【chúng ta tới làm bạn bè tốt đi.】 An quỳ gối dưới mị lực của nắm chân khuẩn.

【bạn bè tốt, bạn bè tốt, ta là nắm hảo chân bạn bè tốt, bạn là bạn tốt nắm hảo chân】 cảm xúc vui sướng với tin tức cường điệu như thủy triều cuốn tới An.

An vui sướng cùng chúng nó giao lưu với nhau nên không phát hiện bên người càng lúc càng tụ tập nhiều nắm hảo chân, dần dần phía sau cô đã tạo thành một cái đuôi thật dài. Đồng thời, đám dã thú đã bị nắm hảo chân hấp dẫn cũng đi ở phía sau An, thật giống như một đội hộ vệ vậy.

Đám binh lính theo dõi ở bên ngoài thấy một màn như vậy đã khiếp sợ đến không nói ra lời. Trong căn cứ trống trải, chỉ có một người chậm rãi đi về phía trước, mà ở phía sau là hàng trăm con mãnh thú lẳng lặng đi theo, chúng nó có hàng có lối, đi cạnh nhau mà không nhiễu loạn. Anthony tựa như vua của bách thú đang thần nhiên đi tuần tra lãnh địa của mình. Thân ảnh gầy gò nhưng dưới sự phụ trợ của đàn dã thú không lồ lại thoát nhìn có một loại cảm giác khó hình dung .... bức cách!

“Thần tượng! Anthony, cậu từ đây chính là thần tượng của ta!” Một binh lính bỗng nhiên phát ra hai cột sáng thành kính trong mắt.

An từ một khác này trở thành NC phần trong lòng vài binh lính, từ đây trở thành nhân vật duy nhất được điên cuồng người truy. Từ binh thường đến *, chính là đơn giản như vậy.

Đương nhiên, cũng có một số người khá lý trí, bọn họ đầu tiên sẽ hỏi Anthony làm thế nào làm được tất cả, đây không phải chính là nguyên nhân ‘hắn’ có thể tự do đi lại trong rừng sao?

Bọn họ thật không có hoài nghi thân phận của An, ở Straous, cũng từng có người bắt chước sóng âm của động vật để điều khiển chúng nghe lệnh mình. Nhưng tình huống này chỉ có một lần tác dụng với động vật, nếu có hai hay trên hai loài động vật khác nhau ở bên cạnh thì hiệu quả sóng âm sẽ suy giảm, hơn nữa sóng âm bọn họ bắt chước đều không có thành công ở hành tinh thâm dò.

Chẳng lẽ Anthony nắm giữ kỹ xảo sóng âm đặc thù nào đó? Vậy đúng là một đại sáng kiến, nếu liên minh đáng báo tất nhiên sẽ giành được vinh quang khó tưởng tượng được.

Bọn họ không khỏi lộ ra vẻ mặt hâm mộ lại ghen tị với Anthony.

An sau khi phát hiện có một đàn thú nối đuôi phía sau thì cũng đã thành lập quan hệ hữu nghị tốt đẹp với nắm hảo chân. Chợt nhìn thật nhiều dã thú trước mặt cũng không khỏi có chút thấp thòm. Nhưng cô cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, đàn dã thú này đối với một bộ xương căn bản không có hứng thú. Huống chi còn có nắm chân khuôn rỗng buộc hữu nghị với cô thì chúng nó càng không tùy tiện đánh.

Tóm lại cũng chỉ có ít nhất hơn hai trăm con. Một phần ba dã thú ở căn cứ đều tụ tập tại đây. Cách đó không xa chính là tổng khu, mà dã thú vây quanh tổng khu cũng chỉ còn lại ít ỏi mấy con. Xem ra, để mấy người thoát vây cũng không phải là việc khó gì.

Nhưng Milos nếu không ý kiến thì An cũng liền mặc kệ. Cô đến nơi này cũng chủ yếu chỉ vì khô lâu thú Chồn Phiến phiến. Đây là khô lâu thú thứ nhất trong tộc, cô cảm thấy cần phải chỉ viện cho tộc nhân của cô.

Đúng lúc này, thiết bị liên lạc cá nhân của An chấn động vài cái, đó là tin tức Milos gửi cho cô.

An click mở, trên mặt là dòng tin: 【 ta ở tổng khu, cô tới đây à? 】

【 không có, tôi tính đi kiểm tra xung quanh. 】 thừa dịp không người, cô tính toán cẩn thận nghiên cứu một chút kiến trúc căn cứ nhân loại.

Lúc trước khi ở căn cứ số 3, cô rất ít khi ra ngoài một mình, duy nhất một lần là đi cùng Âu Mạc tiến hành huấn luyện thường ngày, những lúc khác đều là đi cùng Milos.

【 thật sự không tới sao? 】 Milos lại gửi tin nhắn, 【 nơi này có một con thú khô lâu chạy vào tổng khu, cô không lo lắng nó bị người khác bắt lấy sao? 】

An trừng mắt nhìn thiết bị liên lạc cá nhân của mình, dùng ý thức liên lạc hỏi Phiến phiến:【 định khi nào đi? 】

【 không đi nữa, tôi muốn ở cùng tộc đàn của mình. 】 Phiến phiến kiên định mà trình bày.

An rất muốn nói cho nó biết, nó đã không còn là một con chồn tia chớp bình thường, nó là một sinh vật khô lâu, tộc khô lâu mới là tộc đàn của nó!

Sau khi luyện hóa khô lâu sẽ lưu giữ một phần ý thức và đặc tính khi còn sống. Phiến phiến hiển nhiên bảo lưu ý thức không muốn xa rời tộc đàn của nó, còn không nhận thức bản thân nó chỉ là một bộ xương khô.

Đối với một tiểu đồng bọn không hề có ý thức tự giác như vậy, An cũng không thể nể hà. Cô suy đi tính lại vẫn quyết định tới tổng khu một chuyến. Căn cứ tùy thời đều có thể tham quan, công tác cứu trợ nhân loại không phải có thể hoàn thành trong mấy ngày.

Nghĩ thông suốt điểm này, An xoay người đi vào tổng khu. Đi được vài bước lại dừng lại, cô nhìn đàn thú phí sau, lại nghĩ muốn nắm hảo chân tản đi mà không thành công. Nắm Hảo chân dính ở bên cô, rất có ý tứ “là sinh vật bạn thân nhất không xa rời nhau.”

An cười, dứt khoát mang theo tất cả đám này đi vào cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ô Đầu điều (Quạ đầu đen)

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Sau khi An được Ca Hill cho phép đi vào khu tổng hợp, Milos tự mình tới đón cô. Ở phía ngoài khu tổng hợp, một đoàn dã thú bị An đưa tới khiến trông mất hẳn hơi hơi co rút. Cho tới nay, hẳn đều chỉ coi An là “hướng dẫn du lịch” của tỉnh cầu này cùng với sinh mệnh thể đặc thù có ích lợi, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng cô lại có ảnh hưởng và lực khống chế không bình thường với cái tỉnh cầu này.

Milos có lý do tin tưởng rằng, nếu ngay từ đầu hẳn lựa chọn không phải sự hợp tác mà là sự khống chế, nhân loại rất có khả năng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Mãnh thú trên tỉnh cầu này, đủ để nhân loại tổn thất nghiêm trọng.

Đương nhiên, Milos kỳ thật là đánh giá cao An, hẳn cho rằng An có thể chỉ huy sinh vật của tỉnh cầu này.

An đi theo Milos tới trước khu cách ly số 5, trung tướng Nader và mấy người đều đang dùng vắc – xin phòng bệnh do Milos cung cấp để cứu trị binh lính. Hẳn lựa chọn bốn mươi binh lính ưu tú, số vắc – xin phòng bệnh còn lại dùng để cứu trị nghiên cứu viên.

Milos dựa theo ước định, đem phương pháp chế tác vắc – xin phòng bệnh khuẩn dịch cho trung tướng Nader, cũng hiệp trợ hẳn bắt giữ toàn bộ động vật dùng để lấy ra nguyên dịch. Tuy rằng căn cứ bị dã thú chiếm lĩnh, tạm thời không thể khôi phục trật tự bình thường, nhưng cũng bởi vậy mà có số lớn cơ thể chứa mầm khuẩn, âu cũng coi là trong bất hạnh có cái may.

“Thiếu tướng Milos!” Ca Hill nhìn tên lính gầy yếu phía sau Milos, trong lòng có chút kỳ quái thấy Milos coi trọng “hắn”, lại cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Khoảng cách giữa viện nghiên cứu và tổng khu là 3 con phố, chúng ta chỉ sợ phải chờ tới tối mới có thể hành động.”

Milos nhìn xung quanh một vòng, phát hiện binh lính vốn bị trúng nọc độc gây tê của chồn tia chớp đã bắt đầu khôi phục, không tỏ ý kiến mà “ừ” một tiếng.

“Hi, Anthony.” Âu Mạc tiến lên chào hỏi với An.

An gật đầu chào hẳn, sau đó lại đem ánh mắt chuyển qua góc khuất nào đó. Khô lâu thú Phiếm Phiếm chính là chồn ở chỗ đó, yên lặng nhìn những chồn tia chớp khác hấp thu nọc độc. Nhìn thấy An xuất hiện, chỉ nâng móng vuốt tùy ý quơ quơ.

Phiếm phiếm cũng là gia hỏa khô lâu thú không nhiệt tình với An nhất.

Vắc – xin phòng bệnh có tác dụng rất nhanh, mấy chục binh lính lần lượt thức tỉnh, trừ bỏ thân thể còn có chút suy yếu bề ngoài thì không còn có bất kỳ phản ứng khác thường nào nữa.

Trung tướng Nader bày tỏ cảm ơn với Milos, cho dù hẳn đã hỏ mình một phen nhưng chỉ cần nghĩ tới việc căn cứ có thể bảo trụ, người cũng được cứu trợ thì vẫn cảm thấy cuộc giao dịch này vẫn có lợi. Nhưng có thể về sau hẳn sẽ phải hối hận, nắm giữ đồng độc quyền khai thác sẽ trở thành cuộc mua bán mệt nhất cả đời hẳn, đặc biệt là chính hẳn dù không có đáp ứng giao dịch thì khi Milos cũng sẽ ra tay cứu trợ cũng càng hối hận đến đứt cả ruột.

Trung tướng Nader mở lập thể bản đồ căn cứ ra, chỉ vào vị trí trung tâm nghiên cứu, nói: “Từ tổng khu xuất phát, có 3 con đường thông với trung tâm nghiên cứu. Bên trái, là con đường phổ thông nhất có thể thấy được, tốt nhất là nên lựa chọn con đường bên phải, hơn nữa số lượng không nên nhiều.”

“Có thể theo dõi bên trong trung tâm nghiên cứu không?” Milos hỏi, “Chúng ta tốt nhất nên tìm hiểu tình huống bên trong trước.”

Nader loay hoay với thiết bị liên lạc một lúc, khuôn mặt trầm xuống, trả lời: “Tín hiệu bị cắt đứt, chỉ có thể nhìn khu vực bên ngoài.”

“Như vậy, chúng ta có lẽ phải suy xét đến tình huống tệ nhất có thể xảy ra.” Toàn bộ phòng ngự của căn cứ đều do hệ thống trung tâm khống chế, nếu tín hiệu bị cản trở, chẳng khác nào hệ thống trung tâm bị chặn đứt với các khu vực khác. Cửa kim loại có lẽ chắc chắn cũng sẽ có khả năng vì tín hiệu hỗn loạn mà mở ra. Kể từ đó, dã thú có thể xông vào trung tâm nghiên cứu.

Đây cũng là nơi khiến con người khó có thể phá được ở hành tinh thăm dò này, có vài động vật có thể phát ra sóng âm, có thể tạo ra gây ra sự khủng hoảng, một khi số lượng lớn mãnh thú tiến vào, dù là thiết bị điện tử tiên tiến đều sẽ mất đi tác dụng, so với hacker cường đại nhất của nhân loại thì càng lợi hại hơn, ít nhất hacker có quy luật kỹ thuật mà dựa vào, còn sóng âm của động vật thì lại không có, ít nhất trước mắt còn chưa có phát hiện quy luật của nó.

Trung tướng Nader cắn răng nói: “Vô luận như thế nào, đêm nay nhất định phải tới trung tâm nghiên cứu xem một lần.” Không có nghiên cứu viên thì không thể chế tác thành công vắc – xin phòng bệnh.

Ngay sau đó hẳn lại quay đầu nói với Milos: “Hy vọng thiếu tướng Milos có thể giúp đỡ tôi một tay.”

“Đương nhiên.” Milos không chút do dự đáp ứng.

” Trung tướng Nader,” lúc này CaHill mở miệng nói: “Chúng ta có nên mở ra phòng ngự khẩn cấp hay không?”

Phòng ngự khẩn cấp trong thời gian ngắn có thể chống đỡ tất cả sinh vật ngoài phòng ngự. Một khi mở ra, động vật trong căn cứ đều bị ảnh hưởng công kích.

“Không được.” Nader và Milos đồng thời mở miệng, sau đó liếc nhìn nhau.

Nader nói: “Số lượng dã thú trong căn cứ quá nhiều, nếu chúng ta công kích không thể tiêu diệt chúng, hậu quả thật không dám tưởng tượng.”

Milos bổ sung: “Những dã thú này đều là nguyên dịch chủ yếu để chế tác vắc – xin phòng bệnh, giết chết chúng nó liền không thể tìm đủ nguyên dịch sử dụng.”

Nhắc tới nguyên dịch, Nader hỏi: “Các người làm sao lấy được nguyên dịch trên cơ thể chúng? Chúng tôi cũng đã dùng động vật làm thực nghiệm, nhưng chúng có biểu hiện hoàn toàn khác với biểu hiện lây nhiễm của chúng tôi, cho nên chúng tôi lúc ấy cho rằng thể chất giữa con người Straous và sinh vật hành tinh thăm dò không thể dung nhập.”

“Vận khí của chúng tôi tương đối tốt đi.” Ánh mắt Milos dừng trên người An cách đó không xa.

Nader cũng theo ánh mắt của hắn quay đầu liếc nhìn một cái, thỉnh thoảng nhìn đến một màn kinh người. Một binh lính gầy yếu tĩnh đứng lặng ở trong góc, mấy chục con chồn tia chớp vây quanh bên người “hắn”, trong đó còn có mấy con bò lên trên đầu “hắn”, lên trên vai “hắn”. Mà “hắn” thì không hề nhúc nhích, giống như một trụ gỗ. Chồn tia chớp hung hãn không hề có bất kỳ địch ý nào với “hắn”, ngược lại còn chủ động thân cận.

Nader âm thầm kinh hãi, công phu ẩn nấp của người này thật sự không hề nhỏ, khoảng cách gần như vậy, hắn đều không thể cảm nhận sự tồn tại của “hắn”. Hắn tự xưng là người có nhĩ lực cao hơn người, thế nhưng hoàn toàn không hề cảm nhận được hô hấp và nhịp tim của đối phương. Nếu không phải vừa mới tận mắt nhìn thấy “hắn” và Milos cùng nhau tiến vào thì Nader gần như cho rằng người này là một tiêu bản hình người.

“Kỹ năng giả chết” đã đạt mức cấp sao. Nader chính là tướng quân thân kinh bách chiến, ngũ cảm nhạy bén gấp mấy lần người thường, có thể dễ dàng lừa gạt cảm giác của hắn, không thể nghi ngờ chính là một kẻ cường đại.

“Binh lính kia, rất không tồi.” Nader đánh giá.

“Là rất tuyệt vời.” Ánh mắt Milos thâm thúy nhìn An, người sau vẫn như cũ đang giả chết.

Trên thực tế, chồn tia chớp sờ dĩ thân cận với An đều không phải bởi vì cô có công phu “ẩn nấp” mà bởi vì nắm hảo chân bên người cô. Khi cô vừa bước chân vào phòng kia, tập cả nắm hảo chân đều tụ tập về cô.

Nếu đám người Milos cũng có nhĩ lực đặc thù như An sẽ nhận ra cảnh tượng kỳ lạ này. Một phòng lớn như vậy, có vô số điểm sáng ngưng tụ thành một dải ngân hà, chúng giống như bị ràng buộc vòn quanh cô, dần dần hình thành một cái kén lớn.

Nhìn thấy nhiều nắm hảo chân như vậy, chồn tia chớp lập tức liền kích động, tất cả đều bỏ nhào lên người An.

Chỉ có khô lâu thú Phiếm phiếm không có động tĩnh, nó chỉ giật mình nhìn tiểu đồng bọn trước còn lãnh đạm với nó mà giờ lại nhiệt tình với An như vậy, chúng nó rõ ràng không phải cùng một chủng tộc mà!

【 chúng ta là một chủng tộc. 】 An khẳng định mà nói với Phiếm phiếm.

Phiếm phiếm tỏ vẻ hoài nghi.

An lại nói: 【 nếu không phải một chủng tộc, chúng nó sao có thể thân cận với ta như vậy chứ?】

Hình như rất có đạo lý ... Phiếm phiếm có chút dao động.

An không ngừng cố gắng: 【đến đây đi, chúng ta đều là bạn bè tốt. 】

【 Bạn bè tốt, bạn bè tốt...】 Nắm hảo chân tích cực mà tương ứng.

Ách, An đột nhiên có cảm giác kỳ lạ khi thấy nắm hảo chân bị ma hóa...

An bên này đang nỗ lực tăng tiến cảm tình với “bạn bè tốt”, còn đám người Milos thì đang nghiêm túc nghiên cứu phương án hành động lên vào trung tâm nghiên cứu.

Âu Mạc đầu tiên thông báo với nhóm đồng nghiệp ở ngoài căn cứ tình hình bình an của họ ở trong này, sau đó tay chân nhẹ nhàng đi tới bên An.

Hắn mới vừa tới gần, lập tức bị mấy chục con chồn tia chớp như tầm mắt laser bắn phá. Âu Mạc không dám tiến lên phía trước mà dừng lại bước chân. Những binh lính khác thấy vậy, nhìn không được “tiện chân” mà đi vài bước về phía này. Kết quả phát hiện, chỉ cần tới gần phạm vi trong vòng năm mét, nhóm chồn tia chớp sẽ lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Phần lớn bọn họ đều đã kiến thức qua tốc độ của chồn tia chớp và hiệu quả tê mê do chúng gây ra, nên cũng không định khiêu khích chúng, chỉ là quý quái vì sao chúng nó lại phá lệ đối xử khác hẳn với Anthony như vậy? Rõ ràng đều là người giống nhau, chênh lệch sao lại lớn như vậy chứ?

Chồn tia chớp tuy rằng hung ác nhưng chúng đa phần đều có dáng vẻ bóng loáng xinh xắn khiến người không thấy kinh khủng.

Vì thế một binh lính nhỏ giọng hỏi: “Anthony phải không? Cậu có thể để tôi sờ chúng một chút được không?”

An còn chưa tỏ vẻ gì, trung tướng Nader đã hô một tiếng: “Sờ cái gì mà sờ! Bì Tác, cậu mang mấy người lính đi tìm hiểu xung quanh khắp nơi một chút, nhìn xem có người khác còn hôn mê hay không, sau đó đưa toàn bộ tới nơi này.”

“Vâng!” Binh lính tên Bì Tác lập tức chào theo kiểu quân đội rồi vội vàng mang theo người đi ra ngoài.

【 Tôi cũng đi trước. 】 An cũng gửi cho Milos một tin nhắn.

【 đi đâu? 】 Milos hỏi.

【 tùy tiện đi dạo. 】

Milos: 【 Nếu có hứng thú như vậy, không bằng đi dạo xung quanh trung tâm nghiên cứu 】

【 ... Xem tâm tình đã. 】 Cô cũng không phải là thủ hạ của người nào đó, đối với lời đề nghị dụng tâm kín đáo như vậy, cô có thể không chút lưu tình mà cự tuyệt.

【 chúc cô tâm tình vui vẻ. 】

An không thêm đề ý tới hấn nữa, cô nhẹ nhàng đá văng đàn chồn tia chớp vây quanh trước mặt và đi ra ngoài khu tổng hợp.

“Anthony, cậu đi đâu vậy?” Âu Mạc vội hỏi.

Hai ngón tay An hạ xuống, đóng đưa qua lại vài cái, làm động tác “hành tẩu” với hấn.

“Cậu cũng đi hỗ trợ tìm người hôn mê sao?” Âu Mạc vội vàng đi tới, “Tôi với cậu cùng đi đi.

Hấn vừa dứt lời liền có một đám chồn tia chớp nhe răng trợn mắt với hấn, rất có ý tứ ” Người cứ thử gần chút nữa xem, chúng ta liền xé xác người.”

Âu Mạc dừng một chút, thức thời mà sửa miệng: “Chúng ta vẫn là phân công nhau hành sự đi.”

An gật gù đầu, mang theo một đoàn Năm Hảo chân và chồn tia chớp ở trước mắt mọi người tha thiết nhìn theo mà rời khỏi phòng.

Cô lần này tới chủ yếu là vì mang Phiếm phiếm đi, mục đích đã đạt được thì cũng không cần tiếp phải lưu lại. Mới vừa đi ra khỏi cửa, An đột nhiên nghe thấy tiếng rít gào thật dài ở bên ngoài, ngay sau đó cũng lập tức thu được tin tức từ khô lâu điều Hi Khắc Tư. Từ trên không trung, xuất hiện một sinh vật bay rất lớn, toàn thân đen nhánh, hình thể to dài, cánh mở lớn, ước chừng hơn năm mươi mét, che trời, khí thể như hồng.

Đó là ... Quạ đầu đen (An đặt tên)?

Loại chim này rất ít khi hoạt động tại vùng này ngày thường, phần lớn thời gian chỉ đi ngang qua mà không dừng lại, không thể ngờ sự sinh sôi nảy nở của Năm Hảo Chân lần này lại thu hút nó tới.

Theo tiếng rít của Quạ đầu đen, tín hiệu toàn bộ căn cứ đều bị nhiễu, thiết bị chiếu sáng lần lượt gặp trục trặc, ánh sáng lúc sáng lúc tối. Hệ thống trung tâm phát ra từng tiếng cảnh cáo dồn dập, tiếng điện tử chói tai làm thần kinh con người căng chặt.

Cùng lúc đó, dã thú vốn đang yên tĩnh cũng gào rống như bức bối bất an, chúng cảnh giác mà nhìn chăm chăm không trung, không khí thoáng chốc trở lên cực kỳ áp lực mà ngưng trọng.

“MD!” Sắc mặt Nader xanh mét, nói: “Thứ này sao lại xuất hiện ở đây?” Màn hình theo dõi lấp lánh nhấp nháy, đã không thể rõ ràng biểu thị hình ảnh theo dõi.

“Đi, đi tới đài thiên văn.” Nader cầm chương thượng tính, mang theo mấy người Milos tới đài thiên văn.

Cổng lớn bằng kim loại của khu tổng hợp đột nhiên mở ra trước mặt An, cô đứng không di động, bên ngoài có một con chim lớn như hổ rình mồi, cô cũng không muốn đi ra ngoài trở thành bia ngắm của nó.

Ai ngờ cửa kim loại mở ra liền không khép lại. An thử dùng tay thao tác mà không hề có chút tác dụng gì.

Quạ đầu đen còn lượn lơ trên không trung, khoảng cách càng ngày càng gần căn cứ. Đúng lúc này, nó như phát hiện thứ gì đó, làm một vòng quay liên như đạn pháo đáp xuống mà mục tiêu chính là vị trí nơi An đứng.

Nima! Nó vậy mà có thể nhìn thấy sao? An dùng sức ấn phím đóng mở cửa kim loại, nhưng vẫn như cũ không thể khép lại. Không có cách nào khác, An đành phải chạy vào bên trong khu tổng hợp.

Tuy rằng cô có nắm hảo chân quần thân nhưng dù sao không phải sinh vật nào cũng đều nhìn mặt mũi của nắm hảo chân mà tốt tính với cô. Cô còn chưa từng giao tiếp với con quạ đầu đen nên còn chưa hiểu tính tình của nó. Chỉ nhìn một cách đơn thuần thấy khí thế trấn áp tám phương của nó thì cũng biết là kẻ không dễ chọc.

An vừa mới chạy được vài bước liền nghe thấy một tiếng phanh vang lớn, mặt đất giống như bị chấn động một chút.

Đây là tình tiết công thành á!

“Chuẩn bị chiến tranh! Chuẩn bị chiến tranh!” Một trưởng quan nhanh chóng tổ chức binh lính chuẩn bị đánh.

Phòng ngự khẩn cấp khu tổng hợp giờ phút này đã ở trạng thái nửa tê liệt, đều không phải do khoa học kỹ thuật của họ không tốt mà là vì lực sóng âm của Quạ đầu đen đánh vào quá lợi hại.

Bọn họ chỉ có thể tạm thời đóng cửa điện tử thiết bị năng lượng, dựa vào vũ khí nhiệt năng để chiến đấu.

Lại là một tiếng vang lớn, phía ngoài khu tổng hợp bị Quạ đầu đen hung mãnh phá hư không còn ra hình dáng. Mỗi người lính đều đã vào vị trí của mình, tập trung dùng hỏa lực xạ kích nó. Chùm tia sáng năng lượng đánh thẳng lên người Quạ đầu đen, trừ bỏ kích phát hung tính của nó ra thì lực sát thương thật sự không lớn.

Thân, có thể dịu dàng một chút không?

【dịu dàng một chút, dịu dàng một chút, dịu dàng một chút.....】

Ý niệm lơ lửng của An được Nắm hảo chân cảm ứng, lập tức một mảnh cùng chung kẻ địch xuất hiện “lên án công khai.”

Quạ đầu đen đang điên cuồng gây chiến khắp nơi đột nhiên đình chỉ công kích, nghiêng người nhìn qua cửa sổ tới phía trên một mặt tường. Từng chùm tia sáng năng lượng dừng trên người nó mà nó không hề để ý tới, thẳng tới khi bị bắn phiến mới đột nhiên vỗ cánh tới phía binh lính, phía ngoài tường cũng bị cắt thành một cái khe thật dài.

Thần phiến hà à? Đừng quấy rầy nó suy nghĩ!

Bọn lính bị quạt phải liên tục lùi về phía sau, sắc mặt cả đám trắng bệch. Nhân loại tiến vào chiếm giữ hành tinh này cũng chỉ có vài chục năm, còn không từng chiến đấu với loại sinh vật lợi hại như này. Lúc này cũng được xem là mở rộng tầm mắt, một lần nữa cho họ có sự nhận thức mới về sinh vật hành tinh thâm dò.

Loại sinh vật này, trừ phi dùng pháo cao xạ linh tinh hay vũ khí cường lực, nếu không sẽ không thể đối phó nổi!

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều có chút tuyệt vọng.

An phát hiện công kích Quạ đầu đen chậm lại, hình như nó muốn nói chuyện.

【Thương lượng với người chút, người đình chỉ công kích, ta sẽ đi ra】 An thử dùng ý niệm liên hệ với nó.

【thương lượng thương lượng, đình chỉ công kích.....】 Nắm Hảo Chân nói leo.

Quạ đầu đen đi đi lại lại trên vách tường, sau đó nó cất cánh và dừng lại trước cửa kim loại khu tổng hợp, sau đó thu hồi cánh của mình.

Thế nhưng thật sự có tác dụng!

An thấy binh lính có vẻ còn muốn chuẩn bị công kích Quạ đầu đen, vì thế nhắn cho Milos một tin nhắn để binh lính đình chỉ công kích.

Milos rất nhanh đã đáp lại: 【cô có nắm chắc không chế được nó?】

【thử xem sẽ biết.】

Thử xem? Milos đứng trên đài thiên văn nhéo nhéo ngón tay, âm thầm suy nghĩ nếu An thất bại, hẳn nên ứng phó tiếp theo như thế nào? Hẳn không có thói quen đặt tất cả hy vọng kỳ thác trên người khác, bất luận việc gì đều phải suy nghĩ kỹ càng. An lần nữa cố định xương cốt toàn thân của mình, sau đó đi nhanh ra bên ngoài.

An vừa đi ra, Quạ đầu đen liền chú ý tới. Nó hưng phấn vỗ vỗ cánh, một bộ tùy thời bay tới bên cạnh.

An vội vàng duỗi tay ngăn lại: 【chậm đã!】

【chậm đã, chậm đã, chậm đã.....】 Nhóm nắm Hảo Chân hân hoan nhảy nhót, hoàn toàn làm lơ bầu không khí khẩn trương chung quanh.

Cảm thụ được sự ủng hộ như làn sóng biển, trong nháy mắt, An cảm thấy mình trở lên cao lớn hơn.

Mọi người trong khu tổng hợp không chớp mắt nhìn chăm chăm Anthony đi từng bước tới gần Quạ đầu đen, không khí căng thẳng, lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, ai cũng âm thầm bội phục dũng khí của Anthony. Người bình thường đừng nói là tới gần, mặc dù chỉ là đứng ở trước mặt con chim lớn kia đều chuẩn bị tinh thần hiến – thân.

【 chúng ta làm thương lượng, nếu người nguyên ý lưu lại thì cứ lưu lại, nhưng là mong người không cần công kích người khác. 】 An nhìn Quạ đầu đen, thành khẩn mà tỏ vẻ.

【 lưu lại, không cần công kích.....】

An phát hiện năng lực quy nạp* của Năm Hảo Chân thật sự là rất không tồi.

Quạ đầu đen nghiêng đầu, hình như còn đang suy xét lời đề nghị này.

An không có thực giục nó mà kiên nhẫn chờ đợi đáp án của nó.

Qua hồi lâu, Quạ đầu đen đột nhiên mở ra cánh, giữa đầu thét một tiếng dài, sau đó xuất hiện một cơn gió lốc có dòng khí quay cuồng, từng mảnh đá vụn nhấc lên rồi nện lên tường, phát ra những tiếng đánh phanh phanh phanh phanh.

An đứng vững giữa dòng khí, tùy ý để đá vụn nện lên người mình. Không phải cô không muốn động mà cô lo lắng mình vừa động thì sẽ bị thổi lên trên không trung. Nhìn một đám chôn tia chớp vờn vây quanh người cô giờ chẳng biết từng cơn đã bị bay đi những đâu.

Quạ đầu đen hùng hổ đánh nửa ngày, hình như cũng cảm thấy chơi đủ rồi nên lúc này mới đáp xuống bên người An. Một cái bóng chim lớn bao phủ cô, mà bản thân cô lại có cảm giác trong nháy mắt cô đã nhỏ đi rất nhiều khi đứng bên cạnh Quạ đầu đen.

Bình lính trong khu tổng hợp thấy vậy, tất cả đều giơ cao vũ khí, tùy thời chuẩn bị cứu viện. Thật sự là cái đầu của Quạ đầu đen rất có lực chấn nhiếp, chỉ cần nâng một móng vuốt cả thể bộp chết Anthony, không ai cho rằng “hắn” có thể chống lại được con chim quái vật này. Nhưng “hắn” dưới tình huống này, còn có thể bảo trì trấn định, nửa bước không đi, cũng đủ để mọi người tôn kính.

P/s 1: Lúc đầu mèo để “Quạ đen”, sau lại nghĩ kiểu gì sửa hết thành “Quạ đầu đen”. Ai biết từ nào chuẩn hơn thì cmt cho mèo 1 tiếng biết nhé. Cảm ơn!

P/s 2: Dành cho những ai không hiểu quy nạp là gì: Quy nạp là từ những chứng cứ cụ thể rút ra nhận định tổng quát (hay còn gọi là kết luận)

Bạn đang đọc truyện *Điền Cốt Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tin nhắn cầu cứu

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Quạ đầu đen muốn nổi bão thì lại thấy nó đột nhiên cúi đầu, dùng miệng chim “nhẹ nhàng” chạm vào đầu An.

Nima, đầu lại lệch vị trí, có dám nhẹ một chút không hả? An biết Quạ đầu đen có sự biểu đạt cảm xúc nhận thức cô, nhưng lực nó dùng thật sự không dám khen tặng, nếu là nhân loại bình thường, phỏng chừng xương cổ đã sớm bị gãy.

Quả nhiên giao tiếp với loại sinh vật này rất cần một thân thể kim cương bất hoại cường hãn.

【 vậy thì, thân mến, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ chung sống hòa bình nhé. 】 An chỉnh lại đầu của mình về đúng vị trí, nghiêm túc mà tỏ rõ ý muốn của mình.

【 nói tốt đi thân ái, muốn chung sống hoà bình.....】 Năm Hảo Chân xuyên đi xuyên lại trong không khí xung quanh Quạ đầu đen.

Quạ đầu đen vui sướng kêu lên một tiếng với bộ dáng rất thoải mái.

An thật sự không thể giải thích nổi, trong lỗ mũi có nhiều dị vật như vậy mà sao nó còn có thể cảm thấy thoải mái...

Hai bên thỏa thuận ổn xong, An mới nhẹ nhàng thở ra, cô gửi cho Milos một tin nhắn qua máy liên lạc cá nhân: 【 con chim này chỉ muốn lưu lại căn cứ một đoạn thời gian, nó sẽ không tùy tiện công kích các người, các người cũng đừng tùy tiện công kích nó. 】

Một lúc lâu sau, Milos ở bên kia mới đáp trả: 【 cô và nó đã cùng nhất trí tốt?】

【 ừm, nó rất hiểu lý lẽ. 】

【 ... 】 Milos đột nhiên cảm thấy An thật sự là người không gì không làm được. Nhìn khô lâu thú bên ngoài và con chim lớn kia, lần đầu tiên Milos có sự hoài nghi thực lực của nhân loại. Hành tinh thăm dò có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của con người, chỉ gần một con Quạ đầu đen cũng khiến cho người ta như lâm đại địch, nếu là đối thành một trăm một ngàn Quạ đầu đen thì sao? Chỉ sợ cho dù phái ra cả một hạm đội, nhân loại cũng rất khó địch nổi. Huống chi, khô lâu thú trên hành tinh này còn là một giống loài có sinh mệnh và trí tuệ thần bí, nhìn năng lực của An, Milos đến nay vẫn không thể nhìn thấu cô. Mỗi lần cho rằng đã hiểu rõ về cô thì lại phát hiện nó chẳng qua chỉ là một góc tảng băng nổi.

Milos cảm giác thật sâu sự nhỏ yếu của nhân loại, chỉ dựa vào khoa học kỹ thuật, căn bản không thể chống lại năng lực của những sinh vật đặc thù kia. Trong lòng hắn chợt có một ý niệm muốn trở nên càng ngày càng mạnh mẽ hơn. Nếu không thể lớn mạnh, nhân loại vĩnh viễn cũng đừng có ý định chinh phục được hành tinh này, trừ phi bất kể hậu quả nghĩ hủy diệt nó.

An không nghĩ tới sự xuất hiện của Quạ đầu đen lần này lại khiến Milos sinh ra ý thức nguy cơ mãnh liệt như vậy, nó hoàn toàn kích phát tâm cầu thắng của người nam nhân này.

“Thiếu tướng Milos, Anthony rốt cuộc là người nào?” Âu Mặc không chút che giấu vẻ mặt khiếp sợ của mình, hắn nhìn không được mà hỏi ra tiếng.

Những người khác cũng đang phấn khích nghiêng tai lắng nghe. Nhìn một màn này ngày hôm nay, tất cả đều đã vượt qua sự hiểu biết của bọn họ. Cho dù thế nào cũng phải tìm được lý do, nếu không không thể giải thích được tất cả những việc làm của Anthony. Bọn họ cũng không phải không gặp giết những dã thú lớn, cho dù chỉ là những động vật ăn cỏ bình thường, cũng không có khả năng dễ dàng bị thuần phục, huống chi là mãnh thú mạnh mẽ kia.

Milos trước những ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn mình chỉ phun ra hai chữ: “Cơ mật.”

Mọi người đều nhụt chí, u oán mà nhìn chằm chằm trưởng quan kín miệng này của mình.

Milos tựa hồ cảm giác được cảm xúc tiêu cực của các binh lính, lại nói bổ sung: “Không cần hâm mộ, các người về sau nhất định không hề thua kém năng lực của Anthony.”

Ánh mắt mọi người sáng lên: “Thật sự?”

Về mặt Milos lạnh lùng gật đầu, trong lòng nói thầm: Bởi vì ta sẽ trở nên mạnh mẽ, nhất định sẽ càng ngày càng mạnh mẽ.

Quạ đầu đen xuất hiện khiến các dã thú trong căn cứ bất an. Chúng nó lùi về nơi xa, cảnh giác mà nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Quạ đầu đen. Vốn dĩ là một đoàn dã thú tụ tập ở khu tổng hợp, giờ phút này chỉ còn lại Quạ đầu đen độc bá một phương.

An nhìn bức tường kiến trúc bên ngoài bị tổn hại nghiêm trọng, do dự có nên đi vào hay không.

Nhưng cô rất nhanh không cần lựa chọn bởi vì Quạ đầu đen căn bản không có ý định rời đi mà giống như một tòa lô – cốt di động nhắm mắt nhắm đuôi đi theo sau cô.

An không có lời để nói. Năm Hảo chân đi theo cô là bởi vì chúng căn bản không chiếm nhiều không gian, hơn nữa còn vô cùng đáng yêu; đám chồn tia chớp đi theo cô là vì thu phục Phiếm phiếm. Chỉ khi dung nhập vào tộc đàn của nó thì mới có thể nhận sự tán thành của nó. Sau đó cô sẽ nói cho nó biết, bọn họ không phải chồn tia chớp mà là khô lâu tộc. Nhưng còn Quạ đầu đen? Một con vật lớn như vậy, chỉ tùy tiện đi theo một vòng thì cả căn cứ này đều phải xây dựng lại. Nhìn mỗi bước chân là một cái vuốt ấn, suy đoán của An tuyệt đối không hề khoa trương.

【 cô lưu – còn con chim kia muốn lưu tới khi nào? 】 Milos đột nhiên gọi tin nhắn.

Ai muốn lưu- chim à? An tức giận nên không thèm để ý tới hắn.

【 đem con chim lớn kia tới chỗ huấn luyện binh lính đi thôi. 】 Milos đề nghị, 【 cô có thể nghỉ ngơi ở nó với nó. Đừng có đi đi lại lại khắp nơi nữa, trong căn cứ tất cả đều là dấu chân của các người. 】

Có dám tự tình lược “nhóm” kia không? Cô uyển chuyển nhẹ nhàng gây yếu như vậy, làm sao có thể để lại dấu chân! Căn bản toàn bộ là dấu chân của con chim lớn kia chứ?

Tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng An vẫn mang theo con chim lớn tới nơi huấn luyện binh lính. Cô liền cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là có một đôi cánh hùng vĩ, vì sao lại còn học cách đi đường của sinh vật mặt đất chứ? Đáng đi như vịt rất thú vị sao?

Quạ đầu đen rất oan, nó nếu bay lên trên không thì sao có thể hấp thu được “nhật nguyệt tinh hoa” chứ, không, là không hấp thụ được Năm hảo chân? Nhân loại thì sao có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng nó chứ!

Có một con chim lớn ở bên như vậy, An hiện tại dù muốn chạy đi đều không thể được, cô chỉ có thể chờ nó thỏa mãn trước thì mới có thể khôi phục tự do của bản thân mình.

Lại nói, gia hỏa này cũng phải đi ra ngoài kiếm ăn chứ nhỉ?

Song An cũng đã quên, ở trong căn cứ này, nơi nơi đều là “đồ ăn”. Khi cô vừa mới tìm được một chỗ ngồi xuống liền nhìn thấy Quạ đầu đen bay lên một

cái, chuẩn xác mà nhanh chóng bắt được một đầu nhím.

Theo sau đó là một tiếng ném “phanh” đến trước mặt An, thiếu chút nữa lại làm lệch xương cốt của cô.

Qua đầu đen kêu lên với cô vài tiếng, ý muốn nói là: “Đại gia ta hôm nay cao hứng, cho phép người hưởng dụng mỹ thực cùng với ta.”

Ha ha, cảm ơn, không cần đâu, ngại từ từ dùng.

Am dần di chuyển sang bên cạnh gần mười mét, miễn cho khi con chim lớn này dùng com sẽ bắn máu tươi lên trên người cô. Song, cô vẫn xem nhẹ trình độ dùng com dã man của con chim này. Một miếng chim há thật to xé xuống một khối máu thịt to, máu tươi về lên không trung một đường cong, lách cách lách cách rải khắp thân An.

Qua đầu đen thấy thế, không chỉ không có ý muốn nói lời xin lỗi, ngược lại, nó còn phát ra một trận cười lộc lộc cộc cộc quý quai.

Thật muốn ném nó vào trong chảo dầu nóng bỏng nướng chín! An lau đi vết máu trên mặt nạ bảo hộ của mình, biểu tình tuy trấn định nhưng nội tâm đã hồng mắt. Cô chính là một khô lâu yêu sạch sẽ, toàn thân căn bản không thể chịu nổi? Nhìn sắc trời, giờ đã nửa đêm, An vẫn nhẫn nhịn gửi cho Milos một tin nhắn.

Giờ phút này, Milos đang tự mình dẫn người lặng lẽ lên vào trung tâm nghiên cứu, rất nhanh khi nhập mật khẩu thì đột nhiên thấy thiết bị liên lạc cá nhân của mình chấn động, mặt trên còn có hình ảnh một khô lâu đang cười. Milos một bên quan sát tình hình bốn phía, một bên mở tin nhắn xem.

【 Milos, phụ cận huấn luyện binh lính có chỗ nào có thể tắm rửa không? 】

Thật là, ngay trong thời điểm khẩn trương này mà còn có thể hỏi hán chỗ tắm rửa!

Milos rất thân sĩ mà gửi lại tin nhắn: 【 phòng ở tạm thời của binh lính hán là có. 】

【 cảm ơn. 】

Milos nhanh nhẹn mà đi vào con đường phía trước, bên kia con đường chính là cửa vào trung tâm nghiên cứu. Hán đang muốn đuổi kịp những binh lính kia thì thiết bị liên lạc cá nhân lại chấn động, vẫn là khô lâu kia.

【 Phòng ở tạm thời của binh lính ở đâu? 】

【 phía đông nam có cái cửa, đi vào quẹo phải. 】

【 cảm ơn. 】

Một dã thú xuất hiện từ một nơi không xa, đám người Milos lập tức ẩn nấp. Chờ đến khi dã thú rời đi, hán lập tức mang theo đám binh lính nhảy đến lối vào, trung tướng Nader đi cùng hán dùng thẻ quyền hạn mở cửa lớn ra.

Cũng may tiếng huyết gió của Qua đầu đen không làm cho toàn bộ hệ thống căn cứ bị tê liệt, sau khi tín hiệu khôi phục, phần lớn công năng vẫn sử dụng như bình thường.

Mọi người chọt đi vào trung tâm nghiên cứu, thẳng đến khu Cách ly ngầm.

“Cẩn thận!” Milos nhắc nhở: “Bên kia hình như có thứ gì đó.”

Nader gật đầu, cùng với Milos chia thành hai đường, lặng lẽ tới gần nơi phát ra động tĩnh.

Hành lang phía trước là một mảnh đen nhánh, thiết bị chiếu sáng tựa hồ bị hư hao. Xuyên thấu qua thiết bị theo dõi tùy thân, mọi người đều có cảm giác cho vô số đôi mắt lục quang cùng xuất hiện trong bóng đen nhìn đến.

Nader điều chỉnh hình ảnh phân tích tới độ rõ nhất, sinh vật trong bóng đêm cũng lập tức hiện ra chân dung.

Đó là một đám sinh vật con dơi, chúng phủ kín rậm rạp cả cánh cửa bằng kim loại, chặn mất đường ra vào khu cách ly.

“Tôi đem chúng dẫn đi chỗ khác đi.” Nader nhỏ giọng nói.

Milos suy tư một chút, hán mở thiết bị liên lạc cá nhân gửi một tin nhắn cho An.

An sau khi dạo qua một vòng, cuối cùng cũng tìm được phòng nghỉ của binh lính.

Qua đầu đen đi ở phía sau cô, cũng đẩy cái đầu chim của mình vào trong cánh cửa với ý đồ muốn chui vào từ bên ngoài, đáng tiếc là cửa ra vào quá nhỏ nên nó chỉ có thể buồn bực đứng ở bên ngoài, cực không vui mà dùng móng vuốt moi mặt đất.

An đi vào phòng nghỉ, bên trong có một phòng tắm rửa. Cô vui sướng mà tẩy rửa tất cả “máu bắn” ở trên người xuống, lửa thể mà nhảy vào trong bồn tắm chứa đầy nước, bùm bùm một tiếng vang lớn. Khi cô đang thoải mái mà ngâm mình thì tin tức của Milos được gửi tới.

Tâm tình của An bây giờ rất tốt, nên cô cũng không so đo với việc hấn quấy rầy cô tắm rửa. Một bàn tay xương chồi lên mặt nước, nhảy sang bồn tắm bên cạnh, sau đó lấy từ thiết bị liên lạc cá nhân từ trong bộ giáp và click mở. An vươn bộ xương trắng của mình và nhìn vào màn hình có tin nhắn: **【 có thể nhờ cô giúp một chút không? 】**

【 gấp cái gì? 】 An cách không thao tác móng vuốt gửi tin nhắn.

【Nhờ Vượng vượng của cô giúp tôi dẫn một đám doi đi không? 】 mặt sau còn có hình ảnh một đám doi.

【Được. 】

Nhìn đến chữ “Được” kia, Milos liền có cảm giác khô lâu chuột Vượng Vượng từ trong túi hấn chui ra và đi thẳng tới chỗ đám doi kia.

Hấn ngừng đầu và bắt gặp ánh mắt kỳ quái của tất cả mọi người nhìn hấn, giống như đang nói: Tại sao vào thời điểm khẩn trương này mà còn có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm với người khác chứ!

Milos không đổi sắc mặt mà nói: “Ta có biện pháp dẫn đám doi kia đi, các người chú ý ẩn nắp.”

Hấn cũng không đợi người khác dò hỏi đã nghe thấy phía cửa bên kia truyền tới một trận xô xao, ngay sau đó là hình ảnh và thanh âm sống động. Thân ảnh khô lâu chuột nho nhỏ lóe qua trước mặt Milos, phía sau nó là nghìn nghịt một đám doi. Cũng không biết Vượng Vượng làm cách nào chọc được đám gia hỏa kia, một đám doi như ăn tươi nuốt sống mà đuổi theo nó.

“Tốt, đi thôi.” Từ máy theo dõi đã thấy không còn bất kỳ một con doi nào tồn tại.

Mọi người dùng ánh mắt bội phục nhìn Milos, bọn họ cũng không biết Milos làm cách nào mà dẫn đám doi kại đi. Rõ ràng đều vẫn luôn cùng bọn họ ẩn nắp ở chỗ tối, hoàn toàn không có bất kỳ hành động dị thường nào cả.

Nếu nói là hành động dị thường thì cũng là cùng người nào đó nhấn tin, cho nên mấu chốt là ở chỗ tin nhắn kia sao?

“Không xong rồi.” Nader thấp giọng nói: “Cửa này đã bị hư hao, thể quyền hạn của tôi không thể mở ra.”

Milos hỏi: “Thao tác bằng tay có thể mở ra không?”

Nader nhìn về một lính kỹ thuật ở phía sau, người này lập tức tiến lên nói: “Đề tôi thử xem.”

“Milos,” Nader cảnh giác hỏi, “Đám doi kia có thể bị dẫn đi bao lâu?”

“Tôi sẽ hỏi cô vấn một chút.” Milos lại mở thiết bị liên lạc cá nhân của mình.

Nader: “...”

Những người khác: “...”

Vào lúc này còn có thể “cố vấn” sao?

An sau khi vừa tẩy rửa sạch sẽ xương cốt của mình thì bắt đầu tổ hợp một đoạn xương lại một đoạn xương, vừa mới bắt đầu điều chỉnh xương đùi thì nhận được tin nhắn của Milos.

【 có thể để Vượng Vượng kéo dài đám doi một chút được không? 】

【 muốn bao lâu? 】

【 càng lâu càng tốt. 】

An cố định bàn chân mình một chút, đáp lại: **【 không bằng dứt khoát đem chúng nó dẫn ra bên ngoài đi. 】**

【 không thể tốt hơn! 】

An nhặt đầu mình từ trên mặt đất lên và điều chỉnh vừng vàng trên xương cổ.

Tổ hợp xong, An cầm lấy bộ áo giáp và nghiêm túc ngồi xổm bên bồn tắm lau sạch vết máu.

Nhưng sau một lúc, cô gửi tin nhắn dò hỏi Milos: **【 Muốn rửa sạch áo giáp thì làm thế nào? 】**

Milos nhìn chằm chằm tin tức này một lúc lâu, quay đầu hỏi Âu Mạc: “Cậu ngày thường làm sạch bộ giáp như thế nào?”

“A?” Âu Mạc đang cảnh giới, thình lình nghe được một vấn đề chẳng chút liên quan tới thời điểm này, thì nhất thời không kịp phản ứng.

Milos lại nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

“Ách.” Âu Mạc chần chờ trả lời, “Chúng ta có chất tẩy rửa chuyên dùng.”

Milos nhấn tin trả lời.

Chất tẩy rửa chuyên dùng? An nhìn khắp mọi nơi, quả thực tìm thấy một mục tiêu —— là một tủ kim loại chuyên đựng đồ tẩy rửa. Cân nhắc một chút, có thể hiểu rõ từng bước làm, An liền đặt bộ giáp vào trong dụng cụ.

“Còn bao lâu nữa?” Nader hỏi lính kỹ thuật của mình.

Lính kỹ thuật đỏ mặt hơi ướt đầm, trả lời: “Lập tức sẽ tốt, nhiều nhất không vượt quá ba phút.”

Trong mắt đám người Nader đều hiện lên tia vui mừng.

Lúc này, Milos đang nhìn tin nhắn mới của một bộ xương, sắc mặt khẽ biến, nói với mọi người: “Nhanh lên, không quá một hai phút, lũ doi sẽ lại đây.”

Vốn An phát hiện gia hỏa Vượng vượng này không thể lôi cả đàn doi đi, chúng nó đã bay trở về.

Mọi người nghe vậy, tất cả đều có vẻ mặt khẩn trương mà nhìn chăm chăm lính kỹ thuật. Lính kỹ thuật dưới ánh mắt lửa nóng của mọi người nhìn chăm chú, ngón tay đều phát run.

“Người dám run một chút thử xem!” Nader gầm nhẹ một tiếng.

Lính kỹ thuật khóc không ra nước mắt. Dưới áp lực của trung tướng Nader, vọt xa sự phát huy của người thường, thế nhưng đã mở ra cửa kim loại trước một nửa thời gian.

“Chú ý, chuẩn bị tốt chiến đấu.” Milos bắt đầu đếm ngược, “5, 4, 3.....”

Lúc vừa nói tới “3”, cửa kim loại theo tiếng mà mở ra, mọi người không chút do dự, nhanh chóng đi vào.

2...Người cuối cùng tiến vào.

1...Cửa kim loại chậm rãi khép kín.

Khi cánh cửa gần như khép kín kia, một con doi từ chỗ ngoặt hành lang bay tới.

“Nguy hiểm thật.” Lính kỹ thuật hô một hơi, thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng lơ lửng chút.

Những người khác đều lộ ra biểu tình thờ phào.

Lúc này, có người tùy ý mà cười cợt một câu: “Thật ra mọi người không cần khẩn trương như vậy, cho dù chúng ta không có vọt vào đúng lúc thì đối phó đám doi kia cũng là dư dả.”

Bốn phía một mảnh lặng im.

Người nọ kỳ quái mà liếc mắt nhìn mọi người một cái, hần nói sai cái gì sao?

Chính là chưa nói sai mọi người mới trầm mặc. Đúng như lời hần nói, một đám doi mà thôi, bọn họ khẩn trương như vậy làm gì? Trực tiếp dùng súng là có thể giải quyết, nhưng như vậy chính là lãng phí một chút thời gian mà thôi. Huống chi, đây là bên trong căn cứ, căn bản không cần lo lắng bị đàn dã thú vây công.

Mọi người thật sâu cảm thấy bản thân bị con chim lớn kia hù dọa, nhìn dã thú trước mắt đều nghĩ tới việc phải trốn mà không phải là chiến đấu.

Milos thấy mọi người vẻ mặt nghẹn khuất, mở miệng nói: “Dùng thương vong nhỏ nhất để hoàn thành mục tiêu đã định, vốn dĩ chính là sách lược chiến đấu chính xác chiến đấu, các người có cái gì phải rối rắm?”

Mọi người cúi đầu, bọn họ chân chính rối rắm đều không phải là sách lược chiến đấu mà là mất đi dũng khí chiến đấu. Nhưng lời Milos nói vẫn khiến cho bọn họ thoáng thoải mái. Rốt cuộc bọn họ vừa rồi xác thật thành công tránh đi đàn doi, thuận lợi tiến vào đường ngầm.

Tích tích vài tiếng, An đã rửa sạch bộ giáp. Cô đem bộ giáp ra khỏi dụng cụ, dùng sức run lên, bóng loáng tỏa sáng, nhìn rực rỡ hẳn lên.

An Diệc vừa lòng gật gật đầu, lại một lần nữa mặc lên trên người, tức khắc cảm thấy thế giới trở nên tốt đẹp.

Cô rửa sạch phòng tắm một chút, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, liền thấy một móng vuốt cực lớn rơi xuống, thật mạnh vỗ chụp vào An không chừa một chỗ, thân thể cô cũng bị chấn động theo, đồng thời đá vụn rơi ra, tro bụi đầy trời.

An vừa mới tắm rửa sạch sẽ xong, nháy mắt lại trở thành một người bản.

Cô lau lau tro bụi trên mặt nạ bảo hộ, tâm bình khí hòa mà tỏ vẻ: 【 chúng ta rốt cuộc không thể vui vẻ làm bạn bè, kết thúc tình bạn đi.】(1)

【kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn...】 Nhóm tập thể Năm hảo chân cùng kết thúc tình bạn với chim lớn.

Con Quạ phát hiện năm hảo chân đều bỏ chạy, vội vàng nhận sai, dùng móng vuốt chim của nó chỉ lên trời thể thốt không bao giờ cầu kính nữa!

An Diệc không có một tia dao động.

Vì thế nhóm Năm Hảo Chân Khuẩn vẫn kiên định như cũ: 【kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn...】

Quạ đen nhích lại gần An, nhóm Năm hảo chân lập tức trốn đến bên kia. Quạ đen đuổi theo, Năm hảo chân lại thay đổi hướng khác, chính là không cho nó chạm vào.

Quạ đen nổi giận, mở cánh chuẩn bị nổi bão.

【ngươi dám vỗ cánh một chút thử xem!】 An Diệc nghiêm khắc mà chỉ vào nó.

【vỗ cánh một chút thử xem! Vỗ cánh một chút thử xem! Vỗ cánh một chút thử xem...】

An yên lặng, khó hiểu có một cảm giác mang theo một đàn tiểu đệ tác quái tác quái như vậy.

Quạ đen há hốc miệng, cánh lớn giương lên cứng tại chỗ, một hơi bị ngăn ở trong cổ mà không thể nói ra.

Phải một lúc sau, nó xấu hổ mà ngậm lại miệng chim, thu hồi cánh, bộ dáng cúi đầu nhận sai.

An thấy nó đang hoảng, mới lè nhè nói: 【 được rồi, không có lần sau. 】

【 không có lần sau, không có lần sau.....】

Chim lớn lập tức phản khởi hẳn lên, cúi đầu cọ cọ đầu An, lại làm đầu cô bị sai khớp.

An giận, ngươi thật sự không phải là đang cố ý trả thù chứ?

An xoay người đi vào phòng nghỉ, định lại tắm rửa một lần nữa! Đồng thời cô cũng quyết định sẽ lại tìm Milos lấy thêm vài bộ giáp nữa, ai mà biết được sẽ có ngày nào đó có quái thú nào đó xé tạc lộ ra xương cốt cô không chứ? Sinh tồn ở trong một thế giới nguy hiểm, một bộ com lê, vốn, không, bảo, hiểm chứ!

P/s: (1) Nguyên văn là 友了, 友尽: hữu liễu, hữu tận:

Hữu liễu là giao hữu, làm bạn với nhau (theo baidu)

Hữu tận là: kết thúc hữu nghị (theo Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lam nhạt

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An dù sao cũng là một khô lâu kiên cường, cho dù phải bồi một con chim lớn phơi ánh trắng ở trên nóc nhà cũng vẫn thông dong tự nhiên như cũ.

Cô lấy vật liệu điêu khắc từ trong nhẫn trữ vật bằng xương ra, nhìn chim lớn bên người mình rồi từ trong ý thức về ra hình ảnh của nó, cô vốn muốn dựa vào nguyên hình của nó để điêu khắc thành một đồ đẳng. Quạ đầu đen an tĩnh nằm ở một bên, mắt lim dim nửa nhắm nửa mở, hô hấp đều đều mà ngủ gà ngủ gật làm bạn với Năm Hảo chân. Mỏ màu vàng, vừa dài vừa nhọn. Hai chân mạnh mẽ hữu lực, trên ngón chân còn có móng vuốt sắc bén. Cánh mở ra ước chừng dài hơn năm mươi mét, nó chỉ cần tùy tiện vỗ vài cái cũng có thể dẫn tới một cơn gió xoáy. Nó chính là thiên địch của phần lớn dã thú, có thể nói là bá chủ không trung.

Những dã thú khác tồn tại vì sự có mặt của năm hảo chân trong căn cứ, đều tạm thời bỏ qua tranh đấu mà chọn hòa bình ở chung, chỉ có điều Quạ đầu đen thực lực lớn không để bụng này có lực áp quần hùng nên cũng tự do tùy hứng.

Hành tinh này rất lớn, cho dù là người Straous hay là An thì đều chỉ hiểu biết một góc tăng băng son, cũng không biết còn có bao nhiêu sinh vật cường đại như Quạ đầu đen này. Người Straous sở dĩ lựa chọn mảnh đại lục này để khai thác căn cứ là vì những nơi khác càng có sự nguy hiểm đối với hoàn cảnh sinh sống của nhân loại.

Khó trách họ không dám phái phần lớn bộ đội trực tiếp đóng chiếm mà ngược lại lựa chọn phương thức khai phá chậm.

An cầm dao khắc, tạp niệm trong đầu lập tức biến thành hư không, ở trong mắt cô giờ chỉ còn xương cốt trên tay.

Mỗi một lần điều khắc, cô đều có một loại cảm giác huyền diệu, dường như thành một thể với thể giới này, một bên động một bên tĩnh, mạch lạc rõ ràng sức sống dạt dào. Lực linh hồn của cô không ngừng tới từ trong cô mà cũng phát ra từ thể giới này.

Đồ đằng chim quạ đen dưới dao khắc của An dần dần thành hình. Cô cảm giác được năng lực tiêu hao cho lần điều khắc này đặc biệt nhiều, tuy rằng không đến mức vô lực nhưng đúng là khiến cô có chút lao lực. Cuối cùng khi điều khắc xong, tay cô chỉ còn cảm giác nặng trĩu, mỗi một dao đều trở nên rất gian nan.

An tập trung tinh thần cao độ nên không hề nhìn thấy Quạ đầu đen bên cô đã tỉnh lại từ khi nào, nó không chớp mắt nhìn chăm chăm Cốt điều ở trên tay cô, trông mắt màu đen lập lòe ánh sáng khác thường.

An không có hô hấp, nhưng giờ phút này cô lại cảm giác được lực linh hồn mình đang hòa theo động tác của cô, pháp phòng theo tiết tấu.

Năm Hảo chân xung quanh hình như cũng chịu sự lôi cuốn, vòn quanh An như sao trời lưu động giữa dòng ngân hà.

Một dao cuối cùng, thu!

Cốt điều trong nháy mắt hoàn thành, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, ngón tay cái và ngón tay trỏ của An đột nhiên bị bẻ gãy, cốt đao từ ngón tay rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên khi điều khắc chặt đứt ngón tay! Đây, rốt cuộc có bao nhiêu sự hung tàn? An cẩn thận đánh giá Cốt điều vừa mới hoàn thành, chất xương tinh tế, trắng sáng trơn bóng, còn lộ ra một vòng ánh sáng màu lam nhạt.

Lam quang? Cốt điều trước kia đều là màu trắng, đây là lần đầu tiên xuất hiện màu lam.

Lúc trước An điều khắc đã đem định nghĩa Cốt điều này là vì [nghệ thuật], bởi vì cô tự nhận mình còn chưa hiểu rõ về Quạ đầu đen, không thể đưa vào lực lượng [thường thức] hay [kinh nghiệm], nên mới đưa ý tưởng vào hình thái nghệ thuật. Quạ đầu đen trong suy nghĩ của cô không thể nghĩ ngờ là rất mạnh, cho nên khi điều khắc cô mới có cảm giác cô sức. Linh quang từ màu trắng thành màu lam, rất có thể là đột phá cấp bậc, cũng không biết sau khi khởi động sẽ sinh ra hiệu quả gì. Nghĩ thì liền làm, tình cảm mãnh liệt thôi thúc An quyết định thực hiện chút thí nghiệm. Cô lấy bội Quạ đầu đen, ném cốt điều vào trong không trung kích hoạt...

Bên kia, đám người Milos thành công đi vào trung tâm nghiêm cứu khu cách ly ngầm, khi cửa kim loại rắn chắc mở ra, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Xuất hiện trước mặt họ là một đám lớn Lân xà mập mạp hô hấp, trên sàn nhà, trên vách tường, trên dụng cụ... Nơi nơi đều có. Trong không khí tràn ngập mùi tanh vị hôi, có mấy người bị thương không tiến vào trong khoang dinh dưỡng bị Lân xà gặm đến từng mảnh nhỏ. Sự xuất hiện của mọi người khiến Lân xà chú ý, chúng nó phun lưỡi, lạnh lùng nhìn chăm chăm những vị khách không mời mà đến.

Milos rút ra bội đao của mình, nói với mọi người: “Dọn sạch toàn bộ chúng nó.”

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Độc tính của Lân xà rất mạnh, nhưng cũng không khó đối phó. Chỉ cần không bị chúng nó cắn trúng, chặt rút đầu rắn là có thể khiến chúng chết hoàn toàn.

Song, mọi người đều không hề chú ý phòng bị phía trên, ở đó có vô số con côn trùng nhỏ rậm rạp nằm bò. Đây là sinh vật đáng sợ nhất mà người Straous biết đến trước mắt — thực cốt phi trùng. Chúng nó sinh sống chủ yếu ở vùng đất ẩm ướt, lấy thịt thối làm thức ăn, rất ít công kích người sống. Nhưng nếu có người xâm nhập lãnh địa của chúng, tất nhiên sẽ lọt vào công kích điên cuồng của chúng. Phần đầu của chúng mang theo nọc độc có thể ăn mòn, tốc độ bay rất nhanh, sự sinh sản rất mạnh. Lân xà là thiên địch của chúng, nhưng thi thể lân xà cũng chính là thức ăn chúng thích nhất. Hai loại sinh vật tương sinh tương khắc này cũng thường xuyên vừa ở vừa đánh. Đám người Milos lúc này đều chỉ chú ý trên thân lân xà mà xem nhẹ thực cốt phi trùng ở trên đỉnh đầu. Chờ tới khi phát hiện sự không thích hợp thì phi trùng đầy trời đã lao xuống dưới.

“Thực cốt phi trùng!” Sắc mặt mọi người đại biến, không rảnh lo lắng đám người hôn mê ở trong khoang dinh dưỡng, tất cả đều vội vàng rút lui ra bên ngoài.

Mọi người không sợ chém giết với mãnh thú, nhưng khi đối mặt với loại côn trùng bay này chỉ nghĩ đến chạy trốn. Cho dù bọn họ có trang bị vũ trang hạng nặng, thân hình thực cốt phi trùng quá nhỏ nên có thể xuyên qua lớp phòng ngự, ăn mòn mấy móc tăng ngoài để chui vào bên trong. Đương nhiên, loại ăn mòn này yêu cầu không ít thời gian, chiến sĩ có kinh nghiệm có thể thoát khỏi chúng trước khi chúng xuyên thủng cơ giáp.

Người Straous trước mắt chỉ nghiên cứu ra một phương pháp đối phó với thực cốt phi trùng, đó chính là đóng băng. Chúng không sợ lửa bình thường, trừ khi nhiệt độ lên tới 2000°C, đây cũng chính là nguyên nhân chúng có thể xuyên thủng cơ giáp. Càng khiến nhân loại khó hiểu là, vì sao lân xà nhỏ yếu lại là thiên địch của chúng?

So sánh giữa sinh vật hành tinh Straous thì sinh vật hành tinh thăm dò hoàn toàn là một sự tồn tại phản khoa học, sự nhận biết cũng đã vượt qua trình độ mà họ biết. Đám người Milos không dám tri hoãn, lập tức chạy ra khỏi trung tâm nghiên cứu.

Kỹ thuật viên được yểm hộ phía sau rất nhanh mở ra cửa kim loại, nhưng lại kinh động tới đàn dơi ở bên ngoài cửa, đầu tiên chúng bay tản ra, sau đó vây lại tấn công bọn họ. Nhưng chúng nó quả thực là ốc không mang nổi mình ốc, rất nhanh giống như nhân loại trở thành mục tiêu truy kích của thực cốt phi trùng.

Có đàn dơi thành công phân tán, đám người và thực cốt phi trùng thoáng cái cách ra một khoảng cách, nhưng vẫn còn chưa thoát ly nguy hiểm, trước sau đều có một đám phi trùng gắt gao nhìn họ.

Cửa ra ở ngay trước mắt, đám người Milos tăng nhanh tốc độ, thờ một ngum khí lao ra khỏi trung tâm nghiên cứu.

Mắt thấy cửa kim loại khép kín, một lượng lớn thực cốt phi trùng lao qua khe hở bay ra.

“MT, không ném rớt!” Mọi người tiếp tục đoạt mệnh chạy như điên.

Động tĩnh bên này của bọn họ rất nhanh quấy nhiễu dã thú phụ cận, chúng hùng hổ xông tới, vốn dĩ chỉ tính giáo huấn những tên gia hỏa không thức thời này, nhưng kết quả vừa nhìn thấy thực cốt phi trùng lập tức liền chạy trốn.

Milos một bên vừa chạy như bay, một bên khẩn trương tìm đối sách. Nếu chỉ có một mình hắn thì hắn nắm chắc có thể né tránh khỏi đàn thực cốt phi trùng, nhưng hắn không thể bỏ lại đồng bạn của mình.

“Trung tướng, hầm chứa đá ở chỗ nào?” Milos lớn tiếng hỏi.

Mắt Nader sáng ngời, đây là Milos nhắc nhở hắn, thực cốt phi trùng sợ lạnh, chỉ cần trốn vào hầm chứa đá là có thể thoát khỏi chúng.

Ngay sau đó, hắn lại thấp giọng chửi một tiếng, trả lời: “Vừa mới chạy qua!”

Milos thật muốn cho hắn một phát súng.

Hắn lại hỏi: “Bể bơi, kho trang bị súng băng ở đâu?”

“Bên này!” Nader đang chuẩn bị quẹo phải, đột nhiên nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết ở phía sau truyền đến. Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy vài binh sĩ bị phi trùng cuốn lấy, trên mặt trên người đều là chất lỏng ăn mòn, cùng với tiếng kêu chi chi và sương mù nhẹ nhẹ bay lên.

Milos xoay người quét ngang, vũ khí mang theo kinh phong thổi bay phi trùng. Nhưng chúng rất nhanh lại tụ lại và vây quanh một đám Milos.

Trên mặt Milos không hề sợ hãi, trường đao múa may linh hoạt tạo nên một vách tường hoa gió trên không trung nhốt phi trùng vào bên trong.

Nader cũng chạy tới chi viện nhưng âm thanh Milos lại lạnh lùng, nói: “Ngài mang những người khác đi trước.”

Nader hừ nói: “Phải đi cũng là cậu đi trước, ‘thiếu tướng’!”

“Không cần nhắc nhở cấp bậc của tôi thấp hơn ngài.” Milos ném một đao vào phi trùng, nói tiếp: “Ngài cho rằng tôi không muốn đi sao? Vấn đề là tôi không quen địa hình.”

Nader trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Vậy thì đều dừng đi nữa. Tôi sẽ không bỏ lại binh lính của tôi.”

Khóe miệng Milos cong lên một nụ cười, trong mắt nồng đậm ý chí chiến đấu, nhẹ nhàng nói: “Được, ngài là trưởng quan, ngài quyết định.”

Mấy người bắt đầu liên hợp phản kích, cùng thực cốt phi trùng dây dưa bên nhau.

Ở đây, ngoài trừ Milos và Nader ra, những người khác đều chồng chất vết thương, da thịt thối rữa, thậm chí xương cũng đều lộ ra. Cho dù có hai vị tướng quân cực lực cứu giúp thì cũng không thể giúp bọn lính thoát khỏi sự vây đánh của phi trùng.

Nhóm binh lính canh giữ ở bên ngoài căn cứ cũng phát hiện tình hình nguy hiểm của đám người Milos, đang lúc họ chuẩn bị chạy tới cứu viện thì trên trời đêm bỗng nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng màu, nó giống như cực quang chỉ trong chốc lát chiếu rọi đủ loại màu sắc cả khu căn cứ.

Thực cốt phi trùng vốn đang điên cuồng công kích bỗng như chịu sự kích thích, không xác định phương hướng mà bay loạn mọi nơi.

Đám người Milos nhanh chóng lui xa, sau đó đều ngửa đầu nhìn về phía không trung.

Trên bầu trời đêm, một hư ảnh giống sinh vật Quạ đầu đen bay lượn trên đỉnh đầu, tư thái ưu nhã, thân hình nửa trong suốt tản ra sự uy nghi, ba sợi lông dài trên đỉnh đầu bay theo gió, cuối đuôi lông chim còn có sắc màu sắc sỡ, ánh sáng lấp lờ lóa mắt, thật giống như ba ngôi sao mỹ lệ nhất trong bầu trời đêm.

Dưới sự chiếu sáng đó, tất cả dã thú đều cúi đầu không dám nhìn thẳng. Đám thực cốt phi trùng càng khó khăn chịu đựng, chúng vội chạy trốn vào trong

chỗ tối.

Milos không cần đoán cũng biết hư ảnh Quạ đầu đen xuất hiện có liên quan tới An. Trước kia còn cảm thấy quan hệ hợp tác với cô rất có lợi cho mình, nhưng hiện tại, cùng năng lực cô bày ra, hẳn bắt đầu có một cảm giác áp lực gấp gáp. Ngay khi hắn phát hiện bản thân mình không thể đuổi kịp bước chân của cô thì bất kỳ giao dịch gì cũng đều chỉ là sự chê cười. Lòng tự trọng của hắn không cho phép hắn đứng dưới ánh sáng của người khác để đạt được vinh dự và thành công.

Milos nhìn thân ảnh bay lượn trong đêm, màu vàng trong mắt càng thêm sắc bén mà kiên định.

Milos cũng không biết, vì mong muốn quyết tâm biến cường của hắn đã trở thành liều thuốc thôi thúc nhân loại tiến hóa. Không lâu sau, nhân loại vốn đang trì trệ mấy ngàn năm lại lần nữa tiến hóa.

An cũng không biết rằng, sự xuất hiện của cô đã gián tiếp thay đổi tiến trình lịch sử của người Straous, trong lúc vô ý dẫn đường bước lên một con đường hoàn toàn khác.

Giờ phút này, An hoàn toàn không biết, cô còn đang cùng Quạ đầu đen ngồi ở trên nóc nhà nhìn thân ảnh bay lượn trong bầu trời đêm.

An nói thầm, sức hút nghệ thuật quả nhiên không giống người thường.

Quạ đầu đen xem đến hai mắt lim dim, mở chim há to, đứng một bộ dáng mắt hồn mất vía.

Nó nghĩ, nó rơi vào bẽ tỉnh!

P/s: Ha ha, cái câu cuối cùng của bác Quạ thật là buồn cười. Tự kỷ quá đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Điêu Cốt Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tan xương nát thịt

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Sau khi trở lại khu tổng hợp, từng người nghỉ ngơi chữa thương để chuẩn bị chờ đêm mai lại đi một lần nữa.

Hành động lần này thất bại, chủ yếu là bởi vì máy theo dõi bên trong trung tâm nghiên cứu bị hỏng nên không thể tra xét tình huống trước tiên ở bên trong. Thực cốt phi trùng tuy rằng lợi hại nhưng chỉ cần trang bị súng băng thì có thể giải quyết được chúng, ít nhất có thể để chúng trong thời gian ngắn mất đi năng lực công kích.

“Vừa rồi là quạ đầu đen?” Nader đưa một chén rượu cho Milos.

“Có lẽ.” Milos nhìn tăng sáng trong không trung ở nơi xa qua pha lê.

Nader cũng nhìn ra bên ngoài, trầm mặc mà uống ly rượu trên tay. Hư ảnh trên bầu trời đã biến mất, nhưng sự mỹ lệ uy nghi trong nháy mắt đó lại thật sâu lưu lại trong lòng hắn. Không biết vì sao, khi hư ảnh kia bao phủ, hắn lại xúc động muốn đuổi theo. Thẳng đến khi ánh sáng biến mất, hắn vẫn không thể thoát khỏi cái cảm giác này.

“Cậu bị thương, mau đi xử lý chút đi.” Nader nhìn mấy vết thương ăn mòn trên cổ của Milos, nhắc nhở ra tiếng.

Milos dùng tay sờ sờ, ánh mắt hơi chớp chớp, hắn đứng dậy buông chén rượu, nói một tiếng cáo từ rồi đi đến phòng y tế.

Hắn cũng không có đi trị liệu mà là đi phòng tắm. Đứng ở trước gương, hắn cẩn thận đánh giá vết thương trên cổ, vừa rồi nếu không phải Nader nhắc nhở hắn, hẳn căn bản cũng không có cảm giác đau đớn nhưng khi dùng tay sờ một chút, đúng là có chút xúc cảm kỳ quái. Dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa vài cái, vị trí miệng vết thương bị thổi giống như mảnh vỡ rơi xuống vài khối rồi mọc lên một làn da mới tốt hơn.

Trong mắt Milos hiện lên sự kinh ngạc, hắn căn bản không hề có tiến hành trị liệu gì, vậy vì sao miệng vết thương lại khôi phục nhanh như vậy? Những bộ phận bị ăn mòn sau khi binh lính trải qua trị liệu cũng chỉ tiêu độc cầm máu, muốn khép lại cũng phải ít nhất vài ngày.

Mà hắn, từ lúc bị thương đến khi khôi phục gần như chỉ chưa đến hai giờ!

Milos đột nhiên rút ra con dao, dứt khoát cắt một đao trên ngón tay của mình. Sau khi hơi đau một chút, máu tươi chỉ sau ba giây liền ngừng rơi mà chỗ da kia cũng chậm rãi khép lại, rất nhanh liền khôi phục như ban đầu.

Loại năng lực khép lại này... Milos lâm vào trầm tư.

An cũng đang bị một con quạ đầu đen một ngum ngum lấy đầu, từ trên mắt đất nhấc lên, sau đó nó dùng mỏ chim cọ tới cọ lui trên người cô.

Làm gì? An ghét bỏ mà đẩy cái đầu chim đột nhiên làm nũng ra, để tránh nó lại làm lệch xương cốt của cô.

Hai mắt quạ đầu đen sáng lên nhìn An, nó dùng móng vuốt chỉ chỉ cốt bội trên tay cô, ý tứ là phi thường phi thường muốn.

【 người muốn lợi ích gì? 】 trải qua thí nghiệm vừa rồi, điều bội hân cũng thuộc về vật phẩm tinh thần, lực sát thương cũng không hề nhỏ bé hơn tí nào so với quạ đầu đen.

Quạ đầu đen xoay vòng vòng quanh An khiến mặt đất bị dẫm tới lỗi lổm, cũng chỉ có một mảnh đất dưới chân An là “cõi bình yên”.

An đoán nếu như cô vẫn không cho, gia hỏa này có thể bị quán đến thiên hoang địa lão (').

Không có biện pháp, cô đành phải đưa cho nó khối cốt bội.

Ô đầu điều hưng phấn nuốt cốt bội vào trong túi đồ ăn của nó, sau đó nó đưa lưng về phía An, một cánh che giấu cũng không biết làm cái trò gì.

Một lát sau, nó quay đầu lại, về mặt uể oải, hai đôi mắt to như chứa đựng nước mắt tủi thân, lã chã chực khóc.

Đây là..... Làm sao vậy?

Quạ đầu đen khịt khịt một lúc, mới lưu luyến không rời phun ra cốt bội. An cúi đầu nhìn cốt bội bên chân còn vương đầy nước miếng của con chim lớn nào đó.

Thì ra Quạ đầu đen không thể sử dụng khối cốt bội, nó chỉ có thể để An dùng thay cho nó. An vậy mà không nghĩ tới con chim lớn này trở thành tùy tùng của mình, từ trong ý thức triệu hoán vài tiếng. Khô lâu chim Hi Khắc Tư vốn đang bay lượn tự do trên không trung ở phụ cận bỗng bay tới và dừng ở bên người An.

Quạ đầu đen tò mò đánh giá quái điều (con chim kỳ lạ) trụi lủi này, nó nhìn không được dùng móng vuốt chạm vào một chút. Hi Khắc Tư dùng cốt cánh quét đẩy nó tạo thành một lỗ hổng trên móng vuốt của nó, tuy rằng một chút cũng không có cảm giác đau đớn nhưng cũng đủ hiểu xương của khô lâu thú có bao nhiêu cứng rắn, phải biết rằng vũ khí của nhân loại không thể thương tổn quạ đầu đen nhé.

An dùng khăn mặt nhặt và lau khô nước miếng trên cốt bội, sau đó vòng một dây thừng treo lên cổ Hi Khắc Tư.

Quạ đầu đen thấy thế, lập tức liền không vui! Dựa vào đầu thú nó yêu quý lại cấp cho quái điều không lông này! Trong cơn giận dữ, Quạ đầu đen giơ lên móng vuốt chuẩn bị chụp chết gia hỏa này.

Đúng lúc này, cốt bội trên cổ Hi Khắc Tư đột nhiên sáng lên, một ánh sáng mờ ảo quán quanh cơ thể Hi Khắc Tư, dần dần ngưng tụ thành hư ảnh một con Quạ đầu đen.

Đôi mắt quạ đầu đen trừng lớn, ngờ ngác mà nhìn nó, sau đó về mặt nó kinh hãi, ngượng ngùng đến bên cạnh ai đó.

Hư ảnh dời đi bên cạnh vài bước, quạ đầu đen lại bám riết không tha đi tới gần hai bước. Hai tên gia hỏa giằng co nửa ngày, cuối cùng hư ảnh không chịu nổi, liền mở cánh bay lên trời. Quạ đầu đen lập tức hưng phấn mà đuổi theo, ngay cả Năm Hảo chân cũng bị nó vút ở sau đầu.

An nhìn Hi Khắc Tư và Quạ đầu đen một trước một sau bay đi, trong lòng có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới sau khi Hi Khắc Tư sử dụng khối cốt bội kia sẽ cùng hư ảnh hòa chung một cơ thể, biến thành một khô lâu chim có nội tâm, hư ảnh Quạ đầu đen tạo thành một tổ hợp sinh vật.

Đây là ý nghĩa gì, mỗi một khô lâu thú đều có thể trang bị cốt điều tương ứng sao? An lắc đầu, tạm thời buông bỏ suy đoán này. Càng thâm nhập thế giới cốt điều, cô càng cảm giác lực lượng vô cùng vô tận ẩn chứa bên trong. Trọng điểm trước mắt cô bây giờ vẫn nên thu thập linh cốt và chế tạo phát triển khô lâu thú.

Cùng Vượng Vượng trao đổi một chút, sau khi xác định Milos chưa có nghỉ ngơi, cô liền đi tới khu tổng hợp tìm hân lấy mấy bộ giáp.

Milos tự nhiên không cự tuyệt, thông qua trung tướng Nader, đưa cho cô ba bộ giáp mới nhất, cũng thuận tiện tặng kèm một rương chứa trang bị để cất giữ bộ giáp.

Rương trang bị quân dụng của người Straous dùng kỹ thuật nén áp, tuy rằng còn chưa nghiên cứu chế tạo ra không gian trữ vật(?) chân chính nhưng cũng có đột phá quan trọng trong lĩnh vực không gian. Bọn họ nghiên cứu không gian trữ vật thuộc về hạt vị diện * (?), mà An dùng chỉ lực(?) tạo Tồn thuộc về chất môi giới linh hồn (4). Dùng một câu ngu ngốc để hình dung thì người trước vì vũ trụ bao la, người sau vì vũ trụ nhỏ bé.

An không cự tuyệt, cô nhận lấy rương trang bị do Milos đưa tặng.

“Còn có yêu cầu khác không?” Milos hỏi.

An lắc đầu, nhìn Milos, đột nhiên sờ trên người mình rồi lấy ra hai miếng cốt điều, một kiện là sắt hổ cốt đao (đao hình con hổ), một kiện là sắt hổ cốt giới (nhân hình con hổ), lần này An dứt khoát đưa cả hai miếng cốt điều đưa cho hân tạo thành một bộ. Cốt điều hình thú đều sử dụng công kích làm

chủ. Sắt hổ cốt bồi thiên về công kích tinh thần, sắt hổ cốt đao thiên về công kích vật lý kiêm thêm tinh thần, sắt hổ cốt giới kiêm công kích tinh thần và phòng ngự.

An cũng không biết ba miếng cốt điều hợp lại bên nhau sẽ có hiệu quả gì, nhưng lấy sự hiểu biết về cốt điều của cô, sau khi tổ hợp các cốt điều khác nhau, thường sẽ sinh ra biến hóa khác nhau. Chữ và tổ hợp chữ, chữ và tổ hợp đồ vật, đồ vật và tổ hợp đồ vật, cốt điều và tổ hợp khô lâu thú, thiên biến vạn hóa (6), muôn màu muôn vẻ. Nhưng tổ hợp này, An cũng chưa từng chân chính thí nghiệm, trước mắt cô vẫn luôn tạo nền tảng cơ sở tích lũy, những năng lực khác vẫn nên chờ về sau rồi lại nói tiếp.

Nhưng trước đó, Milos thật ra cũng là một đối tượng thực nghiệm không tồi. Cô có thể thông qua hấn sử dụng cốt điều để thu thập một ít số liệu hữu dụng.

An cảm thấy bản thân cô rất anh minh thần võ.

【 nắm hảo chân anh minh thần võ, nắm hảo chân anh minh thần võ...】 Nhóm nắm hảo chân vui sướng tự tán thưởng mình.

Được rồi, các người mới thật sự là anh minh thần võ.

An lo lắng phát hiện một hiện tượng kỳ lạ khi ngẩng đầu nhìn về Milos. Nắm hảo chân thể nhưng hài hòa vờn quanh Milos, dung nhập rồi lại sinh ra dung nhập. Nói chung, nhân loại không có hệ miễn dịch sẽ rất nhanh bị nắm hảo chân lây nhiễm và trở thành cơ thể ký sinh giúp chúng sinh sôi nảy nở. Nhưng nhân loại có hệ miễn dịch thì nắm hảo chân sẽ không có hứng thú.

Đặc thù của Milos có biến hóa, chẳng lẽ bởi vì trên cơ thể hấn có hơi thở của mẫu thể (*cơ thể mẹ*) chân khuẩn sao? Từ mẫu thể động vật là khởi nguyên của chân khuẩn cũng là sở hữu cuối cùng của chúng. Mẫu thể nhân loại chỉ có thể sinh sôi nảy nở nhưng không thể nhận được sự tán thành của chúng.

An chỉ tùy ý hỏi một câu: 【 Anh hai ngày gần đây có cảm thấy chỗ nào không đúng không? 】

Mày Milos khẽ nhúc nhích, chăm chú nhìn An thật sâu, một lúc sau trả lời: “Còn không xác định, chờ ta trở về kiểm tra đo lường thì sẽ nói cho cô.”

An gật đầu, không hỏi nhiều thêm. Nắm Hảo chân đối với sinh vật hành tinh này có rất nhiều chỗ tốt, nếu thể chất nhân loại có thể thích ứng với nắm hảo chân, nói không chừng cũng có thể có được không ít chỗ tốt.

Sau khi không còn việc gì nữa, an chạy ra ngoài khu tổng hợp và đi dạo khắp nơi. Cô hiện giờ là người duy nhất trong căn cứ có thể tự do hành tẩu, cho dù có cái gì cũng chưa làm nhưng cũng đủ khiến mọi người giống như bài vị mà cúng bái.

Sau đó, An thu được mấy chục tin nhắn xin kết bạn tốt. Cô nhìn chằm chằm thiết bị liên lạc nhấp nháy lấp lánh có tin tức, suy nghĩ nghiêm túc thật lâu, cuối cùng vẫn là cự tuyệt với bọn họ.

Song, những người bạn nhỏ bị cự tuyệt cũng không hề từ bỏ, bọn họ thành lập một nhóm bạn mật, rất sôi nổi mời An gia nhập.

An cảm thấy nếu lần này cô còn cự tuyệt thì có điểm xấu hổ, vì vậy cô kích chọn đồng ý.

Khi người thành lập nhóm thấy cô gia nhập nhóm, lập tức nhường vị trí Minh chủ cho cô, cũng mời cô đặt tên cho nhóm.

An hỏi: 【 Thật sự để tôi đặt tên sao? Cái gì đều được? 】

【 đúng vậy, mình chủ đại nhân! Mời ban danh! 】

Phía dưới chính tề mà đồng thanh 【Mời ban danh】.

An suy nghĩ một lúc, móng vuốt vung lên, rất oai phong đặt tên cho nhóm một cái tên——【 tan xương nát thịt 】.

【..... Thật là một cái tên khí phách không thể lường được. 】

【Tên này vừa ra, xương cả người đều có cảm giác đau. 】

【 tôi không bao giờ sợ chết nữa, bởi vì tôi mỗi ngày đều ở “Tan xương nát thịt”. 】

Người sáng lập rất nhanh sửa tên Minh chủ thành “Cốt vương”, những người khác đều tự xưng là “cốt binh”.

Milos vừa nghe tên diễn đàn tồn tại cũng xin gia nhập. Người sáng lập tức khắc cảm thấy áp lực như núi, suy xét thật lâu, mới nom nớp lo sợ đối xưng hô của thiếu tướng đại nhân thành “Cốt soái”.

Sau đó, trung tướng Nader, CaHill cũng xin gia nhập.

Người sáng lập thiếu chút nữa quỳ gập! Còn có cho người ta đường sống hay không!

Đáng thương cho người sáng lập như bị giết chết một lượng lớn tế bào não, rốt cuộc cũng nghĩ tốt các xưng hô.

Trung tướng Nader là “cốt công”, thị trưởng CaHill là “Cốt quân”, về sau còn rất nhiều trưởng quan có cấp bậc gia nhập, cũng dựa vào danh hiệu chức vụ mà đặt tên. Đường nhiên, cái này còn mang theo tính chất vui đùa khi thành lập nhóm, không lâu sau cũng có nhiều người có đặc thù tùy tiện gia nhập.

Tan xương nát thịt, duy cốt độc tồn.

P/s: (1) 地老天荒 Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đằng. Con quạ này thật hảo sắc U³U

Cốt điều: Danh từ là chỉ vật điều khác bằng xương. Động từ là điều khác trên xương

(2) không gian trừ vật: không gian giữ đồ vật

(3) hạt vị diện: trung tâm bề mặt thế giới

(4) chỉ lực: sức lực thuộc về

(5) chất môi giới linh hồn: chất liên kết trung gian giữa linh hồn chủ thể và vật chất, ở đây, chủ thể là An, vật chất là nhân “tồn” được tạo thành. (Xem thêm ở chương 19)

Sắt hồ cốt bộ: Xem lại chương 21

(6): Thiên biến vạn hóa: Biến hoá đủ mọi cách, không biết đâu mà lường trước được

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Dịch: Thiên Thủy và ngannguyetho

Biên: Kidlove

Lần thứ hai đi vào trung tâm nghiên cứu, Milos chờ đám người làm chuẩn bị đầy đủ, hành động rất thuận lợi. Từng tốp quân sĩ bắt đầu xông vào trung tâm nghiên cứu sinh vật, sửa chữa phần thiết bị hệ thống bị hủy hoại, một khoảng thời gian rất dài sau đó, trung tâm nghiên cứu trở thành nơi công tác chủ yếu của mọi người. Tổng cộng có hơn bốn mươi nghiên cứu viên, bọn họ không có thời gian hồi phục thể lực, nghỉ ngơi chỉ có ba tiếng liền đi vào giữa phòng bệnh nghiên cứu chế tạo vắc - xin.

An ăn không ngồi rồi trông đặc biệt chướng tai gai mắt, đó là lí do cô quyết định dùng thái độ hời hợt để rời khỏi căn cứ. Thế nhưng cô vừa đi, nắm hảo chân cũng xếp hàng đi theo cô, những loài động vật khác cũng xếp hàng theo nắm hảo chân.

Người bị nhiễm tốc độ nhanh như tốc độ sinh trưởng của nắm hảo chân, cho dù không phải cùng một cơ thể mẹ cũng có chung thông tin di truyền. Nắm hảo chân vừa sinh sẽ liền lựa chọn chỗ ở, An cũng không hoài nghi mục tiêu chúng lựa chọn, đáng tiếc cô chỉ là một bộ xương khô, không hề có biện pháp kí sinh. Vì vậy tình huống này liền biến thành, nắm hảo chân nói chuyện với An về việc lựa chọn mục tiêu kí sinh sắp tới trước An đưa tin, gần đây lại lựa chọn mục tiêu kí sinh. Nếu như An không thích mục tiêu này, chúng sẽ loại trừ tập thể, cho dù bị tiêu vong không ký sinh thì chúng cũng không chút chần chừ.

Chúng nó có lẽ là sinh vật đơn thuần nhất trên thế giới, trung thành. Có lẽ là vì chúng chỉ thuần túy ký sinh nhỏ bé nhưng không có chúng sẽ không thể cường hóa.

Còn hơn An, bộ xương khô không có chút giá trị dinh dưỡng, nắm hảo chân quả thực liền ban cho tượng gỗ. Chỉ là sau trước khi con người tiến vào hành tinh thăm dò, sức sinh sản và tính lây nhiễm đều cực thấp, có thể để chúng ký sinh cũng chỉ có mẫu thể.

Con người sinh sản tốt hơn nấm khuẩn, tuy rằng không có khả năng có cơ thể mẹ mạnh mẽ, nhưng thắng ở số lượng nhiều, lan truyền nhanh. Trong một tòa căn cứ nắm hảo chân, sao lại không cho những động vật điên cuồng?

Ban đầu mọi thứ đều tốt, ai ngờ ở giữa chừng lại xuất hiện An làm thay đổi việc này. Như thế thì tất cả nắm hảo chân đều bị cô cướp đi. Sau đó chỉ cần là nơi có An, loài vật cũng đừng nghĩ đến sung sướng mà hòa thuận với cả chân khuẩn, làm bạn với chúng, trừ khi chúng cũng cùng An làm bạn.

Vì vậy, An tạm thời chỉ có thể mang một đám nắm hảo chân và một đám dã thú đói, khát, tiếp tục ở lại trong căn cứ.

An ngồi trên một mảnh đất trống, xung quanh là dã thú, tất cả lớn nhỏ đều đủ loại, đã gặp và chưa thấy qua, ít nhất có ba trăm con.

Cô ngồi một hồi, ngọn lửa linh hồn bỗng lắc lư vài cái. Bình thường muốn tiếp xúc nhiều như vậy với dã thú trong một lần cũng không dễ dàng, vì lợi ích nên cô mượn cơ hội này, để khắc họa những dã thú này? Không cần dùng đến linh cốt, cô chỉ điều khắc như thường lệ, lưu lại sau này làm tư liệu nghiên

cứ sống.

Càng là dã thú cường đại, độ khó điêu khắc càng lớn, đối với dã thú có năng lực nhận thức càng sâu, thì hiệu quả điêu khắc càng tốt. Ví dụ như chim phụ tử, bởi vì chúng mỏ không mở được nên cô chỉ có thể lựa chọn thêm vào những thứ mình nghĩ giống nghệ thuật để điêu khắc, cuối cùng khả năng có thể phát huy còn chưa đến một phần mười. Nhưng mặc dù thế, cốt điêu cũng trở thành tác phẩm cấp lam nhạt duy nhất hiện nay của cô. An suy đoán, lúc cô điêu khắc chim phụ tử đã công hưởng linh hồn đưa đến tác dụng trọng yếu. Nếu như lúc đó, dù không có chim phụ tử thì sợ rằng cô không có cách nào đem chúng khắc thành tượng.

Hôm nay vừa đúng có dã thú để cung cấp tham khảo, An không muốn lãng phí. Cô lập tức lấy ra đao khắc và lõi nguyên liệu, bắt đầu từ dã thú có cự li gần cô nhất để điêu khắc từng hình ảnh vào xương cốt của cô. dã thú nhất cô bắt đầu, đem từng cái hình khắc của chúng khắc và cái xương trắng nhỏ nhỏ của mình.

Khi điêu khắc, cô có thể căn cứ vào tư liệu, tranh ảnh con người công bố hiện nay cùng với nhận thức của cô để tổng kết năng lực phân tích chúng.

Bởi vì tồn tại năm hạo chân, những động vận đều có “về mặt ôn hòa” nhìn cô nhưng đều suy tính lợi dụng cơ hội này gặp năm hạo chân nhưng tất cả đều không đạt được kết quả. cô đều mười phần dùng “về mặt ôn hòa”, tính tìm kiếm, cơ bản cơ hội gặp năm hạo chân chỉ là “hữu tận”.

An đắm chìm trong điêu khắc và niềm vui trao đổi với các loài động vật, hầu như đã quên mất bản thân cô còn đang ở trong căn cứ loài người.

Cho đến khi mở ra tin tức từ “tan xương nát thịt” truyền đến.

Cốt binh số 1: "Cốt Vương bệ hạ, một mình ngài ở giữa bầy dã thú không cảm thấy trống rỗng, tỉnh mạch và lạnh lẽo sao? Có cần phải mấy tiểu binh đi tiếp khách không?"

"Không cần." An tiện tay trả lời, sau đó tiếp tục quan sát con bò tốt bên cạnh.

Cốt Binh số 2: "Đừng! Thật ra chúng tôi cảm thấy trống rỗng, tỉnh mạch và lạnh lẽo lắm, cầu xin bệ hạ truyền thụ cho chúng tôi kinh nghiệm thuần thú!"

An: "Các ngươi thực sự chưa từng làm?"

Cốt Binh số 1: "Ài, không phải. Chúng tôi nhận được nhiệm vụ, phải bắt ba mươi con dã thú ở căn cứ, để lấy ra nguyên dịch chế tạo vắc - xin!"

An: "Cho nên?"

Cốt Binh số 3: "Cho nên, vì hòa bình của thế giới, khẩn xin bệ hạ lãnh đạo đại quân dã thú đến để trợ giúp."

An: "..."

Cô căn bản không có quyền sai bảo những dã thú này, chính cô cũng không muốn làm loại chuyện này, làm sao có thể ép buộc chúng đi làm? Tuy rằng tư tưởng cô hướng về phía con người, nhưng cũng không thể phủ nhận, con người có đôi khi để đạt được mục đích, có thể không từ thủ đoạn, coi rẻ sinh mệnh.

Cốt Binh số 1: "Cốt Vương bệ hạ, ngài làm sao vậy?"

Những binh sĩ này cho rằng An là con người, sợ dĩ không ai nghĩ cô lại cự tuyệt cái thỉnh cầu hợp tình hợp lý này.

Lúc An đang do dự, Milos gửi đi một tin nhắn trò chuyện.

"An, tôi mong cô giúp một tay. Nếu chúng ta dùng vũ lực, có thể sẽ xuất hiện những điều khó dự liệu. Một khi khiến cho dã thú bạo động, một trận sợ rằng không thể tránh được."

An không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn bầy dã thú trước mắt. Chúng bởi vì năm hạo chân nên mới tụ tập ở chung với nhau, nên chính cô cũng không có tư cách thay chúng quyết định.

Lúc này, Milos lại nói: "An, việc này thực ra cũng là một cuộc giao dịch. Con người bỏ ra một số tiền lớn, làm cho những loài vật này sinh sôi nảy nở với một số lượng thật lớn. Chúng đã chiếm được chỗ tốt, phải chăng sẽ có chút quay về quỹ đạo? Tôi có thể cam đoan với cô, chỉ cần chúng không chủ động tấn công con người, con người cũng sẽ không làm hại chúng. Chúng ta chỉ cần lấy nước bọt của chúng."

Milos dừng một chút, cũng không chờ An trả lời mà nói ra đề nghị của mình: "Tại sao cô không thử đi hỏi ý kiến của chúng nó?"

Cái gì? Hỏi ý kiến của chúng nó? Cái này mà còn cần phải hỏi sao? Chúng nó khẳng định sẽ không đồng ý đâu.

Milos tiếp tục nói: "Con người chấp nhận lấy năm hạo chân làm điều kiện, đổi lại chúng nó phải trở thành nguồn cung cấp nước bọt để chế tạo vắc-xin phòng bệnh. Căn cứ không hạn chế tự do của chúng nó, chỉ cần chúng nó đúng thời hạn cung cấp nước bọt."

Cái đề nghị này không thể nghi ngờ là rất lớn mật và kỳ lạ. Nhưng không phải Milos tùy tiện nói như thế, hắn đã dần dần nhận ra và cũng tìm hiểu sự đặc biệt lẫn cường đại của sinh vật ngoài hành tinh, vũ lực không thể là ưu thế, cái con người cần là tìm kiếm một phương pháp ổn thỏa mà lâu dài để chung sống cùng với sinh vật trên hành tinh này.

Lúc Milos sinh ra, thác tháp tư tình cũng đã trở thành một căn cứ khoa học kỹ thuật và chiến đấu, nên văn minh màu xanh cũng không còn tồn tại nữa, thực vật tự nhiên và động vật nguyên sinh đều biến thành hoá thạch. Trừ bỏ kim loại lạnh như băng, con người còn có thứ gì đáng xem đâu chứ?

Hiện giờ có một cái cơ hội bày ra trước mắt, Milos muốn sáng tạo một tương lai mới. Hắn nắm trong tay quyền lợi, mà sinh vật trên hành tinh này lại rất mạnh. Nếu có thể thành lập quan hệ hợp tác với chúng nó, hẳn chắc chắn nắm quyền quyết định quyết sách trong tương lai. Mà mấu chốt để làm được chuyện này, chính là An.

“An, mong cô giúp ta trung cầu ý kiến của những động vật đó. Hỏi bọn nó có nguyện ý hợp tác với nhân loại hay không?” Milos lại lần nữa thỉnh cầu.

An chần chờ một hồi rồi ôm thái độ thử nghiệm mà hỏi các động vật, không nghĩ tới lại có không ít động vật nguyện ý hợp tác với con người!

“Các người không phải nên cân nhắc lại sao? Kia chính là nhân loại đó, nhân loại âm hiểm xảo trá, nhân loại ích kỷ, nhân loại trong chớp mắt cũng có thể bán các người đi!” An trừng mắt nhìn chúng nó.

“Nhân loại là thứ gì chứ?” Các động vật tỏ vẻ: “Sinh vật yếu đuối như vậy, bọn ta tát một cái là có thể đập chết.”

“Không nên tự tin như thế.....” Bọn họ hoàn toàn không có bất kì hiểu biết gì về con người, An cảm thấy vẫn là không cần đẩy chúng nó vào trong hố lửa!

Nhưng mà, cái đề nghị này đã được phần lớn dã thú vui vẻ tiếp nhận, vì nắm chân khuân, chúng nó sẵn sàng liều mạng. Vài động vật đi đến bên người An, muốn cô nhanh nhanh dẫn chúng nó đến xem nơi ở của con người.

An kiên quyết không chịu đi, kết quả bị chúng nó xông lên lưng vác thẳng về trung tâm nghiên cứu.

Thiệt tình muốn quỳ lạy chúng nó! Tại sao dã thú tự do tự tại không làm? Chạy đến nơi ở của con người xem nào nhiệt làm gì?

An không còn biện pháp, đành vội vàng nhắn cho Milos tin tức, cuối cùng hỏi một câu: “Anh thật sự có thể bảo đảm sẽ không thương tổn đến chúng nó chứ?” “Đúng vậy. Ít nhất ở trong phạm vi quản lý của ta, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến những động vật có quan hệ hợp tác với nhân loại.”

Được rồi, một khi đã như vậy thì thử hợp tác xem sao.

An leo khỏi lưng dã thú, rồi nhấn lại ở ‘tan xương nát thịt’: “Các động vật làm bạn với năm khuôn, ai mà dám đánh, tôi cho hắn tan xương nát thịt.”

“Ngao ~~~” Đám cốt binh gào thét hưng phấn.

An và mấy chục dã thú tiến vào trung tâm nghiên cứu. Bọn chúng chẳng những không có chút ý thức gặp nguy hiểm, còn một bộ dáng hứng thú dạt dào. Chúng nó tựa như một đám trẻ nhỏ ở trong nhà trẻ (Trường mẫu giáo) nhưng có thực lực khủng bố, An sâu sắc cảm giác trách nhiệm lớn lao của mình.

Thật ra cô cũng hiểu rõ con người sẽ dùng đủ loại thủ đoạn để đạt được mục đích mà họ mong muốn cho dù không có cô. Nếu có thể dùng phương thức hoà bình để giải quyết vấn đề, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Cô không phải chúa cứu thế, cũng không phải người thống trị của hành tinh này, cô không có năng lực để đặt ra quy tắc, chỉ có thể dùng hết khả năng tìm cái chung, gác lại cái riêng.

Lũ dã thú đến khiến mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên vui sướng ngoại trừ Milos. Đây là thiên phú dị bẩm gì mà có thể khiến nhiều dã thú nghe lệnh làm việc như vậy? Ánh mắt mọi người nhìn về phía An Diệc đều không thích hợp.

Người ở căn cứ số 2 còn đang lâm vào khốn cảnh, cũng không có làm ra hành động không thức thời gì với lũ dã thú, hiện tại bọn họ hận không thể cụng bái chúng nó như tổ tông.

Dưới sự giúp đỡ của An, công tác lấy ra nước bọt tiến triển rất thuận lợi. Nhóm nghiên cứu viên mã bắt đĩnh đề mà bắt đầu nghiên cứu chế tạo vắc-xin phòng bệnh, bọn lính thì vội vàng giao lưu tình cảm với lũ dã thú, nhưng phần lớn bị làm lơ, chúng nó chỉ có hứng thú với mầm nấm ở trung tâm nghiên cứu thôi.

Lần này phần lớn đám dã thú đi vào trung tâm nghiên cứu với An đều là động vật tương đối hung hãn nhưng không phải loại ăn thịt, mãnh thú lợi hại chân chính không muốn hợp tác với con người, cho dù sức hấp dẫn của mầm nấm có lớn tới đâu đi nữa thì chúng cũng không vứt bỏ tôn nghiêm của chúng.

Cứ như vậy, hình thức chung đụng của hai bên ngược lại dễ dàng nhiều. Con người không cần lo lắng đám động vật bởi vì đói bụng mà đột nhiên cắn đứt một cánh tay của mình, các con vật cũng không cần bởi vì thiếu thốn đồ ăn mà thường xuyên đi ra ngoài săn thức ăn.

Sau mấy ngày, trung tâm nghiên cứu đã thành công chế tạo mấy trăm liều vắc-xin phòng bệnh, theo số người được cứu trị ngày càng nhiều, thì tốc độ chế tạo vắc-xin phòng bệnh cũng càng lúc càng nhanh.

Các con vật dần dần quen thuộc với con người hơn, quan hệ càng ngày càng hòa hợp hơn. Đúng như Milos từng hứa hẹn, bọn họ cũng không có hạn chế tự do của động vật, chỉ cần con người được đảm bảo an toàn thì chúng có thể tùy ý ra ngoài.

Ngay khi mọi thứ đều rất tốt đẹp thì Milos nhận được một tin tức không tốt đẹp chút nào.

Căn cứ số 1 phải ra trọng binh, đi vào rừng bắt giữ động vật hoang dã.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Dịch: Thiên Thủy và ngamnguyetho

Biên: Kidlove

Căn cứ số 1 là căn cứ thành thị đầu tiên được người Straous thành lập sau khi thăm dò hành tinh này, nơi này có số lượng nhân viên nghiên cứu và kỹ thuật viên nhiều hơn hai căn cứ còn lại. Lần đại dịch chân khuẩn này, bọn họ chịu ảnh hưởng nhỏ nhất. Sau khi căn cứ số 3 xảy ra chuyện, bọn họ đã áp dụng một loạt cải cách khẩn cấp. Nhưng, họ vẫn còn xem nhẹ tính nghiêm trọng của chuyện này. Khi căn cứ xuất hiện người lây nhiễm đầu tiên, họ không tiến hành cuộc thanh trừ và tiêu độc quy mô lớn đúng lúc khiến tốc độ lây lan chân khuẩn diễn ra cực kỳ nhanh chóng.

May mắn chính là, các biện pháp mà họ đã thực hiện cũng có một chút tác dụng, không như căn cứ số 2 toàn quân bị diệt. Nghiên cứu của bọn họ về các loài sinh vật vượt xa các căn cứ khác, mặc dù mới đầu bọn họ hoàn toàn không biết gì về hạo chân khuẩn nhưng trải qua một tháng thực nghiệm, vẫn có được tiến triển nhất định. Mặt khác phương pháp bọn họ chế tác vắc-xin phòng bệnh là trực tiếp lấy ra kháng thể từ trên người động vật lây bệnh.

Sau khi lấy ra nước bọt còn cần phải trải qua công đoạn gia công phiền phức, nếu trực tiếp lấy kháng thể ra, có thể đơn giản rất nhiều bước. Nhưng mà nếu bọn họ làm như vậy đồng nghĩa với việc cần rất nhiều động vật cảm nhiễm, bởi vì một khi kháng thể bị cưỡng chế lấy ra, các con vật sẽ trở nên suy yếu sau đó rất nhanh mà chết đi.

Lúc này con người còn chưa biết, mẫu thể chân khuẩn có sự khác biệt so với cảm nhiễm thể bình thường. Nếu có người may mắn được tiêm kháng thể của mẫu thể chân khuẩn, thân thể sẽ có được sự bay vọt về chất. So với nước bọt mẫu thể chân khuẩn của Milos, tác dụng của kháng thể phát huy nhanh hơn. Dùng máu của bọn chúng chế tác vắc-xin phòng bệnh, cũng có thể tăng sức đề kháng của những người được tiêm phòng, chỉ là hiệu quả kém khá xa. Song động vật có mẫu thể chân khuẩn cực kỳ ít ỏi, hơn nữa sẽ không xuất hiện ở khu cấp thấp, tỷ lệ bắt giữ thành công cực kỳ nhỏ bé.

Đương nhiên, nếu con người có thể tự tay nuôi trồng chân khuẩn chu quả thì tình huống sẽ khác đi.

Lúc Milos nhận được tin tức căn cứ số 1 phái binh lính đi khắp nơi bắt giữ động vật, liền đoán được rất có khả năng bọn họ đã nghiên cứu chế tạo thành công vắc-xin phòng bệnh. Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng phương pháp chế tạo vắc-xin phòng bệnh chỉ có bọn hắn mới có thể nghiên cứu ra, chỉ là cách làm của những người đó hơi kỳ quái. Trung tướng Arneson của căn cứ số 1 là một người nổi tiếng thông hiểu lý lẽ, công chính nghiêm minh, lại có lòng thương người, loại hành động không khác gì săn bắt quy mô lớn này thật sự không giống phong cách của hắn. Chẳng lẽ hiện tại người đứng đầu căn cứ số 1 là thị trưởng Lan Tước?

Đang trong lúc suy tư thì thấy trung tướng Nader bước tới, hỏi hắn: “Nghe nói cậu chuẩn bị trở về căn cứ số 3 phải không?”

Milos gật gù đầu: “Đúng vậy, tình huống bên này cơ bản đã ổn định xong, ta không còn lý do gì phải tiếp tục ở lại.”

“Nếu đã như vậy, ta cũng không ngăn, ta trân trọng thay mặt những người ở căn cứ số 2 này cảm ơn sự giúp đỡ của các cậu.”

“Không cần, trước đó chúng ta đã thỏa thuận rồi.”

Nader ho nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Milos, ta còn muốn làm một giao dịch nữa với cậu, 30 triệu cộng thêm ba cái kho vũ khí hình chữ U và quyền giao dịch thương mại cấp ngân với gia tộc Áo Cổ.”

Milos rất có hứng thú hỏi: “Ông muốn đổi cái gì?” Thế nhưng lại ra điều kiện hấp dẫn như thế.

“Anthony.”

Không thể thương lượng nữa! Cho dù đầu Milos có bị lừa đá cũng sẽ không giao An cho người khác. 30 triệu là cái gì? Kho vũ khí là cái gì? Quyền ưu đãi lại là cái gì chứ? Nếu mà so sánh với An thì những thứ đó cũng không đáng một đồng.

“Ta định buổi chiều sẽ khởi hành, nếu có cơ hội sau này gặp lại.” Milos rất lịch sự mà trả lời.

Nader không nghĩ tới Milos lại dứt khoát như vậy đối với chuyện liên quan đến Anthony.

Ông vẫn không cam lòng, lại tiếp tục đề xuất: “Cậu còn muốn điều kiện gì cứ việc nói thẳng, chỉ cần ta có thể làm được chắc chắn làm cậu hài lòng.”

Milos hỏi: “Trung tướng Nader, ông cảm thấy giữa lợi ích của một gia tộc và một hành tinh, cái nào quan trọng hơn?”

“Đương nhiên là hành tinh quan trọng hơn.” Nader trả lời mà không chút do dự.

Milos cười nói: “Đối với ta, An cũng quan trọng như hành tinh này vậy.”

Nader ngỡ ngàng nhìn bóng dáng Milos rời đi, mắt nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

Người này thế nhưng lại so sánh Anthony ngang bằng một hành tinh? Không phải ‘hắn’ chỉ là một binh sĩ thôi sao? Tuy rằng trong khoảng thời gian này biểu hiện của ‘hắn’ khiến người khác kinh ngạc, nhưng cũng không quan trọng đến mức này chứ?

“Milos, thật sự không thể thương lượng lại sao?” Nader vội đuổi theo nói: “Cậu không chịu đưa người cho ta, vậy đổi thành ta thuê người được không? Giá cả có thể từ từ bàn bạc!”

Nhờ có Milos mà Nader ngay cả một cọng tóc của An cũng chưa được sờ đến. Cuối cùng đành phải để Milos đóng gói hành lý bỏ chạy lấy người.

An rời đi cùng với Milos, thuận tiện còn dẫn theo rất nhiều dã thú. Căn cứ số 2 vốn rất náo nhiệt bỗng trở nên trống rỗng và tĩnh lặng hẳn đi.

Trung tướng Nader nghiêng răng nghiêng lợi, thầm mắng Milos keo kiệt, không muốn cho hắn mượn Anthony thì thôi, không ngờ tới ngay cả động vật cũng không chừa cho hắn được mấy con!

Hàng ngàn hàng vạn nắm chân khuôn đi theo An, từ lúc rời khỏi căn cứ cho đến tận mười dặm ở bên ngoài.

“An, An, ... An là người bạn tốt, là người bạn tốt, ...” Trong ý thức không ngừng truyền những lời kêu gọi của nắm chân khuôn, An cảm thấy hơi khó chịu, cô rất muốn vĩnh viễn ở bên cạnh chúng nó. Nhưng cô cũng biết, nếu chúng nó không tìm được vật chủ để ký sinh, chúng nó sẽ phải tiêu tan trong không khí. Giống loài khô lâu của cô cũng không thể kéo dài sinh mệnh của chúng nó.

Đám nắm chân khuôn tụ tập chung quanh An, cho đến lúc sinh mệnh sắp kết thúc mới lưu luyến không rời mà rời xa cô, sống nhờ trên người các động vật khác, chờ đợi cơ hội gặp gỡ lần sau.

Làm bạn tốt, cả đời này.

Cả đời này, cả đời này, cả đời này, ...

Chờ An đi được mấy trăm dặm nữa thì cũng không còn nhận được tin tức của nắm chân khuôn nữa.

“An, cô có muốn quay lại căn cứ số 3 với ta không?” Milos giống như tùy ý mà hỏi.

An lắc đầu, bây giờ tâm trạng cô rất không tốt, chỉ muốn trở về rừng cây sống một mình.

Milos trầm nghĩ thật buồn cười, cách đây không lâu vừa mới từ chối thẳng thừng đề nghị của Nader, bây giờ đến lượt hắn bị cự tuyệt vô tình. Báo ứng tới cũng quá nhanh đi?

“Cho tôi xuống ở phía trước.” An nhắn tin cho Milos.

Milos đang muốn đồng ý, đột nhiên nghe được giọng nói vội vàng của binh lính truyền đến từ khoang điều khiển: “Thiếu tướng Milos, phía sau có một đàn sinh vật không rõ đang đuổi theo, tốc độ cực nhanh.”

Về mặt Milos trở nên nghiêm túc, nhanh chóng mở ra thiết bị quan sát, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn đến những bóng dáng mơ hồ, ước chừng có bốn, năm mươi con. Hình thể nhỏ hơn sói đen một chút nhưng tốc độ lại nhanh hơn nhiều.

Bây giờ bọn họ đang ở trong rừng rậm có thực vật sinh trưởng tươi tốt, tàu con thoi không thể tăng tốc hơn nữa được, đoán chừng không tới mười phút nữa thì đám sinh vật không rõ kia sẽ đuổi kịp.

“Là heo vòi.” An cũng nhờ ánh mắt trên không của hi khác tư mà thấy rõ cái gì đuổi theo phía sau bọn họ.

Cô từng gặp qua động vật này ở căn cứ số 2, người ở hành tinh Straous cũng có một chút nhận thức về loài động vật này. Heo vòi là động vật quần cư, khứu giác và thính giác của chúng cực kỳ nhạy bén, cái mũi dài khoảng 10 cm, trên có gắn vòi, có thể lan tỏa ra mùi tanh tươi khiến người ngửi hôn mê, chúng thích hút khô máu của con mồi trước rồi từ từ gặm nhấm thân thể chúng. Tính cách hung tàn hơn nữa mang thù cực kỳ.

Nhưng mà chúng nó rất ít khi đuổi theo tàu con thoi của con người, đồ ăn trong rừng cây rất dồi dào, không cần thiết cứng đối cứng với máy móc thiết bị của con người.

“Heo vòi? Tại sao bọn nó lại đuổi bám theo chúng ta không buông như vậy?” Trên đường rời khỏi căn cứ số 2, bọn họ chưa từng dừng lại, hoàn toàn không có khả năng trêu chọc đến đám động vật này.

An nhìn Milos rồi nhắn cho hắn một tin nhắn: “Hình như không chỉ có heo vòi thôi đâu, trên bầu trời còn có một đàn hỏa điều cũng đang bay về phía này.”

Thần sắc Milos ngưng trọng, hắn điều chỉnh góc độ quan sát quay về phía trước, quả nhiên nhìn đến một đám đại điều cả người rực lửa giống như những đám mây hồng bay về phía bọn họ.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Milos nhanh chóng xem xét địa hình chung quanh, hạ lệnh nói: “Lái tàu con thoi chạy đến tọa độ này, chúng ta nghỉ ngơi lấy lại sức tại chỗ, chuẩn bị ứng chiến với bọn chúng.”

Nơi mà Milos lựa chọn là một thung lũng hẹp dài, mặc kệ là hỏa điều hay là heo vòi, đều không thể dễ dàng tiến vào được. Bọn họ có thể dựa vào ưu thế về địa hình này mà đánh bại bọn chúng.

Binh lính nghe lệnh, lái tàu con thoi tới vị trí tọa độ đó.

Tàu con thoi chỉ có thể chạy đến lối vào thung lũng, nơi này chật hẹp mà khúc khuỷu, đường lại gập ghềnh, rất thích hợp để phục kích.

Milos bắn ra một con mắt điện tử loại nhỏ, sau khi xác định bên trong không có nguy hiểm mới dẫn theo binh lính tiến vào thung lũng. An cũng đi theo sau bọn họ, nếu lúc này mà rời đi một mình, nói không chừng chính là một đi không trở lại.

Bọn họ vừa mới tiến vào thung lũng được một lúc, heo vòi và hỏa điều đã đuổi tới nơi.

Milos cho binh lính đã làm xong công tác chuẩn bị mang mặt nạ phòng độc vào rồi đứng canh ở 2 lối vào của thung lũng.

An ngửa đầu quan sát, vách đá hẹp quanh co, đủ loại đá hình thù quái dị, đầy mây quán quanh, chỉ có vài tia nắng miễn cưỡng xuyên thấu qua đó để chiếu xuống, nhìn có vẻ rất âm u lạnh lẽo.

“Ngao……” Tiếng kêu của heo vòi truyền đến từ nơi không xa, đồng thời trên đỉnh đầu còn vang lên tiếng vỗ cánh chấn động.

Binh lính trước tiên là tấn công heo vòi. Mà vũ khí lợi hại nhất của heo vòi chính là mùi hương, chỉ cần bảo vệ mũi thì vũ khí của con người cũng đủ để đối phó với chúng nó.

Lúc mà đang giao chiến với heo vòi thì đột nhiên trên không trung truyền đến tiếng sấm sét hỗn loạn. Hỏa điều cũng phát động công kích, lòng của chúng nó rất đặc biệt, chỉ cần có thể liên tục ma sát với vật dễ cháy là có thể tạo ra tia lửa cũng có thể dẫn tới hỏa hoạn.

Thung lũng này rất chật hẹp, nếu thật sự phát sinh đám cháy lớn, thì tất nhiên bọn họ sẽ lâm vào hiểm cảnh. Nhưng mà nơi này chung quanh đều là núi đá, thực vật ẩm ướt, không dễ thiêu đốt. Công kích của hỏa điều chỉ làm xuất hiện vài làn khói nhẹ.

Địa điểm tác chiến mà Milos nhìn như tùy ý lựa chọn lại là nơi có lợi nhất đối với hoàn cảnh hiện tại.

Dưới ưu thế địa hình, mọi người nhanh chóng giải quyết xong heo vòi. Milos cũng không quá lo lắng về đám hỏa điều bay trên trời kia, tàu con thoi có thể chịu được công kích của chúng nó.

Điều khiến hắn thật sự quan tâm chính là sự khác thường của lũ dã thú này, chúng nó không có khả năng vô duyên vô cớ mà công kích bọn họ.

Milos theo bản năng nhìn về phía An, chỉ thấy cô vẫn không nhúc nhích mà đứng ở cách đó không xa, không biết là đang ngăn người hay là đang giả chết, giống như hai người không có gì khác nhau.

“Đi thôi, đứng ở chỗ này không an toàn.” Milos vỗ lên vai của An.

Đừng quấy rầy cô suy nghĩ! An không khách khí mà đẩy tay Milos ra.

Milos: “……”

Bọn lính làm bộ không nhìn thấy, nhưng lại âm thầm giờ ngón tay cái với hành động cao lãnh của Anthony. Thiếu tướng đại nhân chủ động vỗ vai cậu, thế nhưng cậu còn dám coi người ta như ruồi bọ mà đánh bay, hành động đó phải nói là dũng cảm biết bao nhiêu.

An đang liên hệ với Đồ Đồ và Tư Thụy, không rảnh để ý tới những người khác.

Đồ đồ và Tư Thụy gần đây đều hoạt động ở hai căn cứ số 1 và số 2, xuyên thấu qua đôi mắt của chúng nó, An nhìn đến từng đàn động vật bị binh lính bắt vào lồng sắt, hành động săn bắt như vậy đồng thời phát sinh ở vài nơi, xuống tay tàn bạo không chừa đường sống, cơ bản một lần là bắt cả một đàn, kể cả con non cũng không buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Điên Cốt Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Dịch: ngannguyetho

Biên: Kidlove

“Thiếu tướng Milos, tôi vừa mới thu được một tín hiệu cầu cứu.” Âu Mạc đi đến bên người Milos báo cáo lại tình hình.

Milos kiểm tra lại thiết bị cá nhân của mình, quả thật nhận được tín hiệu cầu cứu từ kênh công cộng, loại tín hiệu này chỉ cần còn ở trong phạm vi cho phép là có thể tiếp nhận được.

“Cách nơi này cũng không xa lắm, chúng ta thử đi xem sao.” Tuy rằng ba thế lực lớn trên hành tinh Straous luôn tranh đấu ngầm nhưng nếu thấy người gặp nguy hiểm ở bên ngoài thì mặc kệ là người của phe nào đều sẽ ra tay tương trợ.

Milos dẫn theo binh lính đi dọc theo khe núi, tới nơi phát ra tín hiệu cầu cứu. Tín hiệu đứt quãng, chỉ có thể ước chừng là khoảng tọa độ nào mà thôi.

Để tránh cho đám hỏa điều ở trên không phát hiện, bọn họ đành nhờ vào cây cối và quái thạch trên vách đá che dấu mà cẩn thận băng qua khe núi.

“Hình như tín hiệu phát ra từ hướng kia.” Một người lính trinh sát nhẹ giọng nói: “Cách vị trí của chúng ta chưa đến 300m.”

Phía trước là rừng cây xanh um, cảnh lá tươi tốt, chủng loại đa dạng, càng tới gần khu vực trung tâm thì cây cối mọc càng tốt. Khi mọi người tới gần mới phát hiện ở mảnh đất trung tâm mọc một loại cỏ đại kỳ lạ, cao khoảng 40~50 cm có màu nâu đỏ, mọc rậm rạp tạo thành một khu vực lớn cỡ sân bóng, lay động không ngừng trong gió, nhìn từ xa cứ như một biển mầu.

Tín hiệu được phát ra từ trong đám cỏ này, nhưng mà cỏ đại kỳ mọc vừa cao lớn vừa tươi tốt, mọi người không dám tùy tiện đi vào. Một người lính tiến lên dùng dao cắt tay kiểm tra xem có nguy hiểm hay không nhưng cũng không dò la được gì. Ngay sau đó, người đó thử thâm nhập vào sâu 10m, làm kinh động tới mấy động vật nhỏ khiến chúng trốn mất dạng. Khi mọi người nhìn thấy chỉ có vài con động vật nhỏ liền cảm thấy yên tâm hơn.

Milos dùng máy quét loại nhỏ quét vài vòng trên mặt cỏ, tín hiệu phản hồi rất mơ hồ, không có số liệu nào hữu dụng. Vì thế hắn hạ lệnh nói: “Tất cả tìm kiếm cẩn thận trong bụi cỏ, tìm xem có thấy người phát ra tín hiệu hay không.”

Binh lính tuân lệnh phân tán ra hành động, Milos cũng gia nhập đội ngũ tìm người.

Lúc này, trong lòng Milos bỗng dưng có một cảm giác khác thường, hắn rất nhanh quyết định nói: “Đình chỉ tìm kiếm, lập tức rời khỏi đám cỏ này!”

Song đã quá trễ. Mặt đất dưới chân bọn họ đột nhiên sụp đổ, xuất hiện một cái hố động thật lớn, tất cả mọi người đều rơi vào trong hố động. Sau đó hố động chậm rãi đóng lại, mặt cỏ khôi phục như lúc ban đầu, hoàn toàn nhìn không ra có bất kì điều gì khác thường.

Trong thung lũng, An còn đang nói chuyện với khô lâu thú của mình, hoàn toàn không chú ý tới mọi người đã rời đi. Chờ cô lấy lại tinh thần, định nói lời tạm biệt với Milos, lại phát hiện bên người đã không còn một ai cả.

Ni nã, đi cũng không báo cho cô một tiếng, bọn họ không phát hiện trong đội ngũ thiếu một người sao?

An cảm giận bất bình, nhưng cô rất nhanh đã ý thức được có gì đó không đúng bởi vì tàu con thoi của bọn họ còn đậu ở đằng kia.

Kỳ quái, bọn họ đã đi đâu? An mở thiết bị đầu cuối cá nhân lên, thử liên lạc với Milos, đáng tiếc tín hiệu quá yếu, không có cách nào liên thông. Nhưng rồi cô đã nhận được tín hiệu cầu cứu trên kênh công cộng.

Bọn họ chắc là đi tìm nơi phát ra tín hiệu, An thấy mình cũng không cần đi qua xem nào nhiệt, cứ đường ai nấy đi như vậy cũng tốt.

Đúng lúc này, đột nhiên An nhận được tin khẩn cấp do Vượng Vượng phát ra, Milos bọn họ lâm vào khốn cảnh. Vượng Vượng vừa rồi vẫn luôn nằm trong túi Milos chơi ngón tay, cũng không có thấy toàn bộ quá trình gặp nạn, chỉ biết là bọn họ rơi vào một cái hố động.

An thử liên hệ với chim khô lâu Hi Khắc Tư, kết quả nó bị ô đầu điều đuổi theo tới tận bên ngoài ngàn dặm. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tự mình đi xem xét tình huống.

Dựa theo quan sát của Vượng Vượng thì điều duy nhất mà An có thể khẳng định chính là đám người Milos đang ở một nơi nào đó trong lòng đất, nhưng vị trí cụ thể không thể xác định rõ được. Cô một bên tìm kiếm theo tín hiệu, một bên chú ý dưới chân. Nhưng mà, cô có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến lối vào không phải chú ý là có thể tìm ra được.....

Đám người Milos lần lượt rơi xuống từ chỗ cao, đại khái vượt qua 30m, nơi rơi xuống tương đối mềm mại, mọi người cũng không có ai bị thương.

“Đây là nơi nào?” Mọi người lần lượt mở đèn pha, đánh giá xung quanh.

Nơi này có vẻ như là một cái hầm ngầm, hình tròn kỳ dị, bề mặt rất gồ ghề, có nhiều cửa động lớn nhỏ khác nhau, không biết nối thẳng tới nơi nào. Nhiệt độ trong hầm ngầm có vẻ hơi cao làm mọi người có chút bức bối.

Milos hướng ánh đèn lên trên, phát hiện cửa động mà bọn họ vừa rơi xuống đã đóng lại, không chừa một khe hở. Hắn nhảy lên đánh thẳng lên trên, vách tường rất rắn chắc, muốn đánh thủng e rằng không dễ dàng.

“Thiếu tướng Milos!” Một binh lính kinh hãi nói.

Milos nhìn người đó, thấy anh ta chỉ vào trên mặt đất nói: “Ngài xem, nơi này có vài cái thiết bị cá nhân.”

Milos đi qua xem xét, phát hiện những thiết bị này còn rất mới cũng không có hư hại nhiều. Nhưng mà chủ nhân của chúng đâu?

“Cái này chắc là cái đã phát ra tín hiệu.” Âu Mạc đưa một cái trong đó cho Milos.

Milos gạt gạt đầu, tắt tín hiệu sau đó lệnh cho Âu Mạc lấy hết tất cả các thiết bị cá nhân còn lại.

“Thiếu tướng Milos, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Một binh lính hỏi.

“Ba người một tổ, tản ra tìm kiếm xung quanh, xem có thể tìm được lối ra hay không.”

“A!” Một binh lính đột nhiên hoảng sợ kêu lên: “Thiếu tướng Milos, không thấy Anthony đâu cả!”

Mọi người nghe vậy, nhanh chóng tìm kiếm trong đội ngũ quả nhiên không có nhìn thấy thân ảnh của người nào đó.

“Thật tốt quá!” Một người hưng phấn nói: “‘Hắn’ chắc chắn còn ở trên mặt đất, cho dù chúng ta không tìm thấy lối ra, ‘hắn’ cũng sẽ nghĩ cách cứu chúng ta ra ngoài.”

Milos không muốn đi đả kích binh lính của mình nhưng sự thật là người đó không có đáng tin cậy như các người nghĩ đâu. ....

Milos đang muốn nhắc nhở với binh lính tính nguy hại của việc sùng bái mù quáng liên cảm giác trên đỉnh đầu truyền đến động tĩnh, vách tường vốn khép lại giờ lại mở ra, một bóng người rơi xuống. Ngay khi sắp tiếp xúc với mặt đất, bóng người đó xoay chuyển thân mình, sau đó thoải mái nhẹ nhàng mà rơi xuống đất, thân pháp vừa phóng khoáng lại ưu nhã nói không nên lời.

Nhưng mà việc đó cũng không thay đổi được sự thật là cô cũng rơi vào trong hầm ngầm...

Một phút trước mọi người còn đang mừng là còn có người của bọn họ trên mặt đất, kết quả ngay sau đó liền tiêu tan hy vọng luôn rồi.

Anthony cũng rơi xuống theo bọn họ!

Trong hầm ngầm không khí cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm An với ánh mắt như muốn nói “Tại sao ‘cậu’ cũng rơi xuống theo chứ? Bây giờ xem như là chúng ta toàn quân bị diệt rồi.”

An không hiểu gì cả chỉ có thể bình tĩnh mà giờ tay cùng mọi người chào hỏi.

Milos lên tiếng nói: “Được rồi, mọi người bắt đầu chia tổ hành động. Phát hiện có cái gì khác thường liền lập tức thông báo. Cảnh giác cao độ, chú ý an toàn.”

“Rõ!” Mọi người cùng nhận lệnh làm việc.

Milos dẫn theo An và Âu Mạc tiến vào một cái huyệt động.

Huyệt động chật hẹp, thân hình cao lớn như Milos cần phải khom lưng mới có thể đi qua. Nhưng An thì không có trở ngại gì, vóc dáng thấp bé cũng có chỗ tốt của thấp bé.

"Biết đây là đâu không?" Milos tranh thủ thời gian nói chuyện với An.

Cô mà biết thì sẽ không rơi xuống! An không đáp, chỉ là để Vượng Vượng đi trước để dò đường.

Nhưng sau một lúc liền có tin tức phản hồi của Vượng Vượng.

An nói với Milos: "Phía trước có người."

Về mặt Milos hơi nghiêm lại, đi nhanh về phía trước, quả nhiên ở chỗ rẽ phát hiện vài người, có người dựa tường, có nằm ngửa trên mặt đất, trên mặt đều có vẻ mệt mỏi thật sâu cùng với tử khí dày đặc thoát nhìn giống như đều đang mắc bệnh nguy kịch. Xét theo quần phục trên người bọn họ, có vẻ là binh lính đến từ căn cứ số 1.

Bọn họ nhìn thấy ba người Milos xuất hiện, trong mắt hiện lên tia sáng, đều vội vàng đứng lên.

“Các vị là?” Trong đó một người có quân hàm thiếu tá kích động hỏi.

“Các người ở chỗ này đã bao lâu?” Milos hỏi.

“Ba ngày.” Tên thiếu tá dùng một chút, chần chờ nói: “Ngài là..... thiếu tướng Milos?”

Milos gật gật đầu.

Bọn họ lập tức làm một cái chào theo nghi thức quân đội: “Thiếu tá lục quân Wayne thuộc tiểu đội 703 dưới trướng trung tướng Arsen, trân trọng kính chào ngài.”

Milos đáp lễ một cái chào theo nghi thức quân đội, ngay sau đó hắn cẩn thận dò hỏi tình huống của bọn họ.

Thì ra đội ngũ này tham dự hoạt động săn bắt theo mệnh lệnh, vì mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ chọn săn bắt động vật quần cư, kết quả bị một đám mãnh thú tập kích, một đường chạy trốn tới nơi này, sau đó rơi vào trong hầm ngầm.

Thiếu tá Wayne nói: “Chúng tôi tìm kiếm khắp hầm ngầm này suốt ba ngày, dùng hết biện pháp cũng không có tìm được lối ra. Nơi này hình như chỉ có thể vào không thể ra, vách động rất dày, dùng súng RD cũng không thể xuyên thủng, cho dù có xuyên qua được, nó cũng sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ.”

Một người khác tiếp lời nói: “Chúng tôi còn phát hiện không ít xác chết của động vật ở đây, tử trạng của chúng nó rất kỳ quái, không có dấu vết bị gặm cắn, cứ như là tự nhiên * mà chết.”

Tự nhiên *? Về mặt An Diệc rất là nghi hoặc, còn có cách chết như vậy sao? Không phải sau khi chết mới có thể bắt đầu * sao? Còn sống cũng có thể *? (* này chắc là chữ chết đó)

“Mấy ngày nay, các người chỉ là bị nhốt ở trong hầm ngầm này cũng không có gặp phải nguy hiểm gì khác sao?” Milos lại hỏi.

“Không có.” Mấy người Wayne lắc đầu: “Huyệt động ở đây đều liên thông với nhau, trừ một ít xác chết của động vật ra thì không còn cái khác.”

Vừa nói Wayne vừa vỗ vỗ vách động, nói: “Còn có một điều kỳ quái chính là vách động không phải bằng nham thạch, cũng không phải bằng đất, tính chất tinh mịn, mềm mại rắn chắc, chạm vào ấm áp, như là một bộ phận cơ bắp nào đó.”

An nghe vậy liền dùng ngón tay chọc chọc trên vách động, quả thật tương đối mềm mại, nhưng lực lượng của ngón tay cũng không thể chọc thủng nó, chỉ có thể hơi chọc ra một dấu vết nhợt nhạt. Thu ngón tay lại, dấu vết vừa mới chọc ra rất nhanh liền biến mất.

Đây là thứ gì? An rất có hứng thú mà chọc tới chọc đi trên vách động, lưu lại rất nhiều vết tích, sau đó nhìn từng cái từng cái biến mất. Lúc này, không biết cô chọc đến vị trí gì, ngón tay thế nhưng chọc - đi vào! Là chọc - đi vào!

An vội vàng rút ngón tay ra, kết quả bị vách động hút chặt, dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ cũng rút không ra.

Đám người Milos rất nhanh liền phát hiện khác thường, cùng nhìn sang chỗ An.

An ý thức được tình trạng hiện tại của mình có vẻ có chút mất mặt, vì cứu vớt hình tượng, cô lặng lẽ từ trong cốt giới lấy ra một khối cốt điều đánh thẳng vào vách tường.

Rắc!

Chỉ nghe tiếng có cái gì đó nứt ra, trong nháy mắt lấy ngón tay An làm trung tâm vách tường chung quanh nửa mét đều hóa thành cát bụi, tạo thành một cái hố nhỏ.

An nhân cơ hội rút ngón tay ra, lui về phía sau vài bước, nhìn cái hố nhỏ trên vách động lại bắt đầu từ từ phục hồi như cũ. Nhưng mà lần này tốc độ chậm hơn trước rất nhiều, mất ba bốn phút mới hoàn toàn khôi phục lại được nguyên trạng.

Đám người Wayne không thể tin nổi mà trừng đôi mắt thật lớn, người này chỉ tùy ý đập tay một cái, liền đánh ra một cái hố? Không ai hiểu rõ hơn bọn họ rằng vách động này tuy rằng mềm mại, nhưng lại rắn chắc lạ thường, dùng súng cùng lắm cũng chỉ có thể tạo ra một cái lỗ thủng 5-6m, mà tên binh lính trước mắt này, trực tiếp đập ra một cái hố bán kính 50 cm!

Giờ phút này bàn tay An ở trong mắt bọn họ đã không còn là bàn tay bình thường, mà là một loại vũ khí sinh hóa cực mạnh. Nếu vừa rồi bàn tay đó đập tới trên người bọn họ chắc chắn trong một giây nát thành cặn bã!

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Dịch: ngannguyetho

Biên: Kidlove

Sau khi binh lính tập hợp đầy đủ liền sôi nổi báo cáo lại kết quả lục soát. Đúng như lời mà đám người Wayne đã nói, nơi này là một không gian phong bế, ngoại trừ một số xác chết của động vật ra thì không còn cái gì khác.

Milos sai người bắn liên tục mấy phát súng lên vách tường mềm mại, có thể xuyên thủng hơn mười mét, nhưng nếu không tiếp tục bắn nữa, lỗ thủng sẽ tự động khép lại rất nhanh.

“Chúng tôi đã thử cách này rồi.” Wayne có chút suy yếu mà nói: “Nhìn sơ qua thì vách động này dày khoảng 7-10m, hơn nữa còn nằm dưới mặt đất, cách duy nhất để thoát ra ngoài là chúng ta cùng nhau làm tạo ra một cái thông đạo thẳng lên trên, chỉ có như vậy là đường ra ngắn nhất.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên vách động phía trên cách đỉnh đầu bọn họ 4-5m, khoảng cách từ đây lên mặt đất cỡ 30m, vách tường lại có thể tự động khép lại, trừ khi có năng lượng pháo cao, nếu không chỉ dựa vào trang bị hiện tại của bọn họ thì căn bản không có khả năng tạo ra một cái thông đạo.

“Nơi này có vẻ không phải là hầm ngầm mà là bên trong một sinh vật đặc biệt nào đó.” Một binh lính bên người Milos đột nhiên mở miệng, nói: “Tôi đã tiến hành kiểm tra đo lường vách động ở đây, nó giống như có khả năng tái sinh tế bào cực mạnh, có chút tương tự với hải sâm nguyên thủy.”

“Ý của anh là.” Một binh sĩ xanh cả mặt nói: “Hiện tại chúng ta đang ở trong cơ thể của một sinh vật nào đó?”

Người lính kia hơi không tình nguyện lắm mà gật đầu.

“Không thể như vậy được.” Có người phản bác nói: “Nếu thật sự là sinh vật thì nó nuốt chúng ta vào là để tiêu hóa, quá trình này không thể thiếu dịch dạ dày và những thứ khác, nhưng hiện tại thì sao, cũng không có phát hiện cái gì, hơn nữa, nếu thật là như vậy thì thiếu tá Wayne bọn họ cũng không có khả năng còn sống tốt đến bây giờ.”

Mọi người cùng nhau nhìn về phía đám người Wayne, lại thấy sắc mặt bọn họ tái nhợt, môi khô nứt, trên làn da xuất hiện những đốm đen, thoát nhìn cứ tưởng là疮痍. Nếu không phải xác định bọn họ còn sống thì mọi người đều cho rằng những vết đen xuất hiện trên người bọn họ chính là thi đốm. Bộ dáng này, cũng không thể nói là “tốt”.

“Khụ khụ.” Một người binh sĩ phía sau Wayne đột nhiên ho khan kịch liệt, sau đó học ra một ngụm máu tươi.

Wayne vội vàng đỡ lấy người đó, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng anh ta. Một lát sau, người đó ngẩng đầu cười khổ với Milos nói: “Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng tôi cảm thấy chúng ta đang bị tiêu hóa.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều có cảm giác có chút sồn tóc gáy.

Thật ra An cũng không có cảm giác sợ hãi, một bên cô quan sát bốn phía, một bên thử dùng ý thức để câu thông với sinh vật này. Nhưng mà qua vài phút, cũng không có nhận được bất kỳ tín hiệu trả lời nào. Khi An chuẩn bị từ bỏ khi thì trong ý thức đột nhiên truyền đến một tiếng “Ồ”, cứ như có một người đứng tuổi nào đó đang than thở, trầm thấp mà kéo dài.

Ồ? Thật sự là sinh vật?

"Xin chào." An như thăm dò mà cất lời chào hỏi..

"Ồ. "Lại là một tiếng thở dài.

"Tôi là An, lần đầu gặp mặt mong được chỉ giáo nhiều hơn."

"......" Lần này đáp lại là sự im lặng kéo dài thật lâu.

An mơ hồ đoán được sinh vật này có vẻ như đang cố gắng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

Song đợi nửa ngày vẫn không có câu trả lời.

"Người vẫn ổn chứ?" An lại hỏi.

Lại tiếp tục im lặng, nhưng đột nhiên vách động bốn phía rung động dữ dội như đang nhấm nuốt cái gì đó khiến cho mọi người chưa kịp chuẩn bị gì mà đứng không vững, sau đó tất cả đồng loạt giờ vũ khí lên cảnh giác nhìn xung quanh.

“Chuyện này là sao?” Wayne kinh hãi nói: “Chúng tôi ở đây ba ngày cũng không có gặp tình huống này.”

Milos theo thói quen nhìn về phía An, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn lên vách động phía trên, vẻ mặt như thể đang nghiên cứu tìm đường ra.

Chấn động chỉ kéo dài hơn mười giây lại làm mọi người cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác tính mạng gặp nguy hiểm tăng vọt. Bọn họ cùng nhau nhìn về phía Milos, lại thấy người này đang nhìn chằm chằm đồng xác chết động vật cách đó không xa, đồng xác chết đó đang bị vách động bao vây lại sau đó bị nuốt chửng cho đến khi không còn gì cả.

Milos ngồi xổm xuống, dùng tay sờ sờ vách tường mềm mềm dưới chân.

Một lát sau, hắn đứng dậy nói với mọi người: “Đây thật sự là một sinh vật, nói đúng hơn là nơi chúng ta rơi xuống là thực quản của nó.” Hắn dùng chân đạp đạp xuống đất, hỏi: “Như vậy, các người cảm thấy phía dưới sẽ là cái gì?”

“Hậu môn!” Một binh lính lớn tiếng trả lời.

Những người khác đều nhìn về phía người đó. Anh ta bị nhìn chăm chăm đến đỏ mặt, nhỏ giọng sửa lại: “Nói..... nơi bài tiết?”

Đổi cách nói khác thì cũng đâu có gì thay đổi đâu?

“Ta nghĩ.” Về mặt Milos rất bình tĩnh mà nói: “Phía dưới rất có khả năng chính là lối thoát của chúng ta.”

Wayne chần chờ hỏi: “Phía dưới là tầng tầng đất đá, cho dù chúng ta có thể rời khỏi thân thể sinh vật này, thì làm sao bò từ dưới nền đất lên trên được?”

“Chúng tôi có thiết bị cung cấp oxy, ít nhất có thể duy trì trong ba ngày, cũng đủ để chúng ta đào ra một cái con đường từ dưới mặt đất lên trên.”

Mọi người như nghĩ tới điều gì đó mà gật gật đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng rạng rỡ, bốc cháy lên hy vọng.

An vỗ vỗ lên vách tường mềm mại, tùy ý hỏi: "Người anh em, phía dưới là hậu môn của người?"

"Hửm? ""Hậu môn" là cái thứ gì nha?"

"Nếu thật là cái đó thì..., người có thể xem chúng ta như khí thải mà bài tiết ra ngoài được không?"

"Ồ." Nó biết bài tiết là cái gì, nhưng nó không có bài tiết được trừ khi tiêu hoá sạch sẽ những thứ có thể ăn.

Người thật là một sinh vật tốt không biết lãng phí là gì.....

Lúc này, Milos đang chuẩn bị đo lường độ dày hạ tầng của vách tường, đột nhiên có cảm giác dưới chân lại lần nữa chấn động dữ dội, tiếp theo liền thấy cách đó không xa cả người An như thấp xuống, ngã vào trong thịt - vách động.

“Cẩn thận!” Milos bước nhanh về phía trước, nghĩ muốn nắm lấy tay An nhưng đã chậm, chỉ có thể tro mắt mà nhìn cô bị cán nuốt.

“Anthony!” Bọn lính đồng loạt tiến lên, ngờ ngác mà nhìn nơi "cậu" biến mất.

Milos chỉ cảm thấy trái tim đập dữ dội, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, cái cảm giác tàn bạo ẩn sâu trong lòng hắn nay lại len lỏi dâng lên.

“Bùm” một tiếng, An rơi thẳng tắp vào trong một con sông, làm bọt nước văng lên.

"Ai từng nói là sẽ không bài tiết nhỉ!" An chui từ trong lòng sông ra, ngẩng đầu trừng mắt nhìn phía trên.

"Ồ." Nếu là chất thải công nghiệp thì có thể thải ra ngoài.

"....." Cô có cảm giác không còn lời gì để nói.

An bám lấy một khối nhám thạch nhô lên, đánh giá xung quanh. Nơi này có một con sông ngầm rộng chừng 30-40m, dòng nước tĩnh lặng, ánh sáng thì mờ ảo, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi qua. Sinh vật nuốt bọn họ vào hiện đang ở phía trên sông ngầm, nhìn bề ngoài thật sự nhìn không ra đó là một sinh vật, màu da của nó tựa như nhám thạch, mà thân thể lại như hòa làm một thể với đất.

An quyết định đặt tên cho nó là “Thôn phệ thú”.

Xem ra biện pháp của Milos có thể thực hiện được, thậm chí bọn họ không cần đào một cái thông đạo cũng có thể lên trên mặt đất.

An vội vàng thông báo cho Milos tình huống hiện tại thông qua Vượng Vượng.

Trong cơ thể thôn phệ thú, Milos vẫn đứng chỗ cũ, hai tay nắm chặt, mặc kệ sự lo lắng của binh lính bên cạnh, trong đôi mắt ánh lên màu vàng kim của hắn đang tràn đầy vẻ tàn bạo chưa từng có. Cho tới nay, hắn đều chỉ xem An như đối tượng hợp tác đặc biệt kiểm sinh vật kỳ lạ, nhưng khi vừa nhìn đến cô biến mất, trong lòng hắn sinh ra cảm giác kinh hoàng, là thật, không phải ảo giác. Hắn đã coi đối phương như đồng bọn lúc nào không hay, hắn không hy vọng cô chịu thương tổn gì.

Hắn thật sự tin tưởng cô quá mức, cho rằng cô ở trên hành tinh này là an toàn tuyệt đối rồi, lại không nghĩ rằng cô cũng sẽ có lúc gặp nguy hiểm.

Milos nheo mắt lại, không, cô nhất định sẽ không có việc gì. Vừa nhìn cô là biết có tương sống dai!

Milos móc vù khí, đột nhiên cảm giác bộ xương chuột trong túi tiền cử động, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh giấy được đưa ra, trên đó viết: Phía dưới có sông ngầm.

Quả nhiên. Khóe miệng Milos hơi cong cong, lệ khí cả người trong nháy mắt không còn.

Binh lính chung quanh kinh hãi mà nhìn thiếu tướng đại nhân của bọn họ, nụ cười thoát nhìn cực kỳ khủng bố tinh thần trên mặt hẳn thật ra là do cơ mặt run rẩy tạo thành phải không?

“An không sao rồi.” Milos nhẹ nhàng băng quơ mà nói với mọi người: “Cậu ta” vừa nói cho ta, phía dưới có một con sông ngầm.”

Ánh mắt mọi người sáng ngời, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng. Ngay sau đó lại nổi lên thắc mắc, thiếu tướng Milos vừa rồi rõ ràng chưa từng có động tác gì như là đi xem tin nhắn, rốt cuộc là ngài ấy liên hệ với Anthony như thế nào?

Không ít binh lính theo bản năng mở ra thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, kết quả phát hiện tín hiệu đứt quãng, căn bản không thể liên thông.

Chẳng lẽ thiết bị đầu cuối cá nhân của thiếu tướng Milos và Anthony được lắp đặt công nghệ cao? Hoặc là nói, giữa bọn họ thật ra có tồn tại một thứ gọi là linh cảm trong truyền thuyết?!

Có JQ (gian tình), chắc chắn có JQ!

“Các ngươi còn phát ngốc cái gì?” Milos lạnh lùng nói: “Nhanh lên lại đây tào lỏi ra.”

Vài binh lính vội vàng lấy ra súng năng lượng có lực xuyên thấu mạnh nhất, liên tục bắn vào một điểm, đến khi bắn ra được một lỗ thủng sau đó nhanh chóng quăng ra một quả bom mini.

Chỉ nghe một tiếng oanh vang lên, trên vách tường bị tạc ra một cái lỗ hồng có bán kính ước chừng 40 cm. Một trận gió lạnh thổi vù vù qua lỗ hồng.

Trong lòng mọi người vui vẻ, như vậy là đã xuyên thẳng ra ngoài.

“Thiếu tá Wayne các ngươi ra ngoài trước đi, nhanh lên!” Milos ra lệnh.

Wayne cũng không có lãng phí thời gian, dẫn theo một đám binh lính nhảy xuống từ lỗ hồng. Chỗ hồng từ từ khép kín lại, mỗi một người đi xuống thì nhỏ lại một vòng.

Milos là người cuối cùng, nhưng chờ đến khi tất cả binh lính đều đã nhảy xuống thì chỗ hồng đã nhỏ đến mức không thể cho một người đi qua.

Ở giữa sông, các binh lính đã xuống tới giờ đang nôn nóng nhìn phía trên, lớn tiếng mà kêu to: “Thiếu tướng Milos!”

Mất thấy chỗ hồng sắp khép kín hoàn toàn, một bóng người đột nhiên bay ra từ trong nước, vừa bám vào vách đá vừa ném một vật gì đó vào chỗ hồng, ánh sáng màu trắng hiện lên từ chỗ vật đó va chạm.

Mọi người theo bản năng nhắm mắt lại, ngay sau đó nghe được bên tai truyền đến một tiếng nứt giòn, khi mở mắt ra lần nữa chỉ thấy phía trên lại xuất hiện một cái chỗ hồng, xung quanh đó có mảnh vụn bay tán loạn. Milos từ trong chỗ hồng nhảy ra, vũng vàng bám vào trên vách rồi nhìn chăm chú vào An cách đó không xa.

Cũng không biết người này vừa làm cái gì, làm vách tường mềm mại trở nên giòn tan dễ vỡ, hẳn bắn một phát súng là tạo được một lỗ hồng để người qua được. Tuy rằng vách động chỉ dày 6-7 m, nhưng cũng đủ khiến người giật mình.

Mặc kệ, dù sao bí mật trên người cô ấy cũng không phải chỉ có một cái? Chi cần cô không có chuyện gì là tốt rồi. Trong mắt Milos hiện lên ý cười dịu dàng. Nhìn cô bây giờ không hiểu sao hẳn có cảm giác chỗ nào cũng thuận mắt.

An nhìn nụ cười của hắn mà lạnh sống lưng, từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy hắn cười dịu dàng như vậy, chắc không phải là đang có âm mưu gì chứ? Cả người cô run lên một chút, thả người nhảy xuống, lặn vào trong sông ngầm, nháy mắt liền không thấy đâu nữa.

Khẩu quyết “Giòn” —— giòn hóa vật chất ba giây, trong ba giây nếu không có chịu bất kì công kích gì thì vật chất trở về nguyên bản.

Bạn đang đọc truyện *Điều Cốt Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.